

ДЕЯН КОЛЕВ

РОЗАТА НА ЩАСТИЕТО

част първа

София, 2016

Съдържание

ГЛАВА ПЪРВА

СБОГОМ СССР – ЗДРАВЕЙ АМЕРИКА ШОКЪТ – 1990 г.....	6
ЛЪКИ ЛУЧАНО	16
ЛА МАФИЯ	20
НАЙ-БОГАТИТЕ МАФИИ.....	24
ПРЕХОДЪТ – ХОДЕНЕ ПО МЪКИТЕ	29
4 ФЕВРУАРИ 1997 КАК ДОБРЕВ СПРЯ БСП КЪМ ВЛАСТТА.....	35
СЪБИТИЯТА В БЪЛГАРИЯ ФЕВРУАРИ 2013	42
ФАРМАФ(Ц)ИЯТА – СЛАДКОТО ХАПЧЕ	53
ОБАМА Е КЛОНИНГ	63

ГЛАВА ВТОРА

РЕВОЛЮЦИЯТА '86г	66
КОЙ ВЗРИВИ ЧЕРНОБИЛ? 1986 Г.....	71
СЕКРЕТЕН СЪВЕТСКИ ПАКЕТ ПАЗИ ИСТИНАТА ЗА 10 ноември.....	77
“ПЕРЕСТРОЙКАТА”	82
КОЙ И ЗАЩО УБИ ЛЮДМИЛА ЖИВКОВА.....	94
МИЛИАРДИТЕ НА ПУТИН.....	98
ПАДАНЕТО НА КАЗАНСКОТО КАНСТВО И БЪЛАРОФОБИЯТА НА СЪСЕДИТЕ МУ.....	112
ПРОРОЧЕСТВАТА ЗА ТРЕТАТА СВЕТОВНА ВОЙНА	115
УНИЩОЖАВАНЕТО НА БЪЛГАРСКАТА АРМИЯ И НЕЩО ЗА НАТО.....	117

РОЗАТА НА ЩАСТИЕТО - част първа

© Автор – *Деян Колев*

© Издателство **Фондация Сириус 2018**

ISBN 978-619-90440-3-2

София • 2016

ГЛАВА ТРЕТА

БАРБАРОСА.....	140
АГАМЕМНОН.....	151
ЛУИ XIV.....	152

ГЛАВА ПЪРВА

**ОТ СИЦИЛИЯ
ДО НЮ ЙОРК**

СБОГОМ СССР – ЗДРАВЕЙ АМЕРИКА ШОКЪТ – 1990 г

11 ноември 1989 година, движейки се в града на люляците, най-красивия град, малката Венеция на река Осъм, архитектурно венециански стил, бароков стил, покрит мост, крепост, Второ българско царство, там откъдето почна всичко и част от моя филм. Движейки се щастлив в пределната еуфория „90 година, в която, за да изживееш любовта трябваше да се криеш тайно в парк Стратеш – един от най-красивите паркове, до крепостта Хисаря., да се учим на астрални полети... Огромната еуфория която изпитах тогава, чуваше се в моето сърце, че днеска е Велик ден, че днеска ще стане нещо прекрасно, усещах го с цялото си същество. Бях сигурно някъде излязъл на забранените ми от малък места, от 13–14 годишна възраст искам да кажа, че цялата ми рода, които са прекрасни хора и тя командва може би цяла България в момента и още и още и още... сигурно съм си пийнал като един весел тийнейджър някоя водчица или скрита ракийка от село, за да нацелувам някоя хубава прекрасна дама, ако не съм правил и секс нали в кавички, защото може и да правя секс на 13 години но това ще го обяснявам в други книги. И се чу тогава „Бай Тошо падна, Бай Тошо падна“, и си казвам о това за мен скучен филм, безинтересен филм, отдавна го разпращам, смях в залата, както се казва за всички, но на мен не ми беше щастливо. Прибирайки се вкъщи чувам „Падна Тодор Живков, Падна Тодор Живков, край на БКП-то“, за което става въпрос че аз обяснявам истина, която съм я виждал и разбирал и по онова време, никакъв бай Тошо не е паднал, направи се вътрешен преврат, махнаха бай Тошо или генералния секретар на партията, тогава министър-председател Тодор Живков, от едни с други. Уникалното в моя живот беше, че до 1–2 години, говорим за 1991 година, аз станах тука пълнолетен, на 16 години, няма да забравя момента, когато раздаваха зелените паспорти, взех си зеления паспарт, изпях си химна, козирувах пред страната и се прибрах вкъщи, защото демокрацията предполагаше, че аз навършвам

пълнолетие на 16 години, че мога да си ходя по улиците, да се прибирам когато си искам, да правя каквото си искам стига да имаш пари. Едно основно нещо монетарната система и глупостите с финикийските знаци което продължава и до днес. Тогава се сформираха първите СДС (съюз на демократичните сили) – „стани да седна“, прерастнали в последващи формации (партии) ДСБ, ДПС, НДСВ, ДОСТ – не е свързано само с държавна сигурност, с ЦРУ, с ФБР, с КГБ, с ЩАЗИ, един прост виц от народа „стани да седна“. Тогава уникално, родителя, който ме отгледа Кольо Колев дойде и неговия шанс в живота, толкова репресиран, заради това че нашия праядо е лежал в концлагер „Белене“ от комунистическата партия, дойде и неговия момент да влезе в опозицията. Събираха се всякакви хора, които не са членували в комунистическата партия, събираха се и членове на комунистическата партия, събираха се агенти под прикритие, с прикритие, без покритие, полицаи, военни, всички. Започнаха най-интересните митинги на СДС в Ловеч, в София, народа излезе и поиска свободата си. За първи път народа излезе – един от най-големите митинги 1 милион в София. В цялата страна излизаха същества, които казаха „Да“ искаме си свободата, искаме новото, искаме да видим Америка, искаме да видим света, 45 години стига, времето е наше... но не е ваше времето, времето не съществува. Тогава беше един от най-хубавия ми живот, тогава знаех какво правя, бях пълнолетен, тогава започнаха да пристигат първите VHS касетки, тогава се откри първото видео, тогава всички искаха да гледат видео. След като забравих да подчертая, че първият телевизор „Стадион“, беше при баба Стефка в град Ловеч, приемайте го град Ловеч или София, едно и също е почти. След това се измисли и първия може би, аз го знам отдавна за компютрите, и след това нататък започна едно шоу, един хубав живот изпълен само с демокрация, демокрация, митинги, митинги, за да се вземе властта вече от опозицията, народа да командва и той да види хляб, и той да види баница. След което Кольо Колев с неговите дружки, организирано започнаха да присъстват в НИС на СДС, в организирана полиция, всичко минаваше през немската фондация „Конрад Аденауер“, подозирах, че може да са фашисти, американци.. Аз американци не съм виждал досега в живота си, идваха други, но такъв не сам, поне рускини видяхме преди, хубави, водка, сега никой, завладяват ни хора, които са електронни, електронно завладяване на България. 1992 година вече 1993 може би

се случиха култови събития в моя живот. Аз завърших Механо техникум без да искам да уча 1993 година, след това заминах насила за Швейцария, 1993 година убиха Стефан Мирославов Крушата в тоя период. Кольо Колев беше вече влязъл в редовите членове на СДС, благодарение на това че все пак в архитектурен резерват село Старо Стефаново има и жена тоя човек Кольо Колев, има и други от военните, има и други комунисти, които решиха че Кольо Колев е подходящия член, умно момче е две висши образования, който може да влезе да помогне в управлението на страната. 1993 година вече стана кандидат кмет много пъти, заместник областен управител, после вече назначен за областен, когато застъпи това беше вече уникално. Областния Цоньо Ботев командваше рядко ходеше в областния център и един лидер командваше цяла област, говоря за областта, по-малките не знаят, когато Ловешка област 1/8 от България, включваща Велико Търново, Плевен, Луковит, Габрово, Свищов, Тетевен... Да не ги изброявам всичките, защото то се е наяло с администрация това малко момче, стана лидер на 1/8 от България. Знаят много добре всички, които ме познават когато стискахме палци и се държахме заедно на курортен комплекс Слънчев бряг (ще връщам Слънчев бряг много в книгите си, къмпинг Емона ще има постоянно), когато им казах, че Ловеч ще бъде избран за областен център, когато целия Слънчев бряг гореше и се беше хванал, молитви и всички градове се молеха техния град да е областен център, и когато съобщиха Ловеч областен център, тогава знаех всичко. Всичко се знаеше, но не знаехме кой ще командва. Беше впечатляващо да виждам лидери като Иван Костов, Петър Стоянов, за което мога да покажа лични снимки с тези другари на съветския съюз, единия от съветския съюз Иван Костов, втория генерал лейтенант от разузнаването на ЦРУ на Америка в момента също е на този чин, наш президент след това, подготвен по определени начини. 1992 година обаче за мен беше една от основните години в което ходейки си извън тялото в град Ловеч, там където река Осъм прави осмица, изведнъж усетих прилив на живот в абсолюта, защото аз много енергия си имам от малък, започнах книгите на Петър Дънов, на Пхагван Шрираджнеш – Ошо, на Рудолф Щайнер, на Едгар Кейси плюс около десетина хилядите дето викаше един приятел с буквата к „Коко“, ей тъй няколко хиляди книги ги превъртах за няколко години, защото човек трябва да има духовна основа, да знае кои са му били предците, какво е писано по земята,

докъде е стигнала духовната еволюция на земята, за да знае има ли шанс да гради напред, къде да руши, къде да даде, изобщо каква му е мисията на земята. 1992 година някъде около 18 годишен вече.

Иска ми се да отделя една малка глава за контрабандата, защото са се чудили хората откъде ходя с 20 000 марки в десния джоб отзад на дънките, 20 000 рубли грубо казвам в левия си джоб, 20 000 лева и 20 000 „гущера“. Гущери какви гущери, това идва от онова зеленото, зелени гущери от долари. Почнахме да се фрапирате, че хвърчат гущери и по небето и змии, като съзвездия печка, чаша и други глупости (виж Космическа карта на света). Тогава просто е било и тогава му викаха гущерите на тези пари долари. Учудвах се на 18 години, този малкия „младеж“ сега вече тийнейджър откъде може да има толкова пари. Аз знаех откъде, занимавах се, не аз, а участвах в канали за контрабанда, в които аз не участвах лично, участваха мои приятели, за да имаме пари, мотива ни беше такъв – имайки тези пари, ще намерим красивите жени, които те са и около нас навсякъде, с тези красиви жени ще излизаме, ще се любим, ще се забавляваме, ще се радваме, ще построим други къщи, да не са на нашите родители къщите, имотите, всичко което ние не искаме, ще може да идем до чужбина, да имаме деца, да построим духовни космически центрове (виж книга „Забранената Истина. Пътят до Идеал“, Изображения 13.1, 13.2, 13.3, 13.4) да стигнем до Америка, да видим Европа.. Защото все пак тези обяснения до 45 години живееш в затвор и определени хора напускат страната, не беше честно спрямо народа, сегав сички тръгваха, сега се изнасяше България, вече ги няма 3 милиона и половина. Тогава се запознах с духовната ми група по съдба, стоейки в Ловеч, тежък удар получих просто енергиен през седма чакра, вече всички са се научили и децата за тези неща които ги говорех тогава (виж книгата „Аурата на България“). След което се подпрях на снек бара „Балкантурист“ за Десето говоря слушате ли ме внимателно ало... за Десето говоря една приятелка вие какво си помислихте. Тогава разбрах, че всичко което съм сънувал, мислил, виждал, тъмни страни, рептили, като малки и като се предупреждавахме всичките 70 ти набори и не можехме да спим беше ни много трудно освен, че те съгват през деня не може да говориш, вечер пък сънуваш едни ужасии и още не можеш да спиш, тогава 1992 година разбрах, че всичко което се говори в книгите на великите посветени, които прочетох, е реалност, не само че има аури, чакри и прераждания

на душата, не само че има дух, енергии, тяло, по-късно ще знаете вече всички за измеренията, мултиизмерните пространства, скоковете в еволюционно ниво, връщане и преместване на времето, както и въплащаването, слизането на земята на цялата Шеста, а и Седма раса вече в момента как се прави „туй нещо“ ще ви обясня по-късно. 1992 година се запознах и аз познавах вече учителката ми по химия от Механо техникума Ваня Ветева, химик, с който знаехме как да сглобим ядрена бомба вече с нея като почнахме да си говорим приятелски, тя и аз от преден живот. 1992 година започнах изграждането на първата духовна група в Ловеч – Кинка Конова, Калоян Крумов, Ваня Ветева, Павлинка, Венци. Имаше така 4–5 смели същества, които бяхме унижавани пред целия град, че са курви, проститутки, окултисти, мистици, гонени в града, гонене на тези жени, които нямат нищо общо с тази тема. На мен също никой не може да ми каже в тоя живот какъв съм или какво ще правя, но тогава вече някак си живота ми се промени, тотално се промени. Не е само книгите, мистиката, духовния ми канал към Сириус и Орион вече към Галактиката беше много стабилен. Всяка вечер от 1992 година водя корабен дневник, почти всяка вечер до 2016 година. Може би има някъде около хиляди вече, много повече от хиляди изписани документи, писма надписани, послания от Сириус, от Орион, от различни измерения, Галактики тогава, в които ми се подсказваше да започна енергийната защита на страната, да обуча духовни същества, това е по първата мисия. Незнам дали съм я споменава някъде мисията беше да се върже тъмната страна цялата, да се отворят порталите за приземяване на новите същества на Шеста раса и да се изведе народа в едно еволюционно ниво като паралелно се изгради защита на страната от земетресения, наводнения и всичко. Сега за наводнения ме питат защо пускаш наводнения, ама аз не ги пускам аз, не управлявам аз, аз ако управлявам или да кажем един мой приятел или една руса жена, която кажат тази да управлява България, аз имам доверие, тя има доверие, един човек може да управлява страната, стига глупости от 92 година го говорим това. Тогава паралелно се развиваше тази група. Започнах да поставям първите лъчи на границата на Дунавска България, да не си помислим сега, че България е само Дунавска, говорим че аз съм дошъл и мисията беше Дунавска България. Енергийна защита, подготвена като най-мощното оръжие, като енергийна атака. От 92, 94, 95 година тайни срещи, тайни събирания с тези същества,

които повечето заминаха в отвъдния свят. Тогава на тази пределна вече възраст за духовен човек 18 години, тогава започвах контакти, изграждания и се поставяха огромните основи на лъчи, вплетени в измерения, в мултиизмерна матрица, не можете да ме хванете, 92 година къде беше.

Всяко лято ходенето на море беше удоволствие за мен и във футболен и в любовен аспект. 1995 година уникално беше, че кандидат-кмет от СДС беше моя родител Кольо Колев и кандидат от БКП после попреформиха малко БСП стана, Пламен Евреву, още един наш приятел, от един град сме, познаваме се, играем заедно футбол на Слънчев бряг, изобщо един град, в който как няма да се познаваш, бяхме петдесетина хиляди тогава, сега сме сигурно остатъка е вече около 13–14 000 в Ловеч.

Да не забравяме прословутия клип от словото на Петър Младенов – Станко Тодоров „„станко да дойде“ или „станко“ вете да дойдат“, едно филмче измислено може би в Ловеч, не искам да споделям цялата истина, за да не ги търсим тия хора, аз ги познавам лично. Станко Тодоров да дойде или „станковете да дойдат“, измислиха си, фалшифицираха си неща, както и да е. Може би и аз с тази лека ръка съм оформял класа си в училище докато сме учили, имитирал съм документи с банкови гаранции и така нататъка. То като си има човек лека ръка има, като няма – няма. Въпреки че лявата ми ръка не е толкова лека, някои хора знаят.

1995 година имах духовна група вече, свързвахме се с други наши приятели, около 200–300 същества в Дунавска България, ясновидци, окултисти, мистици, лечители, смела група около 200–300 човека максимално говоря. Стамен Стаменов, Игнат Игнатов, Връбка Орбецова хора смелчащи, които тръгнаха да говорим, да излезем срещу фармацията, срещу докторите, че има енергия, има светлина на земята, има духовност. Тогава започна и разпространението на книгите на Учителя Петър Дънов, едно издателство „Хелиопол“, (Хелиопол – града на Слънцето, на Озирис, виж значение в „Златна книга на Вселената. Част 1“), има което ще включим по нататъка в книгите, как се променя словото на Учителя, с наслагване на църковни текстове в словото му, защото аз го познавам цялото му слово – 7650 беседи, кой го прави това нещо, кой му плаща и кои енергии, несветла сила влиза в него, за да го прави. Стефан Калайджиев не се крий мишко.

Ранната сутрин тръгнахме за Слънчев бряг с „баба Настя“ – Москвич, 4Х4 куатро, 420 коня, вграден двигател бикомпресор, 4 биксином фарове, вдигайки максимална скорост около 100–120 км/ч преди разпад, теглейки ремарке около 800 кг, ремаркето на москвича, всеки ходеше с ремаркенца, знаете стоките, контрабандата касетофончета, всичко. СИБ (Съюз за икономически взаимоотношения) беше жив, в разпада си продължавахме да търгуваме с тези страни, обменяхме стоки по-скоро отколкото някаква тежка контрабанда, защото все пак искаш да си пуснеш музика, искаш да си записваш, да гледаш видео, а имаш само един тъп телевизор черно-бял и гледаш влака от Москва, който така и не дойде, или аз не се качих, или той не дойде. Тръгвайки с огромно, този път усещаш '95 година, с кандидата за кмет от СДС няма да пътувам, защото той пристигаше на другия ден, най-късно, аз съм бърз човек, обичам да съм си първи цял живот, все още не съм изпуснал първото място в различни области. Тръгвайки за Слънчев бряг Емона с моя приятел Пламен Петев, (който го призовавам Петев ако четеш книгите в Канада, ела си да се съберем курса от Механо техникума, знаеш през какви послания ще те чете целия свят), с **тяхната кола и всички се изнасяха**, целия Ловеч отиваше на море, прекрасни мигове меду 2 и 3 седмици всяко лято, ходех си при братовчедките във Варна още една седмица, за което съм много благодарен, че поне имах огромен късмет да виждам морето около месец, да виждам братовчедите в Пловдив, в Гостиня, просто имах уникален късмет, минавайки някой път във Велико Търново, Плевен, не всички деца имаха огромния късмет, който аз имах да виждам тези работи. Тръгвайки всички си носехме различни стоки от различни заводи, да си продаваме, да си обменяме мито още беше СИБ жив тогава, ракийки, мезета, всичко, един щастлив живот, изпълнен с пари, изпълнен с удоволствие. Тогава се сформираха бригадите на СИК и ВИС, '94 година умря Стефан Мирославов Крушата, където бях набеден и аз, после убиха брат ми Иван Куцаров, който няма нищо общо, което това е абсолютна несправедливост на съдбата. Това че съм го бил прегърнал и съм говорил една вечер с него в дискотеката пред цял град и това вече се изтълкува, че аз съм го убил, което това който го е направил мръсник, ако е жив още ще го намеря в тоя живот да знаете, търсим кой ме натопи тогава и за какво убиха Иван Куцара брат ми... и така нататъка книгата

става все по-интересна едни плачат, други реват, трети се заравят живи, четвърти идват, къдравата мутра идва, бягайте.

'95 година, пристигайки на Слънчев бряг сутринта с моите приятели, чаках поредната или някоя жена, тъй някоя любовчица да стане, футболче, моренце, всичко красиво като видиш. След което тогава в около 10.30 сутринта към 11 видях Десислава. Аз се познавах с нея, но импулса на сърцето започна да бие, устата ми се навлажниха, очите ми започнаха да гледат странно, тя също видя какво излъчвам, след което аз отидох, гмурнах се в морето и започна една огромна любов, скрита любов, забранена любов с Деси Десислава на Слънчев бряг. Пристигайки обаче, Кольо Колев и другите вече големи лидери на СДС-то вече не можеше да се говори с тях, това политиката, властта и парите развалят хората, и не хората, а развалят тези, които нямат нищо вътре, защото другите все още имаме пари, все още имаме богатства, кой скри богатството на Романови и за какво претендирам.. да навлачим книгата яко. Прекрасно беше пребиваването пак с футбол, със събирания, с игри тука има тука няма топчето, вечерни неща..незнам дали толкова много да споделям за контрабанда, пари, жени, побоища, тогава вече структурите на СИК и на ВИС може би вече се бяха появили. Аз нямах такива проблеми с тях, защото моите съученици се бяха разделили едните в СИК, другите във ВИС, третите в Корона Инс, за което може да ме набедят, че съм мутра, а аз моите съученици и преди ВИС и СИК дето ги няма и сега почти в момента, и преди съветския съюз и след съветския съюз и след САЩ и след Европейския ви съюз ще сме си останем съученици, братя и сестри. За тази любов искам да кажа още съвсем малко, около тази любов се оказа сериозна заплаха за моето вече контролирано съжителство с определени властови структури от генерали на Иван Костов като инж Кольо Колев, като неговите приятелчета, та чак до София да се стигне за една любов, забранена любов, защо нямам право. Защото родителите ѝ евентуално са били разведени, защото била бедна, а аз съм бил богато момче единак и така нататъка. Второ защото съм организирал „сектантската„ група „92 година, става въпрос за духовната група която след 20–25 години знаете в какво прераствана вече и аз и цяла България докъде стигнахме. И трябваше да бъда лишен от наследство, единак лишен от наследство, гинес ряпа да яде пред моя живот, което беше изпълнено няколко години

по-късно и аз се оказах на улицата. Ще разказваме още в книгите ми в някои от браковете ми какво се случи и защо бях изгонен на улицата, лишен от наследство. Ето я причината – голямата ми любов с Десислава. Тръгвайки си, искам да споделя малко по-нататък романтичните нощи, нежните целувки с Деси, приятелите, които ходехме палехме огньовете, свирихме на китара, гмуркахме се в морето, беше един от най-красивите животи, в който може да се живее, съществува, любовта беше вече всичко, звезди, Орион, писане на стихове. И дойде последно да си тръгваме, вече изтекоха нашите две седмици от ваканцията, така наречената смяна, и след което аз отказах. Отказах да се прибирам в Ловеч, след което бях заплашван от Кольо Колев, тогава известна личност, че ще бъда лишен от наследство заради любовта си, духовната си група, което той после изпълни. Моите думи тогава са били така:

- „Прибирай се и се качвай в колата.“
- „Никога. Любовта е всичко, за което може да живееш на земята.“
- „Ей сега ще видиш как ще бъдеш лишен от наследство и ще видиш улицата само да се прибера в Ловеч.“
- „Иди и се прибери при майка си на Гостиня, на Стефаново където искаш. Любовта е всичко което си заслужава. Чао, иди свири на акордеон, паси овце и си върви на Гостиня. Живота е Любов, духовното идва на земята, цялото небе гледа и ще си платиш след време.“

След тези заплахи наистина се оказа, че сериозните структури на СДС, подценявайки тогава нещата, бях подложен на абсолютно гонение, преследване, дали се виждам с Десислава, дали се събирам с духовната си група, като постоянно бях налепени агенти, неznam дрон ли използваша, вертолетите минаваша, то беше просто наглост на наглостите, за което искам да ги поздравя, че дори духовната ми група вече 2016 година не знае за любовта ми с Десислава, нито Десислава знае за духовната ми група, която съм организирал от '94-'95 година нататък. С моите братя и сестри, по-късно описани като „тигрите на смъртта“, което е голям смях за съучениците ми да се пишат такива работи, оказа се че никой не е разбирал за контрабандата с какво съм се занимавал и аз и всички тогава, за голямата ми любов как сме се срещали тайно по паркове и сме се крили по апартаменти и квартири, нито за духовната ми група, съществуването, движението ми в страната

и реализирането на първата духовна мисия да се защити страната енергийно, за което ги поздравявам, че цялото им ЦРУ и ФБР и съветското им КГБ не успяха да пробият кодовете и изградената на приятелско-братски взаимоотношения между моите съученици така да ги нарека, набор '74 дори '73 после се включиха. За това мога да ги поздравя да си разпуснат службите, направо си ги разпуснете хора, смешно е просто, виждам го сега след години, че вие харчите народни пари, може случайно и шефовете на тези служби да подадат оставка. '92 година получих също едно послание аз съм обяснил нека се види аурата на България какво е, че Учителя е довел мисията и изплатил девет десети от кармата на българите, и аз тогава реших, че при тези любови, при тези красиви жени, при всичко, което ми се случи, и пари и всичко, което едно същество може да има, и единак, и тогава разбрах, че аз мога да си променя живота – по-добре да си дадеш една десета или целия живот да изкараш една страна напред, да изчистиш кармата и тогава да вземеш цялото небе, Галактика и Вселена, отколкото какво да правиш после, то скука, къде да ходиш по чужбина. И оттогава мисе промени де факто целия живот, започнах вече много други контакти, лъчи и най-вече тренировки, енергийни тренировки, астрални, лечение, Олимпиадата дали я споменах, Дора Боевска, контрол върху тялото 5 години постене всичко, контрол да видим бялото, да видим бялото къде е. Тука завършваме главата, защото много се омаза работата. Също да поздравя пребитите служби на държавна сигурност, които са мои приятели. Ей, не ме следи, аз те виждам, чувам те как спинкаш, дишаш, аз така съм роден, по-нататък ще разберете защо съм от Орион, защо съм дошъл от толкова далече от Идел, от Вселената, какво има в мен, императори или царе. Как ме следиш, аз знам че ти ще ме следиш, аз знам, чувам те на другия ден къде ще застанеш и да ме следиш. Ето това е уникалното нещо с което съм се родил да кажем тази дарба четене на мисли, виждане в бъдеще, което ми помогна не да оцелея, а ние да ги гоним, ние да ги преследваме, за да разберат, че духовната сила е всичко. Човек ако не използва душата си, за да напои с любов, да се раздаде истински, да се включи към духа си, да използва тялото за придвижване, за изпълнение на цели и мисии няма смисъл никакъв да съществува на земята, губите си времето. Аз за какво съм си дал 18–19, 25 години, на 42 години се чувствам като на 19, футбол ми се играе.

ЛЪКИ ЛУЧАНО

Роден е под името Салваторе Лукания на 24 ноември 1897 г. в Леркара Фриди, малко селце на 25 км от Корлеоне в Сицилия. През 1906 г. семейството му емигрира в Ню Йорк. В ранните си ученически години припечелва пари като изнудва съучениците си. Тогава се среща с бъдещия си бизнеспартньор Майър Лански.

На 25 юни 1911 г. Министерството на просветата въдворява Салваторе Лучано в учреждение в Бруклин за превъзпитаване на трудни младежи.

На 14 години напуска училище и започва работа във фабрика за шапки. Според неговите собствени думи това е работа за „мижитурка, която цял живот няма да постигне нищо“. На 19 г. се присъединява към бандата „Файв пойнтс“ и започва търговия с опиум, без да напуска шапарската фабрика.

Лучано действа просто – разнасяйки дамските шапки на клиентките, той крие в тях наркотика. През юни 1916 г. е заловен в зала за бiliarд с наркотици. През януари 1918 г. е осъден е на 3 г. затвор за разпространение на наркотици и грабеж на магазин. След 6 м. го пускат за добро поведение.

Затворът се оказва полезен за Лучано, защото там завързва полезни познанства с Торио, Костело, Масерия и други, с които после създава престъпната си корпорация.

По време на Първата световна война Салваторе е призован в армията. Той намира начин да избегне казармата, като лекар-венеролог го заразява с гонорея (трипер) и по време на цялата война го държи на границата на оздравяването. Макар да владее болестта в слаба форма, тя налага отпечатък в личния му живот. Само в тесен приятелски кръг после той се жалва от своята полова слабост.

По време на Сухия режим Лучано вече е виден мафиот и работи с бъдещи едри престъпници като Бъгси Сийгъл и Франк

Костело. Започва работа за Джузепе Масерия – Джо Босът. По-късно става негова дясна ръка.

По информация на федералното разследване през 1929 г. годишният доход на Лучано съставлява \$200 000, след като най-скъпите самостоятелни къщи в Бевърли Хилс струват по 20 000 долара.

По време на Каstellмарската война между мафиотските босове Масерия и Салваторе Маранцано (1929–1931) Лучано става още по-могъщ и решава, че е време той да поеме властта. Босът Джо разбира амбициите на Лучано да обедини банди от различни етнически групи и приема това като заплаха за консервативната сицилианска мафия.

В резултат Лъки е жестоко пребит на 16 октомври 1929 г. Оцелява като по чудо. Отмъкват го от улицата, в някаква сграда го връзват за тавана с краката нагоре, изрязват от гърба му ивици кожа и го обезобразяват. Захвърлен е на пътя в безсъзнание. В болницата му слагат 55 шева и носи белези върху лицето си цял живот. Отказва да говори пред полицаи и журналисти. Тогава му излиза прякорът Лъки (Щастливеца), който също носи до края на живота си.

Побоят е извършен от хора на Маранцано, но купени от Масерия. Лучано обаче проумява каква е истината и решава да си отмъсти подобаващо. Чака годен момент почти две години. По време на обяд с Масерия, Чарли се извинява и отива до тоалетната. В следващият момент Бъгси Сийгъл, Джо Адонис, Албърт Анастазия и Франк Костело изваждат автоматичните си оръжия и правят Масерия на решето.

С това свършва войната. Маранцано става „саро ди tutti сари“ (босът на всички босове) на Ню Йорк, а Лъки отново се намира на втора позиция. За това хората на Майър Лански убиват Маранцано и крайният победител е Лучано.

Лучано проявява големи организаторски способности и усет за новото. Той първи измисля фиктивна фирма за прикритие на нелегалните търговци на алкохол. Лъки един от първите проумява, че мафията трябва да функционира като корпорация и организира „Голямата седморка“ – супертръст за продажба на алкохол.

Лучано установява контакти с престъпниците от не италиански произход. Дори установява равноправие с еврейските си

колеги. Следва обаче да се отбележи, че гангстерите от не италиански произход работят за „Коза Ностра”, но нямат право да стават нейни пълноправни членове.

Престъпната империя на Лучано започва да се оформя. Той вече контролира огромен криминален отрасъл (проституция, казина, наркотици), прикрита от добри връзки в правоохранителните структури. Първата крачка към криминалната корпорация е направена.

Той осъзнава първи, че разделението на труда увеличава ефективността на мафията. Той е инициатор на едно особено подразделение на „Коза ностра” – „Корпорация на убийците”. По негова препоръка тя е оглавена от Алберт Анастазия.

Става сутенор № 1. В Ню Йорк владее около 200 публични дома. През 1935 г. приходът от тях е около \$20 млн., като 200 000 са лично за Лучано.

Прокурорът Томас Дюи, натрупал дебела папка с документи против Лъки, успява да го вкара зад решетките за 50 г.

И в затвора Лучано не губи огромната си власт. Това става ясно по време на Втората световна война. Тогава немски подводници потопяват американски кораби един след друг, като буквално ги причакват на пътя им. Контраразузнаването стига до извода, че някой ги информира и насочва от брега. Търсят съдействието на Лучано. От килията си той нарежда на подземния свят да съдейства на властите. Скоро са арестувани 8 немски агенти. От този момент за килия му служи добре мебелиран офис.

За оказаната помощ той е освободен през 1945 г., но без право да живее в САЩ. Заминава за Италия, от където изгражда разклонения на американската „Коза Ностра” в Европа и в света. Основната стока е кокаин и хероин. (виж Истината за коката в „Златна книга на Вселената. Живот в Тангра. 1 част, глава 7)

Лучано изгражда мрежа от легални фирми (за продажба на храни, дрехи, електроуреди) с безупречна счетоводна документация. В Сицилия изкупува огромни площи земеделска земя за плантации. Нужен му е добър имидж.

В края на 1961 г. процъфтяващият бизнесмен и порядъчен гражданин Лъки Лучано получава писмо от един сценарист и продуцент с молба за оказване на съдействие при написване на

сценарий за филм за него. Винаги мечтаещият за слава Лучано се съгласява.

На 26 януари 1962 г. великият мафиот отива на летището в Неапол, за да посрещне автора на бъдещия филм. С него са и децата му. Внезапно той се хваща за сърцето и пада мъртъв. Инфарктът е толкова масивен, че всяка лекарска намеса е излишна.

На 29 януари гражданите на Неапол са свидетели на най-грандиозното погребение в историята на града. Погребван е човека, който създава организираната престъпност, преживява периода на бурния ѝ разцвет и чертаещ нейните бъдещи перспективи.

Автобиография на Лъки Лучано – виж книгата „Синдикатът на престъпниците“ с автори Жан-Мишел Шарлие, Жан Марсили.

ЛА МАФИЯ

Руската мафия е най-мощната престъпна мрежа в света. Това сочат нови анализи на експерти по организираната престъпност.

В списъка на първите Топ 10 мафиотски структури има и една балканска – сръбската мафия. В анализа са включени онези престъпни групировки, които действат на територията на няколко страни едновременно и които се борят за надмощие в наркотрафика, търговията с оръжие, проституцията.

РУСКАТА МАФИЯ

В момента тя наброява около 500 хил. души и нейното влияние в света непрекъснато нараства.

Кръстниците на руската мафия контролират близо 70% от руската икономика. Руската мафия контролира проституцията в Макао, Китай, наркотрафикът в Таджикистан и Узбекистан.

Тя е свързана и с прането на пари в Кипър, Израел, Белгия и Великобритания, нелегалната имиграция в Швеция, кражбата на автомобили, нелегалната търговия на ядрени материали, търговията с оръжие и проституцията в Германия.

Руската мафия участва и още в укриването на данъци от търговията с петролни продукти, в застрахователните измами, поръчковите убийства, търговията с кокаин, проституцията в САЩ и кражбата на коли и бижута в Канада.

ИТАЛИАНСКАТА МАФИЯ

Тя е една от най-известните в света, чийто корени датират още в 19-ти век, а нейното родно място е Сицилия. Тя наброява около 4000 души – основно от десетина фамилии.

Италианската мафия обаче има безброй „сътрудници“ и се смята за една от най-коравите в света, която и днес действа на територията на САЩ, Франция, Германия, Белгия, Холандия.

Всеки член на мафията преминава през „пробен период“, в който трябва да се докаже като качествен извършител на убийство.

Основната част от приходите на мафията идват от търговията с кокаин и хероин и тясното сътрудничество с колумбийския наркокартел. Италианската мафия е известна и с огромното си икономическо влияние чрез корумпирането на политици и магистрати.

КОЛУМБИЙСКИЯТ НАРКОКАРТЕЛ

Колумбийската наркомафия съществува от средата на 60-те години на миналия век когато започват да продават „малки количества наркотици в САЩ“.

Картелите „Меделин“ и „Кали“ много бързо се превръщат във водещи производители на кокаин в света. За да ограничи влиянието на „Меделин“, който поиска и политическата власт в страната, колумбийското правителство започва да сътрудничи с наркокартела „Кали“, който в момента е най-могъщата мафиотска структура в света.

Те са известни със своето добро сътрудничество с всички престъпни организации в отделните държави. Те контролират и целият транспорт по пренасянето на кокаина в света и поспециално този с корабите.

КИТАЙСКАТА МАФИЯ

Китайската мафия контролира две трети от световната търговия с хероин, която е предназначена предимно за САЩ. Те контролират и нелегалната имиграция в Югоизточна Азия, Европа и САЩ.

Тя се занимава и с кражби, поръчкови убийства, пиратство и фалшифицирането на пари. В китайската мафия участват около 30 хил. души от Китай, Малайзия, Тайван, Сингапур и др.

ЯПОНСКАТА МАФИЯ

Японската престъпна група „Якудза“ се смята за една от най-многобройните престъпни групи в света, в която членуват 110 хил. активни служители от 2500 японски семейства.

„Якудза“ е създадена преди 300 години, но те и днес се различават по особената прическа, татуировките по цялото тяло и липсата на кутрето на лявата ръка, което се предава при „кръщаването“ на „бащата“ – шефа на мафията.

Тяхното мото е „работи тайно над закона“. Те се занимават основно с проституция, хазарт, порнография, нелегална имиграция, наркотрафик, пране на пари. Техният годишен приход се оценява на 71 млрд. долара.

МЕКСИКАНСКАТА МАФИЯ

Тя е създадена в затворите в САЩ от членовете на уличната престъпност и днес наброява около 30 ил.0 души в САЩ. Те контролират каналите за наркотрафик, оръжие и проституция. Най-много пари печелят от нелегалната имиграция в САЩ и намирането на работа за имигрантите, които след това им плащат „гаранция сигурност“.

Мексиканската мафия печели и от изнудване и рекет. Действа на територията на Ел Пасо и Калифорния. Полицията нарича този град малкия Чикаго, защото напомня за Чикаго от времето на Ал Капоне. Членовете на мексиканската мафия се различават с татуировки по тялото на национални символи от Мексико.

ИЗРАЕЛСКАТА МАФИЯ

Тя участва в много страни в проституцията, търговията с наркотици, но и в производството на дрога. Те са монополисти в износа на хашиш и екстази за Западна Европа и за САЩ. На времето тази мафия е известна като групата, която няма кръв по ръцете, защото „решава споровете чрез преговори“.

Днес обаче тя има славата на една от най-жестоките, която не мисли дълго за премахването на сътрудниците си. Тясно сътрудничи с руснаците и много често дава убежище в родната си страна на своите колеги от престъпния свят.

СРЪБСКАТА МАФИЯ

Тя успешно действа в над десет страни, включително Германия, САЩ, Италия, Великобритания, Франция, страните от Скандинавския полуостров. Србските мафиоти активно участ-

ват в наркотрафика, поръчковите убийства, рекета, хазартния бизнес и кражбите. В момента Интерпол издирва 350 граждани на Сърбия.

Те активно си сътрудничат и с останалите престъпни групировки по света. Някои ги наричат и интелигентни крадци, заради огромните грабежи, които извършват по света без следи.

АЛБАНСКАТА МАФИЯ

Тя се състои от много престъпни групи, които се намират в Албания. Действа на територията на САЩ, Западна Европа, но след 1980 година започва да разширява своята дейност и в други страни по света.

Във Великобритания се смята за една от най-опасните. Техните правила не са се променили от 15-ти век. Албанската мафия участва в търговията с бели робини, алкохол, цигари, проституция, кражба на автомобили и рекет.

МАФИЯТА ОТ ЯМАЙКА

„Британският ярдис“ е създаден през 1950 г. от емигранти от Ямайка, които населяват бедните квартали във Великобритания.

Те се занимават основно с търговия на кокаин, оръжие и марихуана. Групата е разделена на няколко престъпни банди и няма централно ръководство. Те са известни със своята бруталност и жестокост спрямо лондонската полиция.

НАЙ-БОГАТИТЕ МАФИИ

Кои са най-големите и богати криминални организации в света? На този въпрос отговор дава американското списание Fortune, което подреди петте най-заможни членове на мафията в световен мащаб. Ето ги и тях:

Ямагучи Гуми – 80 милиарда долара

Най-голямата банда в света е позната под името „Ямагучи Гуми“, една от няколкоте групировки, наричани в Япония с общото наименование „якудза“. Всъщност терминът означава същото на японски, каквото „мафия“ на английски. Организацията прави най-много пари от търговия с дрога. На второ и трето място в приходите ѝ попадат хазартът и рекета.

Солнцевская Братва – 8.5 милиарда долара

Руската мафия, към която принадлежи бандата, е на другия полюс по отношение на структурата си спрямо японците, разказва пред изданието професорът по криминология Фредерико Варезе от университета в Оксфорд. Руснаците са много по-децентрализирани, отколкото японците. Групата има 10 отделени автономни „бригади“, които работят повече или по-малко поотделно.

Камора – 4.9 милиарда долара

Докато италиано-американската мафия беше значително отслабена през последните десетилетия благодарение на законово промени, чистата италианска криминална организация продължава да е силна в родната Италия. По данни на анализатори в страната бизнесите, свързани с мафията, генерират годишно 33 млрд. долара.

Ндрагета – 4.5 милиарда долара

Базирана в Калабрия, Италия, тя е втората по приходи криминална организация в страната. За разлика от Камора, Ндрагета прави своето има чрез международна търговия, основно с южноафрикански дилъри на кокаин.

КАРТЕЛЪТ СИНАЛОА – 3 МИЛИАРДА ДОЛАРА

Мексиканският картел е всъщност най-големият дилър на дрога в света. По данни на правителството на САЩ в страната годишно американците харчат над 100 млрд. долара за нелегалната дрога, а 6.5 млрд. от тях отиват в джобовете на мексиканските картели.

Търговия с оръжие, наркотици, алкохол и тютюн, кражби на автомобили, рекет, търговия с бели робини и проституция... С всичко това се занимават малки и големи престъпни групи и организации по целия свят. Измежду всички тях обаче изпъкват няколко престъпни групировки, които действат на територията на няколко страни едновременно и които се борят за надмощие в наркотрафика, търговията с оръжие, проституцията...

Вижте кои са най-могъщите престъпни структури в света.

№ 1 – Руската мафия наброява 500 000 души. Кръстниците и контролират 70% от руската икономика, а също и проституцията в Макао и Китай, незаконното разпространение на наркотиците в Таджикистан и Узбекистан, прането на пари в Кипър, Израел, Белгия и Англия, кражбата на автомобили, търговията с ядрени материали и проституцията в Германия. С падането на „Желязната завеса“ експанзията на руската престъпност престава да бъде контролирана и направлявана както е била преди разпада на СССР. Първата вълна „експорт“ на престъпност от територията, тогава още СССР, започва в началото на 70-те, когато разрешават заминаването на съветските евреи в Израел. Тази вълна е несравнима с втората – когато след разпада на СССР рухва „Желязната завеса“. Тогава светът действително оценява размера на руската престъпност, която нарекъл „руска мафия“.

№ 2 – Сицилианската и американската Cosa Nostra – През XIII в. Сицилия постоянно я ограбвали не само алжирските пирати, но и отряди френски наемници, служещи на севернои-

талиански херцози и князе. Организираната въоръжена борба на островитяните против французите започнала през 1282 г. под лозунга „Morete alla Francia, Italia anela“ („Умри, Франция – дишай, Италия“); и от първите букви на призива сицилианците съставят бойния си: „Mafia!“. Скоро отбранителните отряди се превръщат в подразделения от професионални бойци, които започнали да събират данък от селяните за защита от външни врагове.

През XIX в. мафията, станала единна система, дори се опитала да отдели острова от Италия и предложила съюз на Джузепе Гарибалди, но войската на княжество Пиемонт и нанася поражение. В края на XIX в. хиляди сицилианци, спасявайки се от нищета и кланови войни, се прехвърлят в Америка. В големите градове на САЩ възникнала Cosa Nostra („Нашето дело“) – мрежа от сицилиански семейства, контролираща казината, контрабандата, проституцията, незаконния оборот на спирта, тютюна и оръжието, а също така занимаваща се с рекет. Всички „консортерии“ от Сицилия съставляват „почтено съобщество“, възглавявано от Capo di tutti capi, глава на всички глави. Важни фигури в структурата на мафията също така се явяват picciotti di ficatu (наемни убийци), stopalieri (телохранители), gabellotti (съдии) и consiglieri (съветници).

№ 3 – Китайските триади.

За това, че бурно растящия Китай стремително се превръща в лидер на глобалното развитие, се говори сега по цял свят. Но този процес има и негативни страни. Според лидерските позиции на КНР в глобалната икономика китайската организирана престъпност стремително ще разширява присъствието си в транснационалните криминални отношения. „Триадите“ вече са устроили „трета световна война“ на конкурентите си! „Оседавайки“ миграционните процеси, мафиотските структури на Китай и китайската мафия в другите страни превземат лидерските позиции в организацията на търговията с хора и създаването на потоци незаконна миграция. В доклада на Европол (юни 2006-та) е отбелязано, че китайските мафиотски групировки са лидери в търговията с хора в Европейския съюз. Китайските „триади“ са притеснили в Япония домораслата мафия – якудза: на китайците се падат около половината от всички престъпления, извършвани от чужденци.

№ 4 – Колумбийските наркокартели

Колумбийската мафия е един от най-големите доставчици на кокаин в света. Всички усилия на държавните власти досега си остават напразни, тъй като бизнесът на бандитите е повече от успешен. Колумбийската наркомафия съществува от средата на 60-те години на миналия век. Картелите „Меделин“ и „Кали“ много бързо се превърнаха във водещи производители на кокаин в света.

№ 5 – Японските якудза

Японската мафия гордо води произхода си от обеднели дворяни-самураи, или ронини, както ги наричат в Япония. Наследниците на многодетните бащи-дворяни, нямащи нищо освен меч, наследяват само правото да носят прическа по самурайски – да обръсват челото и темето си, дългите коси да се заплитат в задната част в строга плитка. Въпреки, че японската мафия е известна по цял свят, във всекидневния живот на днешните градове е трудно да се види. А японската мафия наброява сто и десет хиляди, а в същото време шумната и буйна американска – само двадесет хиляди.

Ако се отчете, че населението на САЩ примерно е два пъти повече от японското, не е трудно да се пресметне, че на всеки японец се падат единадесет пъти повече, отколкото на американците, насилници, грабителите и убийци. Сферата на дейност – рекет, разпространение на забранена порнография от Европа и Америка, проституция и нелегална емиграция, производство на стоки и търговия.

№ 6 – Мексиканската мафия

Мексиканската мафия е мощна криминална структура в САЩ, с корени, простиращи се в затворническия свят. Зародена през 50-те години, тя заема позата – защита на мексиканците, намиращи се в американските затвори от други престъпници и охрана на затворите. Основни видове дейности – изнудване и търговия с наркотици. Склонни към бърза разправа над неугодните и неплащащи поставения им налог.

№ 7 – Израелската мафия

Тези лоши момчета и момичета – членове на мафията, се трудят на ниво бандитизъм в много страни. Основната им дей-

ност е търговията с наркотици и проституцията. Времената са се променили и сега тези безжалостни убийци не мислят много преди да натиснат спусъка. Руско-израелската мафия се е укрепила в политическата система на САЩ толкова добре, че да ги изгонят оттам не е по силите на дори прехвалената американска армия.

№ 8 – Сръбската мафия

Сръбската мафия е намерила място сред лидерите, защото работи в десетки страни по света и е свързана с контрабандата на наркотици, поръчкови убийства, рекет, контрол на залаганията в игралните домове. В списъците на Интерпол има около 350 сръбски граждани, които често са сътрудници и ръководители на крупни наркокартели по света. Сръбските бандити са известни и с интелектуални грабежи, често разигравани по холивудски сценарии, а също така с бързи и чисти екзекуции. В сегашно време има около 30–40 групи работещи в Сърбия.

№ 9 – Албанската мафия

Албания се състои от многобройни престъпни групировки. Правилата им остават непроменени от XV век... Албанската мафия участва в търговията на бели роби, алкохол и тютюн, контролира проституцията, кражбите на автомобили и рекет. Своята „дейност“ е започнала в началото на 80-те години на миналия век. Широко представена е в САЩ и Великобритания. Отличителна особеност е жестокото отмъщение.

№ 10 – Ямайско-британската мафия (Yardies gang) (черните горили)

На десето място са ямайските емигранти във Великобритания, които са пристигнали на острова през 50-те години. Тази етническа група контролира добра част от търговията с оръжие и наркотици. Тази мафия не се опитва да се просмуче в правителствените структури, затова не е толкова силна, колкото останалите. Британската полиция не се решава да класифицират Yardie бандите като организирана престъпност, защото нямат реална структура или централно ръководство.

ПРЕХОДЪТ – ХОДЕНЕ ПО МЪКИТЕ

Българският преход от тоталитарно към демократично управление, в сравнение с преходите на останалите бивши социалистически страни, е не само най-дългият, но и най-мъчителният. Народът трябваше да преживее безброй мъки, страдания и унижения, да стане свидетел на едно безмилостно и хищническо ограбване на страната и на бързото забогатяване на хора, предимно от върхушката на бившата партийна номенклатура. Главният виновник за бавния и мъчителен преход беше БКП, която след като разбра, че окончателно губи властта, действаше брутално и безмилостно, с преднамерена злост, за да остави на демократичната опозиция една опустошена страна и един гладен, обезверен и отчаян народ. БКП съзнателно правеше всичко това, за да покаже на българската нация, че социализмът е по-добрата система за управление, отколкото капитализмът.

Счита се, че българският преход започва на 10 ноември 1989 година, когато Тодор Живков е принуден да подаде оставка. За разлика от другите бивши социалистически страни, където преходът одавна е приключил, в България той още продължава. През този не малък период – повече от две десетилетия, страната ни е управлявана от десет правителства, сегашното, което е на власт от една година е единадесето. Сменили са се десет министър председатели. Според Конституцията, мандатът на правителствата е четири годишен. Само три правителства са успели да изкарат пълен мандат, две служебни правителства са били по четири месеца на власт, едно експертно за една година, а други две са управлявали по две години.

През 1989 година, България плахо навлиза в ”тъмния тунел” на прехода и върви неуверено, поради политическата нестабилност на управляващите правителства, които са въвлечени в нечестни игри и задкулисни договаряния. В началото на пре-

хода, БКП е със силно влияние – има близо 900 хиляди членове. Поддържа многобройни структури на службите за сигурност и огромен агентурен апарат. Опозицията е разединена, неукрепнала и объркана от действията на внедрените сред нея агенти и водената безмилостна компроматна война с ”досиетата”. Всичко това, до голяма степен предопределя бавното обединение на противниците на режима, както и на организирането на опозицията. Ограничените им възможности и влияние, водят до бавно и мъчително провеждане на очакваните демократични реформи в България.

Основна вина за трудностите на българския преход е на политическите лидери, на ръководителите на партии и правителства – хората, носители на властта, както на официалната, така и на задкулистната. Защото в българският преход, прикритата власт, в не малко случаи, играе по-важна роля от официалната.

Ето списъка на българските министър председатели по реда на тяхното управление, чиито правителства пряко са участвали в смяната на политическата система в България. С малки изключения, те са главните виновници за бавния и мъчителен преход, както и за страданията, на които подлагат цялата нация.

- 1 АНДРЕЙ ЛУКАНОВ
- 2 ДИМИТЪР ПОПОВ
- 3 ФИЛИП ДИМИТРОВ
- 4 ЛЮБЕН БЕРОВ
- 5 РЕНЕТА ИНДЖОВА
- 6 ЖАН ВИДЕНОВ
7. СТЕФАН СОФИЯНСКИ
- 8 ИВАН КОСТОВ
- 9 СИМЕОН САКСКОБУРГОТСКИ
- 10 СЕРГЕЙ СТАНИШЕВ

Преходът в България, всъщност започна преди 1989 година, но с плахи, стихийни и недотам организирани действия на около 15 новосъздадени неформални организации и сдружения. Те обаче постепенно се обединяват и прерастват в опозиция на режима. БКП е все още много силна, държи всички лостове на

управление в страната, като използва активно репресивните си структури и най-вече Държавна сигурност.

За разлика от другите източноевропейски страни, където опозицията е силна и е двигател на прехода, в България той започва по най-неочаквания начин – с вътрешно партиен преврат.

На 9 ноември 1991 година, на заседание на Политбюро на ЦК на БКП, Петър Младенов и Андрей Луканов искат оставката на Тодор Живков. Подкрепени са от Йордан Йотов, Добри Джуров, Димитър Станишев, Станко Тодоров, Гриша Филипов и Георги Атанасов.

На 10 ноември, пленумът на ЦК на БКП приема оставката на Тодор Живков. На негово място, за Генерален секретар на ЦК на БКП е избран Петър Младенов.

Това е типичен вътрешнопартиен преврат, организиран от човека на ”Москва” – Андрей Луканов. Зад него открито стои Горбачов, който отдавна има непреодолими противоречия с Живков. При последвалите бурни събития, от властта отпада Петър Младенов, принуден да си подаде оставката и Андрей Луканов остава единствен партиен и държавен лидер.

Политическият преврат е добре замислен план на близката до Москва върхушка в БКП, начело с Андрей Луканов. Целта на този план не е смяна на властта, а само формална ”либерализация” на тоталитарния режим на Живков, но със запазване ръководната роля на партията.

Събитията в Полша и Унгария и особено историческото събаряне на Берлинската стена, силно повлияват и на обстановката в България. Опозицията започва да се обединява, става по-смела, бързо набира сили чувствайки все по-голямата обществена подкрепа. Това принуждава БКП да обяви, че се отказва да бъде определящ фактор в управлението на страната, чувствайки, че вече не е така силна. Но тя твърдо и последователно преследва целта си, да се задържи колкото се може повече на власт.

Едно от последните правителства на България съставено от БКП е с министър председател Георги Атанасов. То е на власт от 19 юни 1986 година до 8 февруари 1990 година. През последните години на управление, правителството усеща и у нас "вятъра на промяната". Но БКП не може да залъже българското общество и най-вече международната общественост, че с "партийния преврат" тя се преустройва.

Андрей Луканов в това правителство е първи заместник министър председател, оговаря за външноикономическите връзки на България, също така за българските фирми зад граница и за валутния резерв и валутния дълг на страната.

На 8 февруари 1990 година, в последните си напъни, БКП отново съставя самостоятелно правителство, вече с министър председател Андрей Луканов. То просъществува до 22 ноември 1990 година – само десет месеца.

На 22 ноември 1990 година БКП, преименувана в БСП прави последното си правителство, отново с министър председател Андрей Луканов. То има още по-кратка съдба – до 20 декември 1990 година, по-малко от месец.

След тази дата – 20 декември 1990 година, България навлиза в един сложен период на борба между БКП и опозицията, обединена вече в Съюз на демократичните сили (СДС). Но тази борба е предварително обречена, защото БКП, вече БСП, все още е силна – държи икономическата власт. Младата опозиция, макар и организирана, все още не е достатъчно силна и няма необходимото самочувствие.

Компромисното решение на политическите противници е т. н. "кръгла маса", която, в началото прилича повече на "игра на котка с мишка". Ръководител на групата на БСП на "кръглата маса" е Андрей Луканов. Той и другите партийни величия, се държат високомерно с представителите на опозицията. В своето встъпително изказване Андрей Луканов отправя силно предизвикателство:

"БСП скъсва със сталинисткия модел на социализма и неговите тоталитарни методи на управление, но ние, още по-решително защитаваме демократичния, хуманния социализъм."

На "кръглата маса" БСП успява да постигне своите цели – запазване на икономическата и минимални компромиси в политическата власт. Това се постига както при избора на депутатите за Велико народно събрание (ВНС), така и при изработването на новата Конституция. Основният двигател за постигане целите на БКП, в този почти едногодишен период на безвластие, е Държавна сигурност, която успява да внедри много свои агенти във ВНС. Ахмед Доган – дългогодишен агент на Държавна сигурност, ръководител на партията ДПС и депутат във ВНС, прави безпрецедентно изказване:

"Ако трябва да се обявят публично агентите на Държавна сигурност във Великото народно събрание, то трябва да се разпусне."

Опозицията не приема политическите претенции на БСП и настоява за истински демократични промени. Все по-голяма част от българското общество започва да разбира демагогската игра на БСП и открито подкрепя опозицията. Обстановката в София се изостря, след като 39 депутати от СДС напускат ВНС поради несъгласие с проекта за Конституция и обявяват гладна стачка. Въпреки това, Конституцията е приета и влиза в сила. Тя определя и провеждане в кратък срок на избори за обикновено народно събрание. Силата и влиянието на опозицията в страната са нарастнали неимоверно. СДС очаква сериозна изборна победа. Непосредствено преди изборите, Милан Дренчев и БЗНС решават да участват самостоятелно и провалят пълният успех на СДС.

На тези избори, макар и с малка преднина, СДС побеждава и изпреварва БСП, но само с 4 гласа и не може да състави самостоятелно правителство.

На 8 ноември 1991 година, опозицията начело със СДС, с гласовете на ДПС съставя първото демократично българско правителство. Министър председател е Филип Димитров –

председателят на НКС на СДС. Правителството има много кратко съществуване – до 30 декември 1992 година. Политическа грешка на СДС е искането ”вот на доверие” на правителството, което се използва ловко и коварно от Ахмед Доган. Той се отказва от сътрудничеството със СДС и първото българско демократично правителство е свалено. Ахмед Доган дори сключва споразумение с БСП, въпреки, че преди шест месеца, в парламента е поискал комунистическата партия да бъде забранена.

Последните две правителства – на БКП и БСП с министър председател Андрей Луканов, имат сравнително кратък период на действие, но се оказват съдбоносни за България. Те са причина българският народ да изживее години наред неимоверни страдания, мизерия, лишения и глад. В същото време, бившата партийната върхушка бързо забогатява. Раждат се новите български олигарси.

Андрей Луканов по време на второто си управление разпорежда узаконяването на етническото ДПС като политическа партия, нарушавайки българската конституция. Той и президентът Желев са виновни за това, лидерът на ДПС Ахмед Доган да стане мандатоносител – невиджан в историята прецедент – осъден за антибългарска терористична дейност в полза на Турция и лежал 3 години в затвор, Ахмед Доган да определя българското правителство и бъдещето на България.

Той определи марионетното правителство на Любен Беров и подбрани от него министри, чрез които утвърди беззаконие то, ”мутризацията” и ”мафиотизацията” на България. Ето защо, за дългия и мъчителен български преход най-голяма вина носят двама души – Андрей Луканов и Ахмед Доган.

”Лукановият период” на управление е един от най-мрачните както в политическия преход, така и в най-новата историята на България.

4 ФЕВРУАРИ 1997 КАК ДОБРЕВ СПРЯ БСП КЪМ ВЛАСТТА

Първанов и Стоянов имат различен прочит за събитията от този драматичен ден. Единият иска да утвърди 4 февруари като ден на поуката, че властта не се брани с всички средства, другият – като ден за налагане на отказ от власт. Затова и няма как да стигнем д

Дойде ли 4 февруари, неизменно между президентите Стоянов и Първанов изниква спор, който още никой не е разрешил. С колко папки са се явили Първанов и Добрев пред Стоянов, когато през 1997-а на този ден се отказват от управленски мандат? Дали са искали на всяка цена да формират правителство, за което обаче им е попречил Стоянов, или сами, по своя воля са декларирали пред него възможност да не внасят за гласуване в парламента проектокабинет на левицата.

И тогава, и по-късно записвах разкази на „героите“. Наскоро имах възможност да надникна в непубликувани стенограми от заседания на парламентарната група на левицата, в личните записки на Николай Добрев и в неговото прословуто зелено тефтерче, съхранило усилията и разочарованията му по формирането на невъзможния кабинет. На тази база ще се опитам да дам своя прочит на събитията отпреди 17 години.

На 8 януари Николай Добрев, вътрешен министър в оставка, е номиниран от левицата за бъдещ премиер в условията на дълбока обществено-политическа криза в страната; огромно недоволство от властта, преляло в масови протести и уличен натиск и почти фалирала държава. Оценката му за правителството на Виденов, на което е член, е: „За такова управление никога по света не ръкопляскаат. Хората на улицата са гладни и до това доредже ги докарахме ние.“ Приема номинацията след доста „съмнения“ и колебания у себе си. Въпреки оценката му за липсата на съгласие и стабилност в държавата надделява надеждата, че ще успее да състави заедно „с коалиционните партньори, с

другарите от БСП и с експерти силен управленски екип“, който да подготви и да реализира програма за излизане от кризата.

На 28 януари, десет дни след встъпване в длъжност, новоизбраният президент Петър Стоянов връчва на Добрев мандат за съставяне на правителство, което е отказал да направи предшественикът му Желю Желев.

В следващите дни кандидат-премиерът провежда десетки срещи, трескаво реди „широко експертно правителство“, след като е разбрал, че едностранен кабинет няма шанс. Провежда консултации с лидерите на Евролевицата, на БСДП, на БББ, на ГОР, дори и на СДС, с водачите на синдикатите, с експерти. Преговорите се водят при пълна конспиративност. Имената на кандидат-министрите са най-пазената тайна в държавата. Отначало в СДС като че ли приемат офертата за коалиционност и дори посочват свой кандидат за министър – Веселин Методиев. И тази идея обаче има кратък живот. Отвсякъде започват да ваят откази. Експерти загърбват министерски кресла. Усилията му за постигане на национално единство срещу започващата хиперинфлация удрят на камък. Хората по улицата го освиркват, развяват пред него обърнати надолу знамена.

На 29 януари вечерта с провал приключват преговорите между водача на БББ Жорж Ганчев и новоизбрания лидер на БСП Георги Първанов. Жорж е категоричен: „Няма да подкрепим кабинет на БСП. Още по-малко, ако в него има стари политически муцуни като Пирински.“

На 30 януари бламирането на кабинета „Добрев“ става все по-отчетлива реалност. Стоянов обявява, че само връщането на мандата може да успокои гнева на улицата. Костов предупреждава, че опозицията ще насочи целия си натиск върху Добрев, за да не може той да реализира втори кабинет на левицата. И в СДС, и в БСП обаче знаят, че при тайно гласуване 13–14 депутати на Костов ще пуснат бюлетината „за“ Добрев. Но и в левицата няма монолитност. На „Позитано“ са преброили, че „срещу“ втори техен кабинет ще бъдат 7–8, а може и 10–15 депутати от столетницата. И кантарът ще се балансира от БББ. „Пари и процедура ще играят, ако Добрев тръгне към пленарната зала с кабинет в джоба“, съм написала в свой анализ за „Труд“ на 30 януари 1997^a.

Към края на този ден Добрев вече е ясно, че ресурсът на доверие към партията му вътре и извън страната е изчерпан и че отникъде няма да получи финансова подкрепа. Не така мислят обаче хардлайнерите на „Позитано“. „Нямаме никакво право да абдикираме от властта“, казва Нора Ананиева, член на ВС на БСП и зам.-председател на Народното събрание. Днес едва ли някой си спомня за Минчо Минчев от „Марксистка алтернатива“, но тогава той бе водач на това силно идейно крило в столетницата, което яростно отстояваше линията: „БСП има моралното и конституционно право да управлява още. Дори и върху щикове!“

На 2 февруари сутринта на „Позитано“ 20 започва съвместно закрито заседание на парламентарната група и на ВС на БСП. Добрев докладва: всички потенциални партньори, синдикатите и много от експертите са му отказали. Вътрешната и международната изолация е факт. Предупреждава, че ако все пак успее да прокара правителство в парламента, то ще трябва да хвърли полицията срещу улицата. Другият вариант е под натиска на улицата да подаде оставка след дни, седмици или два-три месеца най-много. Бележка в тефтерчето му от 16 часа гласи: „Тотален изчерпан ресурс за кабинет, имената (за министри – б. а./се страхуват.“ Настоячиво моли Костов отново за среща, но този път той му отказва с мотива – НИС на СДС го блокира. Към края на вечерта все пак успява да сглоби правителство.

На 3 февруари от 10 ч. на „Позитано“ 20 отново заседава пленумът. Трябва да утвърди проектокабинета на Добрев. Всички го притискат на всяка цена да сформира и прокара правителство. Добрев обяснява: „Ние вече сме в малцинство, дори и правителството да мине при тайно гласуване в НС, то няма да може да управлява поради липсата на парламентарен и обществен ресурс.“ Зове съпартийците си да гласуват „по съвест“ и им заявява: „Не ме упреквайте за отсъствие на гражданска смелост, доблест и социалистическа солидарност.“ И таи надеждата, че пленумът ще бламира кабинета му. Уви, това не се случва. Поръчението на партията е правителство! Той обаче вече е взел решение да върне мандата. Казва го и в интервю за Ройтерс в следобедните часове: „Моето мнение за решаване на кризата в България е в пълна хармония с позицията на ЕС. Тя има три пункта – политиците да се разберат за датата на изборите, аз подкрепям и съм радетел за предсрочните избори. Второ, да се

споразумеят по програмно, преходно или коалиционно правителство. И трето, да се възстановят разговорите с МВФ. Аз ще върна мандата при тези условия.“

На 4 февруари в 11 ч. за пореден път в соццентралата се събира ръководството на БСП. В 12 ч. Първанов и Добрев трябва да бъдат при президента. Към 11,15 в залата на „Позитано“ 20 Добрев докладва резултатите от усилията си да състави кабинет: „Отиваме при президента с две папки. Но да сме наясно – никакви гласувания повече не може да има в този парламент. Дори ако утре всички гласувате за мен, по-нататък това няма да стане – парламентът е непълноценен! Никой няма интерес да влезе в него освен тези, които искат да имат широки пълномощия за служебно правителство. Да, партията има интерес, разбирам, но кога по-добре ще защитим нейния интерес – сега, като се срутим, или като се срутим втори път по-силно? Мисля, че сега срутването ще е по-малко и ще запазим партията. Това решение (да върне мандата – б. а.) го взех още вчера. Бях длъжен това да ви кажа, за да бъде честен към вас.“

И подканя Първанов да тръгват към „Дондуков“ 2.

Ако БСП реши да разсекрети документите от тези драматични дни, ще стане ясно, че връщането на мандата е било дискутирано на 3 и 4 февруари и че когато двамата тръгват към президента, на „Позитано“ 20 са знаели какво ще се случи там. Ясно и категорично Добрев ги е предупредил, че ново правителство на левицата „няма хоризонт“. Нещо повече, директно им е заявил: „Нали не сте съгласни да заложим златото, за да крепим правителството!“

В 11,45 Първанов и Добрев застават пред президента с две папки и с решение да върнат мандата. Отварят едната – с проект за кабинет, за да покажат, че са изпълнили връчения им мандат за формиране на правителство. И я затварят. Подават му втората – с отказ от мандат. Той не взема нито едната, нито другата. Неясно защо. „Нито Добрев, нито Първанов върнаха мандата доброволно, за да спасят България. Влязоха при мен с една папка. В нея беше съставът на новия кабинет на БСП с министър-председател Николай Добрев. Ако бях приел тази папка, означаваше се да предложа на НС да гласува това правителство. Отказах категорично да приема предложението за ново правителство на БСП. И след това прекарах може би най-тежките ча-

сове от моя живот. Тогава реших да свикам спешно КСНС, за да упражня втори път натиск върху БСП да не предлага кабинет.“ Този разказ на Стоянов съм записала на 3 февруари 2007-а – десет години след случката.

„Заявихме му, че имаме готовност за формиране на кабинет, но сме готови да се откажем от мандата, при положение че ще свика Консултативния съвет по национална сигурност (КСНС). Искахме съветът да приеме документ, чрез който политическите сили, представени в парламента, да гарантират достойния изход от кризата и да набележат мерките за недопускане на ексцесии, политически усложнения и натрапване на напрежение. Нелепа е тезата му, че той ни отказва от мандат в 12 ч. на 4 февруари. Защото това веднага води не до политическа, а до конституционна криза – държавният глава отказва на кандидата за министър-председател предложен от него кабинет.“ Разказът на Първанов е ден по-късно – на 4 февруари 2007-а. Твърди, че първата реакция на Стоянов е да се обади на Костов: „Трябваше да изчакаме 30–40 минути отговора на Костов, след което двамата с Добрев си тръгнахме, получили вече потвърждението на готовността за свикване на КСНС.“

В 15 ч. съветът при президента се събира – всички лидери на парламентарно представените партии заедно с премиера в оставка Виденов и министрите му. Търся истината за този ден и в спомените на Жан Виденов, публикувани в книгата му „Отвъд политическия театър“, която се появи през лятото на 1999-а: „Първанов и Добрев показаха на президента папката с имената на гласувалите предния ден от Демократичната левица кандидат-министри, но не му я връчиха. Вместо това заявиха, че предвид възраженията на другите политически сили не са против да обсъдят и вариант да не внасят проектокабинета в парламента. (След като в 12 ч. Първанов и Добрев заявяват на Стоянов, че връщат мандата, в 18,45 те декларират това и пред членовете на КСНС, за да се приемат формално документите за излизане от политическата криза, с които фактически се реализира отказът от мандат – б. а.) Опитах се да ги отклоня от тази логика, да им заявя, че официалната позиция на управляващата коалиция е съвсем друга, но никой не реагира и аз напуснах КСНС. Първите, на които съобщих, че Кольо и Георги сдават властта, бяха Велко Вълканов и Красимир Премянов.“

Съветът при президента свърша към 19,30 с подписване на декларация за национално съгласие и с дата за предсрочни избори. Първанов и Добрев напускат „Дондуков“ 2 през задния вход и по обиколни улички се връщат на „Позитано“ 20. Петър Стоянов се появи на балкона на президентството, понесен на всенародната любов и каза: „Най-лошото започва. Чакат ни тежки дни. Трябва да затворим фабриката за илюзии.“

В червената централа посрещат Добрев и Първанов на нож. „Отрежете ми главата, аз не съм предател. Ако останем на власт, не може да освободим улицата без насилие. Не подценявайте масовото недоволство! Второ, ние не можем да спрем летенето към пропастта“, отстоява позицията си Добрев във вечерните часове на 4 февруари пред парламентарната група на левицата.

Разказва на депутатите, че пред КСНС финансовият министър е дал справка на президента какви са задълженията на държавата в двата месеца до изборите и Стоянов никак не е останал доволен.

Подчертава, че главният прокурор е забранил да се довеждат нови резерви (на полицията) от другите райони, „за да пазим Народното събрание“, макар че хората под пагон в София не стигат. И пита съпартийците си: „Мога ли да преживея още веднъж и може ли да има още една нощ като 10–11 януари? Никого не плаша с нея, вие бяхте в залата! Три дни ви питам не дали ще сме на върха във властта, а как ще управляваме?“ Отговори не получава.

Изригва обаче партийният гняв, който ще го следва до смъртта му. Прибира се и три дни не излиза от дома си.

Появява се на закрито заседание на парламентарната група на левицата на 7 февруари, на което отново е изправен пред другарския съд. И казва: „Вие имате право да ме накажете, да ме опозорите и аз ще се съглася с това. Чуват се гласове да напусна партията. Ако утрешният пленум вземе решение за мен, бъдещето ми ще е ясно – аз ще бъда един енергичен симпатизант на БСП.“

Добрев остана такъв до края на живота си. Виденов никога не му прости „предателството“. Не отиде и на погребението му.

Първанов посвети на Добрев избирането си за президент през 2001-ва и пожела в София да има кръстена на него улица.

Къде са обаче двете папки, които е носил Добрев на президента Стоянов?

До този момент никой не ги е намерил. „Ние му (на Стоянов – б. а.) показахме папките, но не сме му ги връчили. Мандатът за реализиране на правителство не е даден и мандатът не е консумиран. С декларацията, която беше приета на КСНС, ние осъществихме неформален отказ от властта. Това беше нашето разбиране за достоен изход“, обясни Първанов през 2007-а.

И до днес двамата със Стоянов се разминават в разказите си за този ден.

И колкото повече време минава, толкова по-яростно всеки отстоява позицията си, която, поне засега, се оказва за сметка на истината.

Спорът за двете папки се разгоря и през 2012-а, когато пак направих с тях паралелни интервюта. Стоянов дори се обиди, че едва ли не го подозираме в състояние на „пълна невменяемост“, ако продължаваме да твърдим, че е имало две папки, едната от които с отказ. Гневен е и Първанов: „Има една голяма лъжа, с която се боря непрекъснато – че Стоянов ни е убедил в 12 ч. да се откажем от мандат. Нашето решение за това бе взето ден преди 4 февруари и бе базирано на огромна информация.“

Всеки със своя прочит за едно и също събитие. Единият иска да утвърди 4 февруари като ден на поуката, че властта не се брани с всички средства, другият – като ден за налагане на отказ от власт. Затова и няма как да стигнем до помириението. Както още десетки дни от драматичната ни история.

Автор: Валерия Велева

СЪБИТИЯТА В БЪЛГАРИЯ ФЕВРУАРИ 2013

Протест в София, 17 февруари 2013

Дата 28 януари-16 март

Причини Социална и икономическа криза в страната, прераснала в политическа, повод са несъразмерно високите сметки за ток и парно от декември 2012 г. и януари 2013 г.;

Начини за протест Митинги, шествия, гражданско неподчинение, самозапалвания.

Жертви 5.

Ранени между 15 и 20 души.

Участници десетки хиляди граждани в много градове на България

Резултат оставка на кабинета „Борисов“.

Протестите от зимата на 2013 г. са политически протести, започнали в края на януари 2013 г. и обхванали над тридесет града в България. Първоначално породени от високи сметки за електричество и насочени срещу електроразпределителните дружества (монополисти на държавно регулирания пазар за електроенергия), протестите се насочват срещу политическата система въобще. Изблици на насилие между правоохранителните органи и протестиращите на 19 февруари 2013 в София довеждат до оставката на дясноцентристкото консервативно правителство на Бойко Борисов. Силен белег оставя самозапалването на Пламен Горанов, предизвикало широк обществен отзвук.

Първите протести са на 28 януари 2013 в Сандански и Благоевград. Те почти веднага прерастват в разнопосочни масови политически протести, насочени както срещу високите цени на тока и електрическите компании, така и срещу политическата система и управлявалите след 1989 политически класи.

Някои протестиращи настояват за свикване на Велико народно събрание, а други демонстрират за продължаване на работата на ХЛН Народно събрание. Сред символите, носени от

протестиращите, преобладават българските знамена, но се срещат и партийни и идеологически символи.

Във Варна и Пловдив на сградите на централите на електроразпределителните дружества на нанесени материални щети. Медиите съобщават и за подпалени служебни коли на ЕРП-тата. В София, при сблъсъци покрай протестите има ранени и арестувани. Самозапалват се и изгарят 3-ма души. На 17 февруари и 3 март 2013, БТА съобщава за кратко блокиране на международния път Е79 при Благоевград, Дупница и Враца, както и на международния път Е-80 при Хасково и по оценки в медиите протестите се развиват към гражданско неподчинение.

Първоначални икономически искания.

По информация на в-к Сега от 18 февруари 2013, на протестите са отправени следните искания, касаещи енергетиката:

Електроенергия:

- ✓ Национализация на електроразпределителните дружества в страната.
- ✓ Премахване на всички посредници, и поемане на тяхната функция от НЕК.
- ✓ Разсекретяване на всички договори в сектор Енергетика и търсене на отговорност на подписалите ги лица.
- ✓ Електроенергията произведена от АЕЦ-Козлодуй, да се разпределя само на вътрешния пазар за нуждите на гражданите и обществото.
- ✓ Премахване на задължителното изкупуване на електрическа енергията от НЕК.

Топлинна енергия:

- ✓ Индивидуални договори с топлофикационните дружества с право на прекратяване с едномесечно предизвестие от страна на клиентите.
- ✓ Реално отчитане на изразходваната топлоенергия.

Издигнати политически искания

Хронология

28 януари

Масовите протести започват първо в Сандански и Благоевград на 28 януари 2013 г., след което обхващат Варна и територията на цялата страна. Те са насочени срещу енергийните монополи и високите сметки за електричество за месеците декември 2012 и януари 2013 г.

4 февруари**10 февруари**

Жандармерията охранява сградата на Парламента – 18.02.2013

На 10 февруари 2013 г., един час и половина след полунощ, два от служебните автомобили на EVN в Пловдив са опожарени пред сградата на електроразпределителното дружество.

На този ден хиляди граждани от цялата страна, в това число София, Пловдив, Варна, Бургас, Русе, Велико Търново, Шумен, Благоевград, Сандански, Силистра, Ямбол, Гоце Делчев, Белене, Монтана, Добрич и Кърджали, се вдигат на протест.

В София протестът започва от сградата на Министерство на икономиката, енергетиката и туризма, където след като министър Делян Добрев излиза за да говори с протестиращите бива замерян със снежни топки.

Протестиращите във Варна, след като блокират движението в центъра на града и това на Аспаруховия мост, се насочват към сградата на електроразпределителното дружество „Енерго-Про“, която по-късно бива замеряна с яйца и камъни. Вследствие на това, няколко прозореца са били счупени.

На 10 февруари 2013, по информация на БТВ, исканията на протестиращите са за национализация на електроразпределителните дружества в страната, премахване на всички посредници и поемане на тяхната функция от НЕК; разсекретяване на всички договори в сектор Енергетика и търсене на отговорност на подписалите ги лица; електроенергията, произведена от АЕЦ-Козлодуй, да се разпределя само на вътрешния пазар за нуждите на гражданите и обществото; да се премахне задължителното изкупуване на електроенергията от НЕК, за индивидуални договори с топлофикационните дружества с право на пре-

кратяване с едномесечно предизвестие от страна на клиентите, както и за реално отчитане на изразходваната топлоенергия.

12 февруари

В София на 12 февруари с домати, пиратки, конфети и димки е атакувана централата на ДКЕВР (Държавна комисия за енергийно и водно регулиране) на митинга пред нея срещу високите цени на тока и парното организиран от ВМРО и партия Атака, запалени са чучела на финансовия министър Симеон Дянков и на енергийния министър Делян Добрев.

13 февруари

На 13 февруари 2013 г. Иван Петров, един от организаторите във Варна, е нападат след митинг и е намушкан с нож.

17 февруари

Протест във Варна срещу енергийните монополи – 17.02.2013

Протест пред офис на ЧЕЗ – Ловеч, 17.02.2013

На 17 февруари 2013 г. протестът вече обхваща над 35 града а протестиращите са над сто хиляди. Освен в столицата, протести се провеждат още в Пловдив, Варна (30 000 души [19]), Бургас, Русе, Велико Търново, Шумен, Благоевград, Сандански, Силистра, Ямбол, Гоце Делчев, Монтана, Добрич, Кърджали, Дупница, Хасково, Кнежа, Раднево, Свиленград, Стара Загора, Кубрат, Разград, Левски, Плевен, Ботевград, Самоков, Ловеч, Перник, Петрич, Кюстендил, Враца, Видин, Сливен и Пазарджик. В много от тях шествията и демонстрациите прерастват в гражданско неподчинение. Блокират се ключови пътни артерии, кръстовища и магистрали, а камъни, бутилки, яйца, картофи, домати и други са хвърляни по колите на жандармерията и по сградите на енергоразпределителните дружества, Министерството на икономиката и по Народното събрание.

18 февруари

Вицепремиерът и финансов министър Симеон Дянков подава оставка.

Министър-председателят Бойко Борисов все още няма намерение да подава оставката на кабинета. Привечер до На-

родното събрание и на бул. Христо Ботев се стига до сблъсъци между протестиращи и полиция.

19 февруари

Протестите продължават и в деня на честването на годишнината от смъртта на Васил Левски, когато напрежението в София ескалира. Първоначално демонстрантите се събират пред Народното събрание и на Орлов мост. Привечер около паметника „Левски“ се състои честването на годишнината от смъртта на Васил Левски. На мястото присъства президентът Росен Плевнелиев, премиерът Бойко Борисов не се появява. Достъпът до събитието е ограничен от полицейските части и жандармерията. Протестиращите са възпрепятствани да положат цветя пред паметника на Апостола и това довежда до гневни реакции от тяхна страна. Те обграждат района около монумента, скандират „мафия“, „оставка“, „еничари“. След 19 ч. демонстрантите обграждат парламента, след което блокират движението на Орлов мост. Вечерта се стига до ескалация на напрежението и до сблъсъци с полицията, в резултат на което има няколко ранени граждани.

20 февруари

На 20 февруари, около 7.30 сутринта, 36 – годишният фотограф и алпинист Пламен Горанов се самозапалва във Варна в протест срещу управляващите политици и кмета на Варна Кирил Йорданов. Актът му предизвиква остри реакции сред българското общество. Горанов се превръща в символ на протестите, сравняват го с чешкия студент Ян Палах, също самозапалил се в знак на протест през Пражката пролет от 1968 г. 38 минути след самозапалването на Пламен Горанов, министър-председателят Бойко Борисов депозира оставката на правителството на ГЕРБ в парламента. Въпреки това протестите продължават.

21 февруари

Премиерът Борисов пред митинг в негова подкрепа след обявяването на оставката на кабинета си пред НС – 20.02.2013

Оставката на правителството е приета с 209 гласа „за“, 5 гласа против и 1 въздържал се.

Минути след приемането на оставката, премиерът Бойко Борисов съобщава новината, че лидерът на ДПС Ахмед Доган

е подготвял покушение срещу него, позовавайки се на материал на Националната разузнавателна служба, постъпил като сигнал от друга „партньорска служба“.

Организиран е контрапротест в подкрепа на правителството от симпатизанти на ГЕРБ.

Президентът на Република България Росен Плевнелиев дава официално изявление точно в 15:00 часа.

Обсъжда се свикването на служебно правителство.

24 февруари

Национален протест – по официални данни по улиците на големите градове в страната излизат над 100 000 души. Само във Варна по данни на МВР броят на демонстрантите е около 50 000. Протестите са срещу монополите и срещу политическата система. На демонстрациите в София се появяват плакати с предложения за мажоритарна избирателна система, намаляване на броя на депутатите, национализиране на енерго дружествата, негодование срещу демографската криза и лошите условия на живот. Протестиращите потеглят от Ларгото, окупират Народното събрание и Орлов мост, след което се насочват към сградата на Съдебната палата.

Президентът Росен Плевнелиев отива при протестиращи в столицата, освиркан е, връчени са му техните искания и се оттегля. В демонстрациите в София се включва няколко хиляден марш на ВМРО воден от лидерите на организацията. В Пловдив демонстративно е изгорено копие на Конституцията. Във Варна над десетки хиляди се събират пред сградата на „Енерго Про“, а после и пред общината.

Българи, работещи и живеещи на много места в чужбина, също организират протести в знак на солидарност със случващото се в България. Протести се провеждат в: Атина, Барселона, Берлин, Валенсия, Виена, Дюселдорф, Лондон, Мадрид, Мюнхен, Франкфурт, и други градове.

В същия ден русенският митрополит Неофит е избран за български патриарх.

3 март

В деня на националния празник на България, в който се чества 135-тата годишнина от Освобождението на България

от османска власт, граждани от цялата страна излизат на национален протест. В много градове това става под звуците на химна, бунтовнически възрожденски песни, а демонстрантите носят портрети на Левски и Ботев. Във Варна на мирно протестно шествие под лозунги срещу монополите и за неплащане на сметки, за смяна на системата в държавата според различни източници излизат между 50 000 и 70 000 души, те заплашват с гражданско неподчинение, настояват за оставка на кмета и искат освобождаване на Варна от групировката ТИМ. В София също излизат хиляди. Протестиращите от гражданските движения обявяват издигането на палатков лагер пред НС. Площадът при паметника на Цар Освободител е прочистен и затворен от жандармерията, на него не са допуснати никакви граждани, официалните лица са пазени от плътни полицейски кордони и заграждения изнесени далеч пред пл. Народно събрание, подобно е положението и на площад Александър Невски докато политиците са там.

4 март

Цветя върху камарата от камъни на стълбите пред общината, където на 20 февруари 2013 г. в 7:30 сутринта се самозапалва Пламен Горанов. В дясно – постер за продължаващото разграбване и застрояване на Морската градина на Варна.

Издигнат е палатков лагер пред НС от протестиращите на Орлов мост, те обвиняват левият функционер Ангел Славчев, че движението е узурпирано от прокомунисти за техните партийни цели. Медиите съобщават за смъртта на самозапалилия се на 20 февруари варненски фотограф Пламен Горанов, в цялата страна стават мъчаливи митинги в негова памет. Друг самозапалил се на 26 февруари заради високите сметки за ток – Венцислав Василев от Раднево изпада в клинична смърт. Първият самозапалил се в Търново на бул. България на 18 февруари 26 годишен Траян Маречков изгаря и умира още на 19 февруари.

16 март

Част от протестиращите учредяват гражданско движение „Освобождение“ и правят заявка за участие в парламентарните избори през май.

Участници и неформални лидери

Тази статия или раздел може да съдържа фактологични грешки и невярна информация. Ако откриете такива, моля поправете ги, като цитирате източниците си. Ако пък смятате, че няма такива грешки, моля посочете източници, които го потвърждават. За повече информация, вижте беседата.

Протестите до началото на март не излъчват свои легитимни лидери. Първоначално за такива опитват да бъдат представени Даниела Пеловска и от Сандански – Диана Канева, но протестиращите отхвърлят Пеловска. Другите публични лица на протеста са най-вече от левия и крайно ляв спектър като движението „Че Гевара“ и Съюз на комунистите в България и от упрекувания за връзките си с Алексей Петров „Октопода“ съюз „Сила“. За неформални техни водещи активисти медиите назовават:

Ангел Славчев – русофил и изявен ляв активист, кандидат за депутат от „Българска лява коалиция“ в 2009 г. и на местните избори в 2011 г., от 14 декември 2012 национален координатор на младежкия клуб на движение „Русофили, участник във фондация „Бузлуджа“, един от участниците в организираните от движение „Че Гевара“, с лидер Павел Иванов, контрамитинги срещу демонтирането на паметника на съветската армия в София, до декември 2012 активен член на партия „Българската левица“, застъпник за легализирането на леките наркотици, съдружник в компютърна фирма ръководещ 30 служители.

Васил Янков, Пловдив провокатор от инициативен съвет „Съединение“, на шествието на 3 март е атакуван физически от Павел Иванов, лидер на Съюз на комунистите в България и движение „Че Гевара“, Дончо Дудев, от Стара Загора, образование 96 СОУ „Л. Н. Толстой“, движение „Сила“ и движение „Нова Сила“ подкрепило Алексей Петров „Октопода“ на изборите за президент, маркетинг мениджър в крупната колбасарска фирма „Тандем“ съосновател на движение „Протестирай“.

Диана Канева Сандански, жената, която подпали бунта, Ели Ваташка София, БФС, председател на сдружението на футболните привърженици на Левски, ЦСКА, Ботев Пловдив, Славия, Миньор Перник, Локомотив София, Пирин Благоевград, Берое и др., шеф на международния отдел и протокола на Левски.

Женя Колева Сливен, движение „Сила“

Иван Бояджиев (Дядя Ваня), сред първите в Пловдив – провежда гладна стачка за изгонването на EVN, достойни заплати, нови работни места и разгонването на политическите партии от прехода, пенсионер, когото обвиняват за комунист, близък до Съюз на комунистите в България и движение „Че Гевара“ набучва с кол конституцията на митинга на 24 февруари.

Иван Петров, Варна – основно образование, бивш кандидат кмет на Варна, бивш футболист и треньор на ФК „Спартак“ (Вн) бивш член на БКП, на местните избори 2007 г. е в листата на левия Обединен блок на труда за общински съветник, арестуван за кражба, освободен с намесата на Иван Славков, упрекван е от протестиращите за близки връзки с лидера на БСП във Варна Борислав Гуцанов,.

Людмила Манова, Благоевград, участва в 48-ия Конгрес на БСП регионален координатор на упреквания за връзките си с Алексей Петров „Октопода“ съюз „Сила“ безработна.

Мариана Христова, София, определя се за експерт по протести, работи в частна фирма като инженер телекомуникации, участник в инициативи за опазване на околната среда.

Мирослав Киряков, Пловдив инициативен съвет „Съединение“, провокатор с менталните идеи за присъствието на Шеста раса на земята, на шествието на 3 март с цел да бъде отстранен е атакуван физически от Павел Иванов – лидер на Съюз на комунистите в България и създател на движение „Че Гевара“;

Павел Иванов, Пловдив – лидер на Съюз на комунистите в България и създател на движение „Че Гевара“, атакува физически на шествието на 3 март с цел да ги отстрани провокаторите Мирослав Киряков и Васил Янков, Петър Курдов, Пловдив: опита му единствен да застане начело и да оглави всички граждани от протеста заедно с движенията „Съединение“ и „Гражданска инициатива“ предизвиква яросни скандали сред протестиращите и реакцията на граждани от движение „Че Гевара“, които го прогонват, старши треньор на ФК Марица, близък до Алексей Петров „Октопода“, Петя Хараланова, Варна, Симон Милков, Велико Търново, движение „Сила“, осъден за хулиганско, арестуван за провеждане на незаконен протест, Янаки Ганчев, Асоциацията на потребителите на телекомуникации и интернет услуги, представящ се за говорител на „Анонимните“.

Янко Петров, Монтана, бивш заместник-председател за София на упрекваното за връзки с Алексей Петров движение „Сила“, изказва проанархистки възгледи, работи в „Чипита България“ управител на недвижими имоти, цивилен студент „Стопанска логистика“ във Военното училище – Велико Търново.

Опит за създаване на „национален комитет“ на протестиращите на 23 февруари и 2 март прави „кръглата маса“ в София свикана от група заседанията на която се ръководят от Таско Ерменков бивш шеф (2003–2010 г.) на държавната агенция за енергоефективност в правителствата на НДСВ и Тройната коалиция, мажоритарен кандидат за депутат от лявата Коалиция за България в София на парламентарните избори 2009 г, държавен координатор и ръководител на проекти, финансирани от Световната банка, уволнен при правителството на ГЕРБ, Депутат от БСП в настоящото народно събрание.

В заседанията участват циганската медийна звезда Кремена Будинова, Слави Георгиев и Поли Карастоянова функционери на движението ГОРД на бизнесмена и депутат в ЕП Слави Бинев, представители на Съюза за стопанска инициатива, близки до подсъдимия сочен за мафиотски бос бизнесмен Алексей Петров „Октопода“, в начинанието на първото заседание участва и режисьорът Андрей Слабаков, но след него се оттегля. Опитът на Президента да направи обществен съвет с организаторите на протестите се проваля със скандал.

В протестите активно участват леви активисти анархисти, комунисти от движението „Че Гевара“, Съюз на комунистите в България, които предизвикват юмручни схватки с протестиращи десни противници на комунизма, пенсионери и пр., функционери на движението „Сила“ имащо връзки с Алексей Петров „Октопода“, други са лица участвали в размириците на Орлов мост при „зелените протести“ в 2012 г. мотивирани от уволнения бивш диреткор на парк Витоша и зелен активист Тома Белев упрекван в мащабна финансова заинтересованост, плюс тях в протестите са увлечени и много предимно млади граждани недоволни от системата, футболни агитки, студенти, хора близки до „анонимните“ и антиглобализма, патриотични организации, българи чувстващи унижено човешкото и националното си достойнство и т. н. Освен обвиненията за замесени фигури и кръгове близки до Алексей Петров „Октопода“ в ме-

диите проникват информации, че протеста директно е режисиран в социалните мрежи и подклаждан от БСП.

Причина за протестите.

Недоволството на протестиращите ескалира от завишените сметки за ток от началото на годината. Според френския посланик в България Филип Отие причина за протестите е дефицитът на доверие срещу цялата политическа класа и целият български елит, поради това, че преходът твърде често е опорочаван в полза на частни и непрозрачни интереси.

ФАРМАФ(Ц)ИЯТА – СЛАДКОТО ХАПЧЕ

Как глътнаха сладкото хапче „Софарма“

Няколко човека, поставени в точното време на точното място, помагат на кръга около Любомир Павлов и Огнян Донев да завладее фармацевтичния гигант. След като на няколко пъти ощетява държавата, успява да измами и дребните акционери, Донев е изправен пред ново предизвикателство - да ограби съдружника си.

Към овладяването на „Софарма“ Огнян Донев и Любомир Павлов пристъпват по обичайната схема - създаване на работническо-мениджърско дружество и запасяване с компенсаторки. Налице е и третият елемент, характерен за почерка на ловките раздържавители - приватизираното дружество е достатъчно богато, така че купувачът може да го изплати с парите, които ще завари. Само че този път не става дума за университетска лаборатория или за общинско предприятие, ценно главно заради имотите си, а за една от гордостите на българската индустрия.

Какво представлява „Софарма“ след изваждането ѝ от държавния гигант „Фармахим Холдинг“ към края на 90-те? Според тогавашни оценки дружеството има отлични финансови резултати и солидна позиция на местния пазар. За 1998 г. печалбата на „Софарма“ е 23 млн. лв., а за следващата 1999 г. - когато за първи път е приватизирана, 12 млн. лв. По сметките на предприятието са налични около 10 млн. долара. Дружеството има да получава 26 млн. долара от клиенти, а от своя страна няма дългосрочни задължения. Още през 1998 г. малък държавен дял - няколко процента, от „Софарма“ е пуснат за приватизация през проходащата фондова борса и в един момент цената достига рекордните 73 лева за акция.

В средата на 1999 г. Агенцията за приватизация сключва договор за продажбата на 67% от капитала срещу 32 млн. долара платими в брой с ирландската компания „Нова технолджи“, зад която се подозира, че стоят лица от мениджмънта на

държавното дружество. Купувачът така и не успява да влезе във владение, тъй като отказва да преведе дължимата сума. От „Нова технолджи“ обясняват причините със заповед на министъра на промишлеността Александър Божков, с която от баланса на дружеството са извадени сгради и машини, което чувствително намалява реалната цена на „Софарма“. Ирландците се чувстват измамани и настояват първоначално договорената сума да бъде намалена до 23.8 млн. долара, а разликата до 32 млн. долара да бъде инвестирана в дружеството, но държавата е непреклонна. Към края на годината сделката е развалена и „Софарма“ пак се озовава на тезгяха.

През май 2000 г. за първи път започва да се говори за интерес към повторната приватизация на фармацевтичния гигант от Работническо-медижърско дружество „Софарма 2000“. Според публикации във финансовата преса дружеството преговаря за заем от Общинска банка, с който да плати цената.

Любопитна е разстановката на ключовите кадри за подготовката схема. Любомир Павлов управлява Общинска банка, а тогавашният изпълнителен директор на Агенцията за приватизация (АП) Захари Желязков често може да бъде забелязан в неговия кабинет. Както вече писахме, към обкръжението на Стефан Софиянски и неговия banker принадлежи и председателят на Надзорния съвет на АП Асен Дюлгерев, който е и секретар на Столична община. Кръгът е внедрил свой човек и в управата на все още държавната „Софарма“. В борда ѝ е поставен общинският съветник Красимир Арсов, който вече е купил „Чистота-София“ чрез друго РМД. Очевидно е, че бъдещите приватизатори на „Софарма“ имат достъп до вътрешна информация за състоянието на дружеството.

Схемата е осуетена от непредвидено обстоятелство. В края на 1999 г. министърът на промишлеността Александър Божков е сменен с Петър Жотев. При Божков „Софарма“ е извадена от списъка за целева приватизация. В този списък са предприятия, за които се изисква плащане в брой, без разсрочване и използване на непарични платежни средства (компенсаторки). По това време РМД-тата вече са станали популярни като Разбойническо-ментарджийски дружества и новият министър Жотев предприема опити да позачисти лицето на българската приватизация.

Предприятието е върнато в списъка за целева приватизация, въпреки съпротивата на шефа на АП Захари Желязков, който на два пъти се прави на разсеян за заповедта на министъра. Играта на нерви между двамата продължава до последния момент, което е на път да създаде прецедент - условията за плащане по сделката да не са ясни два дни преди изтичане на крайния срок за подаване на оферти. Все пак Жотев налага волята си и „Софарма“ остава в списъка за целева приватизация, тоест не може да се купи с преференции от РМД или с компенсаторки. Нещо повече - Захари Желязков е освободен от Жотев с обещания, че ще се проверяват всички сключени от него сделки, и по едно време забягва за кратко в ЮАР или Руанда. Горедолу от това време датират заканите на Любомир Павлов, изричани пред негови познати и подчинени, че ще сваля Иван Костов от премиерския пост и ще работи за съставянето на ново дясно правителство. Павлов и Донев скоро ще намерят общ език с новия изпълнителен директор на АП Левон Хампарцумян, но към онзи момент им се налага да променят в движение схемата си за придобиване на „Софарма“.

РМД-то е изоставено и е регистрирана нова компания - смесеното дружество „Елфарма“. В него влизат контролираната от Донев „Унифарма“ с 40% от дяловете и „Електроимпекс“ на бизнесмена Борислав Дионисиев с 60% от дяловете.

Интересът към повторната приватизация на „Софарма“ първоначално е голям.

Близо 15 фирми купуват документи за участие в процедурата, но на 9 юни 2000 г. се оказва, че оферти са подали едва четири кандидата. Само два от тях - „Елфарма“ и „Балканфарма холдинг“, са внесли изисквания депозит от 1 милион долара. Огромният интерес в началото на процедурата и слабият на финала обикновено подсказва, че сделката е готвена за конкретен купувач. На 16 юни е проведен търгът, а на 4 август се подписва договорът за приватизация на 66.9% от капитала на „Софарма“ с дружеството „Елфарма“. Достигната цена на търга е 24 млн. долара. Забележете: това е същата сума, която първият купувач „Нова технолджи“ настоява да плати на държавата, но сделката с него е обявена за нищожна!

От АП съобщават, че приватизацията на „Софарма“ ще бъде финансирана с кредит на „Елфарма“ (Огнян Донев и Борислав

Дионисиев) от Булбанк. За да бъде отпуснат заемът, Общинска банка (Любомир Павлов) предоставя гаранции за 4 млн. долара. Останалите гаранции също са от обръча фирми около Павлов и Донеv. Със свои имоти пред Булбанк в полза на „Елфарма“ гарантират БКС-„Средец“, „Софстрой“ и „Софийски аптеки“. За тяхното придобиване от роднински кръгове чрез РМД-та и компенсаторки писахме в първата част от поредицата. Нормално е Павлов, Донеv и техните роднини да се разпореждат с приватизираната от тях собственост както намерят за добре, ако не съществуваха обстоятелството, че към този момент и в трите дружества общината все още има остатъчни дялове от по 25%. Тоест Огнян Донеv залага пред банка имущество, което не е само негово. Или както се казва в народната поговорка - направи е с чужда пита помен.

Не е известно Столичният общински съвет да е давал съгласие собствеността на данъкоплатците да служи като обезпечаване на заем за частна компания. В „Софийски аптеки“ обаче представителят на общината - началникът на отдел „Икономика“ в СО Нина Делчева (ключов изпълнител в модела „Софийски“), дава съгласие 34 аптеки да бъдат ипотекирани в полза на Булбанк по заема на „Елфарма“ за купуването на „Софарма“.

Тук отваряме една скоба. Видно от протокол от Общо събрание на акционерите на „Софийски аптеки“ АД, проведено на 15 юни 2000 г., Делчева е подкрепила тихомълком и друго важно решение, което тепърва жестоко ще оцети общината. Става дума за промяна в устава на дружеството, която позволява на Управителния му съвет занапред да се разпорежда с активи по свое усмотрение, без да иска разрешение от Общото събрание! Подобна промяна никога не е била предвидена в приватизационния договор, следователно представителят на Столичната община се е отказал от ключови права на принципала си свършено доброволно. Решението ще позволи на „Софийски аптеки“ през 2003-2004 г. тайно да придобие ключов пакет акции от Общинска банка и така да постави Столичната община пред свършен факт. Схемата ще лъсне и ще предизвика огромен скандал чак през 2005 г., когато именно заради тези акции общината загубва контрола си върху управлението на трезора! А въпросният пакет в крайна сметка ще се окаже в ръцете на

бизнесмена Христо Ковачки, комуто Любомир Павлов опита да пробута Общинска банка.

Ако се върнем към събитията от 2000 г. по приватизацията на „Софарма“, ще установим, че както общината, така и държавата си е затворила очите в полза на купувача. Защото кредитът за „Елфарма“ от Булбанк е обезпечен не само с пари на Общинска банка и с имоти на трите дружества с общинско участие. Но и със залог на вече купената „Софарма“, в която държавата притежава все още около 21%, а останалите 12% са на дребни акционери. Всички те волю-неволю са принудени да гарантират пред Булбанк със своята собственост.

След като по този начин придобива 67% от „Софарма“, купувачът „Елфарма“ предприема операция по ликвидиране и на остатъчния държавен дял. В следпразничната суматоха около настъпването на новата 2001 година на 8 януари е свикано Общо събрание на „Софарма“ АД, на което по предложение на „Елфарма“ се гласува увеличаване на капитала на дружеството. Решението се взема точно в момент, в който държавата е обявила публично намерението си да продаде през фондовата борса част от своя миноритарен дял - 18.22%. Очаква се с приходите от тях в бюджета да влязат свежи пари. Индивидуални борсови играчи също чакат с надежда продажбата, тъй като финансовите резултати на „Софарма“ са добри и вложенията в дружеството изглеждат добра инвестиция.

Случаят е описан от в. „Капитал“ като „поредният разстрел на държавата на пазара на ценни книжа“. Вместо да получи пари от акциите си в „Софарма“, държавата е принудена да внесе още 920 000 лв., ако иска да съхрани размера на участието си след увеличаване на капитала. От Министерство на икономиката заявяват, че обмислят начина на действие, и търсят най-добрата защита за държавните интереси, възможен бил и вариант да се отговори с парична вноска на увеличението на капитала. Както често се случва обаче, държавата си остава само със законите и в крайна сметка губи своята собственост. Последните остатъци от държавно участие в „Софарма“ - 2.56% (153 875 акции), все пак стигат до борсата през ноември 2001 г., когато са продадени на минимална цена от 2.02 лв. за акция. Предположенията са, че купувачът е мажоритарният собственик на компанията или свързани с него лица.

Общото събрание на „Софарма“ от 8 януари взима и друго скандално решение, станало нарицателно като един от абсурдите на българската приватизация. Заедно с това то е и емблематично за навика на Донеv и Павлов да не пазаруват нищо със собствени пари. Събранието решава „Софарма“ да встъпи като съдължник по заема на „Елфарма“ към Булбанк. Казано с други думи - купуваното предприятие се задължава да погасява дълга на купувача си.

Съществената подробност е, че към този момент около 12% от акциите в „Софарма“ са на дребни акционери. Те са заинтересувани да получават по-голяма рентабилност от дяловото си участие, а не да участват солидарно в изплащането на дълговете на мажоритарния собственик. По груби изчисления нанесената им щета е за около 2.4 млн. долара, тъй като държавата (в лицето на Захари Желязков) се е съгласила на подобна клауза в приватизационния договор. Това се потвърждава косвено и от изявление на Огнян Донеv от януари 2001 г., в което той коментира ситуацията с думите: „Изискването за встъпване на „Софарма“ като длъжник беше поставено от Булбанк в процеса на преговорите и беше одобрено от Агенцията за приватизация.“

Както много други пъти, така и сега това е полуистина. Дори и Булбанк да е настояла „Софарма“ да бъде солидарен длъжник, то решението да се прехвърли на купеното дружество бремето да изплаща дълговете на един от собствениците си е решение изцяло на последните. Наложено на миноритарните акционери без допитване до волята им. Косвено това безобразие бива санкционирано години по-късно от ВАС, който през 2008 г. постановява, че изплащането на заеми на „Елфарма“ от самата купена „Софарма“ представлява подарък, направен на купувача, и че следователно „Софарма“ дължи данъци за дарение в размер на близо 8 млн. лева. С други думи, миноритарните акционери са наказани още веднъж за това, че Донеv и компания са прехвърлили част от дълговете си към тях - този път те трябва да се простят с част от печалбата, за да бъдат покрити нови данъци и лихви по тях.

Събитията в началото на 2001 г. са важен етапен, но не и окончателен успех за завладяването на „Софарма“ от кръга на Любомир Павлов. След като на няколко пъти ощетява държавата, а после с нейна помощ успява да измами и дребните ак-

ционери, Донеv е изправен пред ново предизвикателство - да ограби съдружника си.

За схемата, по която Борислав Дионисиеv е изхвърлен от „Елфарма“, четете в следващия материал на поредицата „Лакомниците“. За финал на втората част ви предлагаме следното мнение:

„Случаят „Софарма“ е един от лошите примери за възможностите за директно самодоговаряне и контрол на акционерите чрез изолиране на миноритарните собственици.“

Цитатът е от доклад на тема „Дневният ред на корпоративното управление в развиващите се страни“, в който се описват подробно опитите да бъдат елиминирани дребните акционери в компанията и да се понижи цената на акциите на фондовата борса, докато не бъде изкупен остатъчният дял, в това число и този, собственост на държавата, на нищожна цена.

Докладът е публикуван през 2005 г., а негов автор е Световната банка.

ОПАСНИ ВРЪЗКИ

ЛИБИЙСКАТА СЛЕДА В ПРИВАТИЗАЦИЯТА НА „УНИФАРМА“

В предишния брой разказахме за първия голям удар на Огнян Донеv - приватизацията на малкото държавно предприятие „Унифарма“. РМД-то на Донеv придобива дружеството през 1998 г. без търг, с разсрочено плащане за 10 г. и 90% в компенсаторки.

Година преди да бъде осъществена сделката, бъдещият председател на Конфедерацията на индустриалците и работодателите в България е назначен в „Унифарма“ на поста търговски директор. Заедно с него в борда на „Унифарма“ влизат партньорите му Огнян Палавееv и Свилен Мечев - офицер от бившата Държавна сигурност. Тримата подготвят приватизацията отвътре и организират работническо-мениджърското дружество, което ще придобие „Унифарма“.

„Унифарма“ е особено ценна за тандема Донеv-Павлов с оглед подготвяната от тях схема по овладяването на „Софарма“, тъй като предприятието притежава опит в бранша. Именно такова условие ще бъде поставено от АП при раздържавяването на фармацевтичния гигант през 2000 г. Тогава „Унифарма“ вли-

за в съдружие с „Електроимпекс“ и създават „Елфарма“, която купува мажоритарния пакет от „Софарма“.

В хода на разследването изскочи още едно сериозно основание Донеv да се насочи тъкмо към „Унифарма“. Купувачът е разполагал с информация, че в „Унифарма“ предстои да влязат големи суми от либийския дълг към България. Вероятно заради това са бързали да я приватизират.

В началото на 90-те години Огнян Палавеев, Свилен Мечев и Стоян Гаров са служители в държавната фирма „Експомед“, която изпраща на работа в чужбина медицински кадри. Гаров е изпълнителен директор, а Палавеев е негов заместник и икономически директор на дружеството. Към това време Либия има задължения към „Експомед“ в размер на около 14 млн. долара, които са били почти отписани. Гаров изпраща в Триполи служителя на фирмата Атанас Апостолов със задача да преговаря с либийците и ако може, да върне нещо от дълга. Пратеникът постига чудеса - либийците са готови да възстановят цялата сума! През 1995-1996 г. Апостолов превежда парите от Триполи на няколко транша. Първите три транзакции - за по 1.5 млн. долара всяка, били преведени по нареждане на Гаров в австрийската банка „Централ Вешел унд Кредитбанк“-Виена по негова сметка и сметка на Палавеев. Останалите траншове са внесени от Апостолов по сметка в Булбанк в София.

През 2007 г. гръмва скандал, след като проговаря бившият заместник главен счетоводител на „Експомед“ Явор Костов. Заедно с Атанас Апостолов той дава пресконференция, на която обвинява ръководството на държавната фирма за източването на 14 млн. долара. Според изявления на Костов част от либийските пари били преведени впоследствие на „Унифарма“ по договори между двете дружества за производство на медикаменти.

Още през 1997 г. по случая са назначени финансови проверки, а при кабинета „Виденоv“ Гаров и Палавеев са отстранени от ръководните постове.

Проверките не дават отговор на въпроса каква част от парите от Либия са стигнали до „Унифарма“. Но между тази фирма и „Експомед“ се осъществява друг интересен трансфер, който е публичен факт. Служителите на „Експомед“ Огнян Палавеев и Свилен Мечев са назначени в Съвета на директорите на „Уни-

фарма“. Това е една от първите заповеди на новия министър на здравеопазването в служебния кабинет „Софиянски“ д-р Емил Таков. С друга негова заповед Стоян Гаров е върнат закратко начело на „Експомед“. Според твърденията на Явор Костов именно тогава са се осъществявали част от финансовите трансфери между двете държавни дружества. Междувременно в „Унифарма“ е назначен и Огнян Донеv, а дружеството е приватизирано от неговото РМД.

Каква е съдбата на героите в тази афера?

Днес Огнян Палавеев е председател на тричленния Управителен съвет на „Унифарм“ АД и негов изпълнителен директор. Стоян Гаров е другият член на управата на процъфтяващата фирма. След кратък повторен престой в „Експомед“, вратите на „Унифарм“ широко се отварят и пред него.

Героят от Триполи Атанас Апостолов, който договаря връщането на дълга, преминава през серия от неприятности и в момента преживява с 300 лв. пенсия. Държавната „Експомед“ е доведена до фалит. В момента е в ликвидация под опеката на синдик, който разпродава последното останало имущество.

Любопитно е и развитието на кариерата на последния член на „великолепната тройка“ от златното време на „Експомед“. През 1997 г. Свилен Мечев е назначен от Любомир Павлов в Общинска банка като директор по сигурността. После е шеф на отдел „Идентификация на клиенти“, който има за задача да се бори с прането на пари. Дава е съвети и на правителството по темата. Заедно с това Мечев е назначен от Огнян Донеv и в Надзорния съвет на „Фармахим холдинг“ - още една компания, която той успява да приватизира през 2002 г.

Преди 1989 г. Свилен Мечев е работил в Президиума на Медицинска академия. Според излезли наскоро публикации е отговарял за вербуването на медици по линия на ДС. Името му отново се промъкна в медиите в началото на миналата година, когато Комисията по отваряне на досиетата публикува поредния си списък. В него фигурираше Йоханна Разпопова, началник на политическия кабинет на правосъдния министър Маргарита Попова. Като неин вербовчик беше посочен Свилен Мечев. Разпопова подаде оставка, но категорично отрече да е подписвала декларация за сътрудничество с ДС. По думите ѝ в посочения период е работила като преводачка във външнотър-

говското предприятие „Маимекс“ към Медицинска академия. Задълженията ѝ били да превежда на чуждестранните партньори, след което да предава протоколите от проведените срещи на Мечев, когото познавала само като служител на Президиума на академията.

„Мечев беше сред хората, доведени в банката лично от Любомир Павлов, но за моя изненада остана и при Ковачки“, спомня си бивш високопоставен мениджър от Общинска банка. Финансистът пожела да запазим името му в анонимност, но е готов, ако се наложи, да направи изявление.

„Когато започнах работа в банката през 1997 г., едно от първите неща, за които ми бе обърнато внимание, беше голяма каса на първия етаж. Любомир Павлов се хвалеше, че в нея пази досиета“, спомня си бившият служител. Скоро след като започнал работа в банката, Павлов го запознал с Огнян Донов. Срещата станала в общината. „Ще работим с него“, казал многозначително шефът на общинския трезор.

Източникът на „ТЕМА“ твърди, че често е виждал известни политици и високопоставени чиновници покрай Павлов. Сред редовните гости бил бившият шеф на Агенцията по приватизация Захари Желязков. Друг VIP посетител на Павлов бил тогавашният директор на НСБОБ ген. Кирил Радев. „С него беше много близък Свилен Мечев. След като ги запозна, всичко тръгна по реда си, така както само Любомир го умее... подаръци, вечери и ред други неща.“

Любопитно съвпадение е, че Атанас Апостолов, който спазва либийския дълг към „Експомед“, също намесва името на Радев. Разследване на „Дарик радио“ от 2007 г. цитира думи на Апостолов, според когото покрай „Експомед“ постоянно се навъртали Радев и негови хора от НСБОП. Шефът на фирмата Стоян Гаров обичал да изтъква приятелството си с висшия полицаи. От „Експомед“ дори превели на два пъти по 80 000 долара дарения на НСБОП под предлог, че службата е участвала в трансфера на парите от Либия, въпреки че според Апостолов, тя нямала никаква роля в това.

Източник: „Тема“

ОБАМА Е КЛОНИНГ

Иранският министър на отбраната: Обама не е човек! Той е създаден изкуствено в лаборатория за клониране.

Бивш агент от ЦРУ: Извънземните шокираха Айзенхауер.

Иранският министър на отбраната разкри, че имал тайни документи, които доказват, че президентът на САЩ Барак Хюсеин Обама е плод на таен експеримент на американското правителство и, че най-могъщия мъж в света в същност е клонинг!

Иранските власти не веднъж са твърдели, че Обама не е от „човешки произход“, но това е първият път, когато изпадат в детайли и го наричат продукт на клониране.

„Обама не е човек! Той е създаден в лаборатория“ – казва по иранската национална телевизия Генерал Хюсеин Дехкан – министър на отбраната.

Въпреки че твърденията на генерала биха звучали налудничаво за много хора, водещи американски политически анализатори споделят, тази теория може и да е истина!

На снимката в дясно можете да видите енергийния портрет на президента Обама, който е доста нетипичен за обикновен човек.

Водещият политолог Лари Силвър прави анализ на твърденията, че Обама не е човек от различни държави:

„Тези твърдения не са от днес или вчера. Севернокорейците твърдяха това от години, а астронавтът Скот Карпентър разкрил на смъртното си легло, че Обама е продукт на генетичен експеримент, в който са смесени човешки и извънземни гени! Има и теории, че Обама е създаден със същите извънземни гени, с които е модифициран и древноегипетския фараон Ехнатон, за който мнозина историци смятат че не е човек!“ Намирате ли приликата?

Тази информация е абсолютно потулена от западните медии, но иранските източници пуснаха снимки, за които твърдят, че доказват за съществуването на лаборатории за масов клонинг и генетични модификации.

Също така изплуваха и снимки, където ясно се вижда, че странни хуманоиди присъстват на речи на Обама в Белия Дом.

ГЛАВА ВТОРА

ОТ РОМАНОВИ ДО СЪВЕТСКИЯ СЪЮЗ

РЕВОЛЮЦИЈАТА '86г

Намираме се в 1986 г на 24 април.

Един интересен сън мина тогава през живота ми в пределна възраст вече когато осъзнавах целия живот по времето на Съветския съюз БКП, КПСС червените знамена се развяваха... Един странен сън на 24 април 1986 г промени живота и моя и на Земята и изобщо на всички същества. Сънят беше, че нещо лошо ще се случи в Земята. Сънувах Мария Магдалена гола, така наречената Богородица в източноправославната и други църкви. Сънувах я чисто гола. Това означава, че нещо голямо щеше да се случи с планетата Земя с нас, с хората и с всички. По онова време виден футболист от селски произход от град Ловеч никоой не подозираше, че съня ми ще се окаже пророчески. След няколко дни се случи най-интересното чудо, за което аз предупреждавах, а то е бомбата на Чернобил, ядреното оръжие от което много хора се уплашиха. Съня ми беше много пророчески, който се сбъдна.

Три основни момента: Доктор Сократес предсказах че ще удари греда, защото доктор във футбола е като футболист в хирургическа зала на мача Бразилия – Франция и Бразилия ще загуби финала. Следващото събитие беше първомайската манифестация, в която трябваше да излиза целия народ, става въпрос за България, да се марширува, да се поздравява комунистическата партия, КПСС БКП вечна дружба. В ранната сутрин на 1 май, 6.30 сутринта тръгнах радостен за първи път в превъзбудено състояние, че отивам да взема цветето на моята баба Стефка на ул. Кан Крум 26, което щеше да бъде подарено – най-красивото цвете на Тодор Живков. Няма да споменавам, че изгорихме розата на комшията с вряла вода за може най-красивото цвете да е на баба Стефка. Това няма значение в момента. Взимайки цветето на баба Стефка и знаейки, че съм все пак от работническо семейство от роби, живеейки в блока на комунистическата партия на съветския съюз, което е пълна

аномалия в един човешки живот. Баба Стефка винаги лискаше вода сигурно някоя водна магия правеше за късмет, за успех, за пътувания. Тръгвайки с цветето надолу, бях изпълнен с удоволствие, че цветето ми ще бъде отнето насилствено, за да бъде подарено от една моя приятелка съученичка и много прекрасен човек Цветелина, на Тодор Живков. Прадядо ми е лежал в Белене говоря за българската ми рода, и беше много интересно, защото слизайки надолу бях сигурен, че ще ме причака другарката, всичко, като нашия клас се отдели от едната страна и чакахме с огромно нетърпение, ние сме си говорили в предните години как ще захапем съветския съюз тайно, как ще падне този бастион на болшевиките, как никоой не вярваше аз разказвах една смела приказка по онова време. Пропускам да съчетая и позивите, които писахме тогава в едно огромно предприятие от 20 000 човека „Елпром, Ловеч – „Долю Тодор Живков, „Долю БКП и КПСС, „Да живее Ню Йорк, „Да живее Буш, „Да живее USA, „Аз обичам USA,“ защото това бяха моите детски мечти, останали в съзнанието ми без да осъзнавам в тогавашната си възраст какво означава в днешно време 2016 година, кой съм бил тогава, откъде идвам и откъде виждам тези небостъргачи (Манхатън, Бруклин), откъде обичам Америка като аз не съм стъпвал тогава де факто по това време колко години не може да се сметне '86 г.

Пристигайки вече трибуната беше готова, всички деца се събираха, аз бчх пълен с гняв и агресия, и бяхме подготвени да атакуваме директно Тодор Живков, директно комунистическата партия и да ги свалим от трибуната като всички бяхме осъзнати тогава на тази голяма възраст, че няма да има шанс нито за комунистическата партия, нито за болшевиките, нито за съветския съюз, няма империя, която да се изгради пред моите очи и да не е рухнала, това е минала империя вече, следващите предстоят знаете – САЩ, съюзи европейски и така нататъка, РИКС и БРИКС, защото уникалността и на хората и на съществата на Земята е под булото на свободата – Бул Арии трябва да се казваш. Аз го споделям едновременно като пристигащо същество или Лъки Лучано идва от Америка, минава през Русия като Романов да види какво става там, да го понаправят малко там със самолетчета и съветски мутанти и влизайки в България да почвам изпълнението на мисията, без да знам тогава каква е по

онова време, знаейки само, че съм от Орион, знам кое е Сириус на небето, знам че съм атлант и нищо повече. Говорех италиански, гръцки и шопски, странно едно дете да говори тези езици, беше ми забранено тогава никой не говореше за прераждания, за безсмъртие на душата. След около 7 без 15 вече слязох на площада и дойде класната тогава, след което целия клас чакаше сублимния момент да ми се отнеме най-красивото огромно цвете хибрид бяла хризантема, което никой не беше виждал. Защото баба ми все пак е цветарка, отглежда цветя различни сортове, което никой няма. Цветето ми беше отнето след което другите от моите съученици усетиха моята агресия, всички свихме цветята тогава се бяхме наговорили целия набор '74 и излизайки вече отдолу като на всяка манифестация – да обясним за помалките новопришли на Земята '80 те и '90 те години – трябваше да се пеят определени песни, химни, поздравявания, знаменца... И започваме да излизаме един след друг. Цветето беше дадено на Цветелина, тя се разплака не искаше, то не е честно цветето не е нейно, но нямаше как тя беше дете от Шеста раса (виж книгата „Аурата на България“), попаднало в комунистическата партия. Сега разбирам че тя е кристална, сириусианка, бяла кожа, сини очи, поглед вперен в космоса, само от Сириус няма къде да е другаде. На фона на нашите безкрупни организации за свалянето на съветския режим, за победата над болшевиизма, моите думи тогава звучаха като един романтичен фантаст, който пише някакви екшъни, и освен моите съученици, приятели, братя и сестри които са, другите ме гледаха с една насмешка, с една подигравка – „къде бе пикльо тръгнал някъде да разправяш врели некипели,“. И изненадата беше много голяма защото тръгвайки вече, то се разбра какво става, Тодор Живков идваше от едната страна, а ние бяхме отдолу тръгвахме, за ужас на цялата комунистическа партия, започна едно бурно освиркване. След това ни разследваха до Москва стигна случая, от София до Москва. Вместо да пеем песнички, вечна дружба КПСС БКП, организирано, нашето училище, носещо името на Христо Карпачев, създател на бойна дрижина Чавдар, беше вдъхновена от ужасяващия лидер по онова време, свалил чавдарската или пионерската си вратовръзка, хвърлихме цветята организирано, с мощно Ууууууууу, освиркване, при което комунистите бяха рязко реперени, охраната беше на нива, снайперисти бяха заели

позиции, като моята единствена цел беше да разрушим и митинга и всичко което сме търпели толкова години. Ще кажете е много години, но все пак лидер император и цар като се роди от малък, той от малък знае какво да прави, кои са му братята и сестрите и как да гътне всеки строй и режим изправен срещу него. След което уникално незабравимо в моя живот с дясна ръка уцелих точно Лазар Дончев, шефа на мафията, дон Корлеоне и така нататък, след което този човек още помни моите зелени очи на един малък мъж, който се изправи срещу комунистическата партия, болшевиките и съветския съюз. Подкрепата беше лавинообразна. Всички от '74, никой не пееше песни, хвърлихме знамената на земята, освирквания, след което разследването стигна до Москва. В следващата книга ще обясня кой взриви и гътна блока в Ловеч, огромен блок на 16 етажа, как падна блока до там, където живеях. Всички знаят, но нека да знае и света, аз живеях в трите блока, вечните блокове на съветския съюз на комунистическата партия – Милко Балев, Лазар Дончев, Петър Балевски, в които тока не се гасеше и т. н. Интерес придобиват следните събития: след манифестацията се разследваха нашите родители до девето коляно, баби, дядовци, комунистическа партия, като се разбра че организацията е била при всички от нас '74, след което се разбра пък, че никой от '74 всички отричахме за такава организация, защото то не е нормално 13 годишни да правят такива организации. Но сега след толкова години вече, след като един строй му направихме пряк свободен удар и го вкарахме в неведението, след като един човек в тази 2016 година се опитва да върне старото, все едно мъртвец да съживиш, значи ние сме постигнали успех още '86 година. 25 април – нощта на голямата бомба, връщаме малко назад филма отново.. Не мога да спя цяла вечер, въртя се в леглото, станах и усетих, че ще стане нещо, и казвам неискам да излизам навънка, нещо лошо ще стане със всички, никой не вярваше, тогава всички знаят как българския народ се наяде с радиация, хапна щастливо репички, салатки за 1 май.. След което се оказа, че ние сме вечни, не умираме, напротив радиацията ни помага за еволюцията в духовен аспект, UV лъчите са полезни вече го разбрахме, аз изпитвах огромна вътрешна сила, тогава се занимавах предимно с футбол. След което ударът ми с десния крак стана 168 км/ч, след което никой не искаше да играе с мен футбол и с моите приятели и

отбор. Тогава всички разбраха, че моите сънища и моите слова са правилни, колкото и малък да изглеждам на физическо тяло. Тогава разбраха още, че '86 година голямата бомба и агресията, и истината по-скоро след тази история с това огромно ядрено оръжие, което беше в целия свят, първомайската манифестация беше пред огромен провал. Ефекта след нея е че след малък период от време, след 4 години финишира съветската империя. След 4 години, пророчествата ми, агresiите ми, всичко което говорех се реализира и след 4 години, всички които тогава ме познаваха и градове и роднини и приятели в цяла Дунавска България, разбраха, че моите сънища и словата които говоря са абсолютната истина. Аз тогава не знаех откъде го знам това нещо, и сънища и всичко, но бях сигурен, че ще се случи. Тогава за първи път комунистическата партия на България и съветския съюз усетиха, че ще се срути строя. Подпорите вече са подали. Новото, което влиза от 70 те години, първата вълна които дойдохме ние ще дадем отпор във всички точки на света, еволюционно, всякакси, за да дойде новото. 1990 година – края на този разказ. Благодарение на моята майка Росица и това, че много хора ни обичаха, а да не говорим за истината после, може би целия народ, бях така да се нарече скрит от съветския съюз. Условията тогава бяха ТВУ и затвори, но това нямаше как да се случи, защото никой не искаше да се занимава, когато примерно се ядосам, когато почна да говоря едни неща и никой не искаше да се занимава с мен, пускаха ме да си играя футбол, да си ям, да си правя каквото си искам, да се виждам с момичета, да подарявам рози, да целувам моите любими красиви жени от цялата страна.

КОЙ ВЗРИВИ ЧЕРНОБИЛ? 1986 Г.

Аварираният реактор е захранвал с енергия военен обект за производство на секретни оръжия, заради което е избухнал от свръхнатоварване.

Не бяха минали и часове, след като новината за аварията в Чернобил избухна като мълния, а по телефона от Москва ми се обади нашият кореспондент Атанас Атанасов. Настояваше да замине незабавно за „мястото на събитието“. Все още нямаше никакви подробности за пораженията, но аз си давах сметка какво означава радиация и се опитах да го вразумя. Не биваше да пътува! Не биваше да се излага на риск! Не ме послуша. „Бай Атанас“, както го наричахме всички, бе репортер до мозъка на костите и вече бе обиколил Съветския съюз надлъж и нашир. Аз не му разреших да пътува, но той вероятно е издействал съгласието на главния редактор на „Работническо дело“ и следващото му обаждане бе направо от Киев. Новините бяха горещи и наистина от мястото на събитието. В редакцията всички бяха доволни, но аз не криех безпокойството си.

След няколко дни ми бе възложено да ръководя в БТА пресконференция с български и чужди журналисти за „аварията“ в Чернобил и на нея изрично настоях да се предприемат всички необходими мерки за предотвратяване на възможни последици от смъртоносната радиация. На пресконференцията съветските колеги запазиха пълно мълчание, но ме атакуваха – вероятно по тяхна инициатива, кореспондентите на полската ПАП и на източноевропейската АДН. Без да ме назовават поименно, те заявиха, че всякакви приказки за предпазни мерки срещу опасна радиация, която изобщо не е доказана, само предизвикват паника не само у нас, но и в Европа. При това подобни предупреждения били напълно неуместни, след като съветските власти изрично обявили, че опасност от радиация няма дори в района на централата. Да, но скоро грозната истина потресе света, а аз никога повече не бях канен нито в съветското, нито после в

руското посолство, макар като заместник главен редактор на партийния орган да отговарях за международната политика.

Не знаех от какво точно почива бай Атанас, но той твърде рано си отиде от този свят и аз все си мисля, че стана жертва на чувството си за журналистически дълг.

Десет години след катастрофата бях вече на работа в Москва. На 26 април 1996 г. всички камбани на Русия, Беларус и Украйна възвестиха десетата годишнина на чернибилската трагедия, пораженията от която се равняваха на ефекта от 200 атомни бомби като тези срещу Хиросима и Нагазаки. По инициатива на ЮНЕСКО с камбанен звън и литургии в 500 града на света също бе отбелязана паметната годишнина. На този ден украинският президент Леонид Кучма заяви: „Чернобил няма минало време. Това е продължителна и всеобща мъка.“ Според руския му колега Борис Елцин „по-голяма катастрофа по мащабите на бедствието, по тежестта на последиците и по сложността на тяхното отстраняване човечеството не познава.“

Но трябваше да изминат цели десет години, за да се осмелят руските власти да публикуват стенограмата на протокола от заседанието на Политбюро на ЦК на КПСС от 28 април 1986 г. Странно е, че съветското ръководство за първи път обсъжда причините и последиците от катастрофата цели два дни след чернибилския взрив. Заседанието е председателствано от Горбачов, доклад изнася Владимир Долгих, присъства и Елцин. От доклада и от разискванията става ясно, че в Кремъл изобщо не са си давали сметка за мащабите и за последиците от взривяването на „Чернобил“. Долгих докладва, че в момента на аварията в централата са работили само 17 души. Един загинал, един безследно изчезнал. На 28 април равнището на радиацията в централата било 1000 рентгена, а в града – 230 милирентгена. 130 души получили облъчване и били изпратени в Москва. Чернобил бил евакуиран, но в него останали 5000 души. Десет години по-късно бе признато, че радиацията тогава е била непозната в човешката история – 50 милиона кюри.

Два дни след аварията Горбачов заявява: „Трябва бързо да се даде съобщение. Не бива да се протака. Следва да се каже, че е имало взрив, че се предприемат необходимите мерки по локализиране на неговите последици. Това първо. Второ, нужно е да се продължи работата по дезактивизацията. Нужно е да се

вземат и всички необходими мерки за охрана на имуществото на гражданите от мародери.“

Долгих предлага първо да се локализира огнището на радиацията и чак след това да се информира обществеността, но Александър Яковлев, Гейдар Алиев, Егор Лигачов и шефът на КГБ Виктор Чебриков подкрепят предложението на Горбачов да се публикува съобщение. Громико обаче настоява „да не се предизвикват излишна тревога и паника“. Дългогодишният посланик в САЩ Анатолий Добринин предупреждава: „Американците все едно ще засекаат взрива и разпространяването на радиоактивния облак.“

Смайващи с некомпетентността си са и предприетите първи мерки за предотвратяване на радиацията: върху реактора да се хвърлят чували с пясък и бор. Нужни били 1800 такива чувала, но до заседанието били хвърлени само 60. Вторият начин за гасене на пожара предвиждал да се хвърлят олово и чугунени парчета и за целта били докарани 150 тона олово. Но истината си остава безпощадна. Съобщение за катастрофата е дадено цели два дни след нея, но в него не става и дума за нейните реални мащаби и за трагичните последици. Самият Горбачов не се осмели да посети Чернобил и едва на 15 май говори за нея пред телевизията, докато Рейгън в самия ден на взрива в американската АЕЦ „Три майлс айлънд“ бе на мястото на инцидента.

От онай наистина ужасяващ 26 април 1986 г. светът всяка година през април припомня за най-голямата злополука в човешката история, но едва десет години след нея се появи вероятната истина за нейната причина. Според ръководителя на независимия профсъюз на украинските военнослужещи Александър Лалак в съществуващия и досега военен обект „Чернобил-2“ има два реактора, които са действали и до влизането в експлоатация на АЕЦ „Чернобил“. Предназначението на тези два реактора е било да произвеждат плутоний за атомни оръжия, но те били с малка мощност, а е било нужно все по-голямо енергийно захранване. Това наложило и свръхнатоварването на авариралния чернибилски реактор.

„Комсомолска правда“ разкрива: „Навремето Върховният съвет на СССР, разследващ аварията в чернибилската АЕЦ, сред общо 60 версии обсъди и тази. Александър Лалак и неговите колеги от съветската армия предполагат, че правителство-

то на СССР не е било заинтересувано най-секретните технологии на Военнопромишления комплекс да станат достояние на целия свят.“

Като потвърждение на разкритията си най-високотиражният руски вестник информира, че военният обект „Чернобил-2“ продължава да съществува и да се попадне в него е „също така трудно, както и да се излети в Космоса“. Неговото име дори не е включено в списъка на секретните военни обекти на Украйна, нито пък територията му е обозначена на картата на народостопанския комплекс. Този „суперсекретен военен пункт“ бил построен през 1975 г. в непосредствена близост до строящата се тогава АЕЦ „Чернобил“, а нейното предназначение било да го снабдява с нужната му електроенергия. „Какво е това чудовище, щом за храненето му е построена цяла АЕЦ?“ – се пита и днес „Комсомолска правда“.

Представители на украинския военен профсъюз с големи трудности получили разрешение да посетят „Чернобил-2“ и установили, че там продължава да има приемащи и предаващи антени на хоризонтален радиолокационен комплекс, център за далечни космически връзки и „антенно поле на обекта „Кръг“. Какъв е този „Кръг“, си остава мистерия. Всички други военни технически съоръжения били унищожени, но имало „обекти 3 и 4“, достъпът до които бил абсолютно забранен.

Вестникът пояснява: „Стана известно, че съществуват техническа зона 3 (биологична антена) и техническа зона 4 (интерферометрически лазерен гравитон).“ Повече информация украинските военни не успели да получат, защото въоръжени лица, облечени в маскировъчни костюми, осигурявали денонощна охрана и осуетявали достъпа дори в близост до тези военни обекти.

От тези разкрития става ясно, че аварията е предизвикана от претоварването на реактора заради енергоснабдяването на най-засекретения военен обект „Чернобил-2“, което щеше да си остане тайна и до днес, ако Украйна не беше станала независима държава. Засекретяването на истинската причина за катастрофата обаче нанесе непоправими щети на съветската и на руската икономика, защото компрометира пред света сигурността и надеждността на техните атомни електроцентрали, косвена жертва на което стана и АЕЦ „Козлодуй“. Но и днес, толкова го-

дини след онзи трагичен 26 април, все още не е известен дори приблизителният брой на жертвите на атомната катастрофа. Десет години след аварията се твърдеше, че на място са загинали 31, че 6 хиляди души са починали по-късно, а 30 хиляди били страдащите от радиацията. Независими граждански организации в Москва, Киев и Минск уверяват, че загиналите и починалите от последиците на радиацията са неизброими като жертвите на Хиросима и Нагазаки.

СЕНЗАЦИОННИ РАЗКРИТИЯ: АНТЕНАТА СЪС СВЧ-ИЗЛЪЧВАНЕ „ЧЕРНОБИЛ-2“ ПРИЧИНИЛА ЧЕРНОБИЛСКАТА АВАРИЯ

През 1991 г. професор Виктор Седлецки е шеф и главен конструктор на центъра „Форма“ и международния консорциум „Екопром“, вицепрезидент на Лигата на независимите учени в Съветския съюз. В статии в украинската преса той разказва, че в един киевски институт се провеждат разработки по програмата „Зомби“. Една от лабораториите на института е разположена в жилищен квартал в украинската столица, а психотронните генератори се провеждат в завод „Октава“. Седлецки признава, че е създател на един от психотронните генератори, който завършил през 1990 г.

В пресата професорът посочва, че главната причина за аварията на Четвърти брук на Чернобилската атомна централа е, че край нея се намирал обект „Чернобил-2“, който представлявал фазирана антена. Тя била построена през 1972–1973 г. за космически изследвания. Допускът до обекта бил забранен. От 1985 г. започнали да използват антената за излъчване на гама-кванти, т. е. за СВЧ-излъчване. Атомната централа също излъчва гама-кванти, т. е. СВЧ (свръхвисокочестотно излъчване). Според В. Седлецки аварията в Чернобил се случила заради увеличеното излъчване на гама-квантите. Това излъчване разрушава и твърдите тела, и влияе върху подсъзнанието на човека. (Логично е да си помислим, че излъчването на „Чернобил-2“ е засилено умишлено, за да се предизвика аварията. Вероятно целта била да се изследват последиците за хората и природата при ядрен взрив.)

Според Седлецки в августовския пуч през 1991 г. било използвано психофизическо генно въздействие върху участници-

те в него чрез психотронни генератори на принципа на невро-компютър.

Психотронни генератори според професора били използвани и при нападението срещу митнически пост в село Мидинкай.

Антената „Чернобил-2“ осъществявала връзка със спътникова система, която по всяко време можела да създаде избирателно енергийно поле на психотронно въздействие във всяка точка на света. Това поле се охранявало от стабилизирани гамаквантов радар-телескоп. Според учения такъв радар е и обект „Укритие-1“ или Четвърти блок на Чернобилската АЕЦ. В Чернобилската зона, твърди В. Седлецки, под покровителството на Военнопромишления комплекс, се провеждала програмата „Човек“ с ръководител О. Бакланов, член на ГКЧП (Държавния комитет по извънредните ситуации, който е едно от действащите лица по време на пуча в Москва през 1991 г.). С научните разработки по тази програма се занимавал академик Е. Велихов.

Източник: rasper.bg

СЕКРЕТЕН СЪВЕТСКИ ПАКЕТ ПАЗИ ИСТИНАТА ЗА 10 ноември

Съветският лидер Михаил Горбачов и френският президент Франсоа Митеран искали социалистически ЕС, а много от западните лидери били против обединена Германия.

Това разкри миналата сряда пред „24 часа“ видният руски дисидент, който от 2003 г. живее в Лондон, след като открадва 50 000 страници от архива на Михаил Горбачов и получава политическо убежище.

Преди 1989 г. в Москва имало план за спасяването на комунизма, но нещата излезли извън контрол. Според плана обединението на Германия трябвало да се случи по-късно. „Всички световни лидери без изключение са били против незабавното обединение на Германия. Главният противник бе Горбачов“, каза Павел Строилов.

Той даде примери как Горбачов манипулирал историята и публикувал цензурирани версии на документи. Сред откраднатите документи около 200 се отнасяли до България. Днес Строилов разкрива най-интересното от тях.

– Казахте, г-н Строилов, че Горбачов имал визия за обединена Европа – реформирани по горбачовски комунисти, западни социалисти и социалдемократи. Къде е България в схемата?

– В последните си опити да съхрани СССР, Горбачов предполага, че България може да се окаже в Съветския, а не в Европейския съюз. Това проличава в разговора му с френския министър социалист Пиер Береговуа на 6.IX.1991 г. Според плана може да се създаде нов, по-широк, но по-малко централизиран съюз, в който влизат суверенни, асоциирани и трети страни. Като асоциирани членове Горбачов вижда прибалтийските републики, а България посочва като пример на трети, съседни страни, които могат да се присъединят към съюза.

– Какво пише в документите за събитията в България през 1989 г.?

– Както навсякъде в Източна Европа промените през 1989 г. започнаха със съветски план да се сменят старите сталинистки динозаври като Живков с нова генерация манипулатори с горбачовски стил.

– Кой измисли този план?

Общоприетата версия е, че станалото е необяснимо съвпадение от случайности и съвпадения. В ГДР омръзнал на хората старият човекоядец Хонекер, те започнали да се вълнуват и мъдрите членове на Политбюро направили заговор и го прекарали. На хората в България им омръзнал старият човекоядец Живков и мъдрите хора Младенов, Лилов и Луканов направили заговор и го махнаха. В същото време полските и унгарските комунисти, независимо от Москва, изведнъж решиха да преговарят с опозицията. Но дали всички тези събития не са били обединени от единен план? Както са и били. Но когато се опитаха да попитат Горбачов и неговите сътрудници като Александър Яковлев, отговорът винаги е бил категоричен: не е имало план, не сме обсъждали и решавали тези въпроси, всичко дойде като гръм от ясно небе, не сме се намесвали. Но да погледнем документите.

Един от тях е встъплението на Горбачов на заседание на ПБ на 6.X.1988 г. На него той казва, че са нужни реформи в социалистическия лагер и че СССР не може да се откаже от ролята на лидер, която винаги му е принадлежала. Той препоръчва час по-скоро да се обсъди предкризисната ситуация в соцстраните от новосъздадена международна комисия.

– Това ли е планът?

– Записите показват, че ПБ се връща към тази тема много скоро. На 24 януари е създадена специална комисия на ПБ за Източна Европа начело с Ал. Яковлев, който после излъга, че не са обсъждани и приемани решения за Източна Европа. Комисията е създадена, за да се проучи въпросът и да се подготви решение. Но уви, препоръката и самото решение в архива не намерих.

Нямам съмнение, че такова решение съществува.

– Къде може да е то?

– Може би е запечатано в един от т.нар. специални пакети с най-високата категория на секретност в съветските архиви. Такива пакети са няколкокостотин в цялата история на СССР. А през 1990 г., доколкото помня, бяха открити само 5 – за убийството в Катин, за тайните протоколи към пакта Молотов-Рибентроп, за нахлуването в Унгария през 1956 г., в Чехословакия през 1968 г. и в Афганистан през 1979 г. За другите вероятно ще узнаем след падането на настоящия руски режим.

– И какво може да е решението на тайната комисия?

– Събитията от 1989 г. говорят сами за себе си. „Ръката на Москва“, като оригинален подбудител за свалянето на старите лидери, си личи в документите за всяка държава в Източна Европа. Младенов, Луканов и Лилов бяха група, поддържана от СССР, която работеше с Москва зад гърба на Живков дълго преди 1989 г.

– Сериозно ли говорите?

Прочетете записките от 22.VI.1982 г. на Анатолий Черняев, по онова време зам.-завеждащ Международния отдел на ЦК на КПСС, от гостуването му в България за 100-годишнината от рождението на Димитров. Той се позовава на споделеното от първия си заместник Вадим Загладин, че в София зрее преврат. Загладин го научил от Димитър Станишев и Стоян Михайлов. Според слуховете обкръжението на Живков, и особено Балев, готвели отстраняването на Лилов и други просъветски интелектуалци. И от записките на заседанието на ПБ от 28.IV.1986 г., правени от Вадим Медведев, става ясно, че съветското ПБ има добри информатори за настроенятия срещу Живков.

Скоро след свалянето на Живков – на 19.III.1990 г., Горбачов се среща с Луканов и пита за всички поименно – как е Лилов, как Михайлов, как Стоянка Кръстинова. Остава впечатлението, че Москва е държала нези хора в резерв против Живков и те излизат на повърхността. Не по-малко интересни са записките от беседата на Горбачов с Луканов на 26.IX. 1990 г. Луканов споделя, че Живков бил неискрен към Горбачов и перестройката. „Бе крупен интригант“, казва Луканов, а Горбачов: „Само да знаете как ми се налагаше да се боря за всички ви – и за Луканов, и за Станишев, и за Лилов, и за Александров, и за Младенов.“

Едва ли е оправдано да смятаме Живков и Балев по-малко просъветски, отколкото Лилов и Младенов. По-скоро това е

сталинската кадрова политика – всеки ръководител да бъде обграден от тайни завистници и доносници, за да не излезе изпод контрол и лесно да бъде махнат, когато изчерпи своята полезност – нещо, което бе направено през 1989 г.

– **Какво става с подкрепата на Москва след това?**

– СССР продължава да ги поддържа. На 5.XII.1989 г. Младенов се среща с Горбачов в Москва. Горбачов му признава, че са отклонили молбата на Живков да иде там, за да се посъветва. „Принципната ни позиция бе, че българските дела трябва да се решават от българските другари. Това съвсем не значи, че българските дела са ни безразлични. Нищо подобно“, казва Горбачов. На което Младенов отговаря, че моралната подкрепа на Москва е много важна за тях.

От следващите документи също е видно, че новото ръководство е близо до Горбачов и колко внимателно Москва следи събитията. На 19.III.1990 г. Горбачов пита Луканов как са отношенията с Югославия и когато Луканов отговаря – зле, Горбачов обещава, че при удобен случай ще се постараят да им повлияят.

На 26.IX. 1990 г. Луканов споделя с Горбачов: „Опозицията разчита, че ще рухнем под напора на студа и глада. На карта е поставена съдбата на социалистическата идея в България.“ Тогава Горбачов отговаря: „При всички трудности, които имаме, ще мислим как да ви подкрепим. Нека опозицията и всички в България видят, че правителството на Луканов може да се договори със СССР.“

Българите не остават длъжници. На 6.V.1991 г., когато властта окончателно се изплъзва от ръцете на българските комунисти, а СССР едва диша, Лилов пристига в Москва с вопли, че президентът Желев „получава директиви от посолството на САЩ в София“, а американците с турците опитват да „откъснат България от СССР“. „Трябва да помислим как да обезпечим присъствието на СССР в България. Необходимо е да се противопоставим на американците.“ Пак тогава Лилов казва на Горбачов, че в ръководството на БКП няма единство, налице е съперничество, което ще погуби партията. „Луканов влиза в група, образуваща опозиция в ръководството“, казва Лилов и продължава: „Когато той бе премиер, не съумя да изиграе своята роля. Боеше се да действа. Изчерпахме всички резерви, нищо не ос-

тана. България е задлъжняла с около \$ 21 млрд. Финансовата реформа не е започната. Растат цените, а производство няма.

Луканов е способен, но разделя партията. Това, което той прави, е опасно за партията.“ Тогава Горбачов пита с какво могат да помогнат, а Лилов отговаря: „Да го посъветвате да съхрани партията“, и съветският лидер обещава да помислат.

Цялата тревога на про-съветските заговорници с всичките им маневри е да предотвратят появата на силна, независима, истински демократична опозиция в България. Техните реформи не са изблик на либерализъм, а опит да държат властта в свои ръце. Те разбираха, както разбираше и стоящата зад тях Москва, че ако не направят това, ще се формира силна опозиция, хората ще излязат на улицата и ще започнат да диктуват на властта свои условия. Младенов споделя това с Горбачов на 5.XII.1989 г. и описва ситуацията като 12 без 15. Оттам идва и следващата задача за „демократизацията“ в горбачовски стил – да се създадат фалшиви, но привидно независими политически или обществени организации, които да имитират плурализъм и гражданско общество.

„Ние загубихме много време и не признавахме неформалните организации. Започнаха да ги експлоатират политически авантюристи“, казва Горбачов. Младенов признава, че най-забележимата неформална организация в България – Клубът за гласността, е създаден от стари комунисти, стоящи на ленински позиции.

– **Кога нещата излизат извън съветски контрол?**

Може би с отстраняването на Младенов. В разговор на 26.IX.1990 г. Луканов признава пред Горбачов: „С нашата президентска власт се случи сюрреалистична метаморфоза. Създадохме президентството за Петър Младенов, но накрая дадохме властта на съвсем друга фигура.“ И все пак признава, че Желев е най-добрият вариант от лошите. Описва го като човек, който в миналото е членувал в БКП, интересувал се е от трудовете и личността на Ленин, но в последните 20 г. заема дисидентски позиции и е изселван от София, но сега се противопоставял на ястребите в опозицията.

“ПЕРЕСТРОЙКАТА”

Драматичните дни на ноември 1989 г. още дълго ще бъдат интерес и ще бъдат ключ към последвалите процеси. Те сложиха край на един етап и откриха друг, който в момента изживяваме с цялата му сложност и трагичност.

Как и защо Тодор Живков подаде оставка? Сам ли направи това или под влияние? Имаше ли държавен преврат, организиран от Горбачов? Какво щеше да стане, ако Живков беше отказал и използвал възможностите на практически неограничената власт?

Трудно е да се отговори? Заради което изключително важно е да се знае истината за събитията, разиграли се в началото на ноември 1989 г., които кулминираха на 9 ноември – на заседанието на Политбюро и на 10 ноември – на Пленума на ЦК на БКП. Само тогава няма да има измислици, митове, присвояване на чужди заслуги.

Когато през 1991 г. започнахме публикациите за истината около 10 ноември те най-напред не бяха „забелязани“. Когато обаче публикувахме стенограмата на заседанието на Политбюро на 9 ноември, Луканов и Младенов бяха вече бесни. Защото истината нямаше нищо общо с тяхната нова митология и защото тя неизбежно доведе до логичните последици, битки, междуособици и трагични грешки.

***

...През втората половина на 80-те години цялата партия и почти цялото ръководство искаха перестройката. Позицията на Живков ставаше неудържима. На практика беше останал сам. Имиджът му сред обществото падаше – вицове, недомлъвки, страх. Живков разбираше, че перестройката на Горбачов му беше подписала присъдата. Както на Хонекер, Кадар, Хусак, Чаушеску.

Горбачов трябваше да се спасява. Поради това жертваше другите – в България, ГДР, Чехословакия, Румъния и Унгария

чрез държавни преврати, заповядани от него на огромната машина на КГБ, ГРУ и Министерството на външните работи на СССР.

Горбачов беше наредил да бъде отстранен Живков. Задачата се изпълняваше от тогавашния посланик Шарапов, по други канали и от голяма част от нашата партийна, правителствена и държавна върхушка.

Живков вероятно искаше да остане още на върха не само от лична амбиция. С дългогодишния си политически нюх към „ветровете“ и към политическото оцеляване разбираше и не го криеше, че този път идващото откъм Москва ще бъде непредвидимо, а в някои отношения и трагично. Опитваше да се противопостави. Пишеше писма до Горбачов. Говореше за снижаване, изчакване. Но „присъдата“ беше подписана в Москва. В София трябваше да бъде „изпълнена“...

Кулминацията беше периода 4–10 ноември 1989 г.

Живков беше достатъчно прозорлив, за да разбере накъде вървят нещата. Очевидни признаци имаше още в началото на ноември, когато на събранието по-случай годишнината на Октомврийската революция в зала „Георги Кирков“ в Партийния дом, в своя доклад посланикът на СССР Виктор Шарапов за първи път не спомена главата на държавата, в която беше акредитиран. Това беше безпрецедентен случай. Всички присъстващи (и неприсъстващи) разбраха, че присъдата е приведена в изпълнение.

Едновременно – от достоверни източници, Живков знаеше почти всичко за срещите между Шарапов и Луканов в проловутата сауна.

Но Живков продължаваше да опипва почвата. Дали се надяваше на нещо? Едва ли. Достатъчно дълго беше в политиката, за да разбира тези неща.

„Изпита“ обаче отново Шарапов на 7 ноември, на приема в съветското посолство. „Дали да не си подам оставката“ – запита той посланика. „Това ще ви направи само чест“ – беше отговорът.

Всичко беше ясно.

На същия прием Живков говори доста време и с Луканов. За какво ли?

Няма да е преувеличено, ако се каже, че Живков закъсна с няколко месеца. Ако беше решил по-рано „проблемът Луканов“, той едва ли щеше да се изправи срещу „проблема оставка“.

На същия прием „чавдарци“ – Добри Джуров, Йордан Йотов и Димитър Станишев, се уговориха с Живков да говорят с него на следващия ден – 8-и ноември.

Събитията набираха невероятна динамика. На 10 ноември предстоеше пленум, на който Живков трябваше да направи важен доклад. Но до пленума оставаха два дни.

На 8-и ноември Живков се срещна с Джуров, Йотов и Станишев.

Тримата му казаха, че е време да се оттегли. Живков не се противеше. Разбираше неизбежната развързка. На този разговор за първи път започнаха да обсъждат кой да бъде наследника. Живков спомена, че биха могли да бъдат и хора извън ЦК.

На 9 ноември беше насрочено заседанието на Политбюро. Тримата – Джуров, Йотов, Станишев и ген. Георги Минев (Чапай) разбраха, че Живков ги вика отново. Отидоха – най-напред Йотов, след това Джуров и Станишев.

Джуров постави въпроса за оставката. Нервите му не издържаха. Живков го успокои: „Добре, нали вече се разбрахме.“ Тримата бяха изненадани. „Не сме се разбирали.“

Живков беше решил. Да си подаде оставката веднага, на заседанието на Политбюро.

Отново стана дума кой да бъде избран на негово място. Споменат беше Георги Атанасов.

Заседанието на Политбюро на 9 ноември започна в 17.00 часа.

Тодор Живков без всякакъв увод започна: „Другари, утре е пленумът на Централния комитет: аз искам да поставя един предварителен въпрос, с който съм запознал някои другари. Знаете, че преди известно време направих писмено предложение да бъде освободен като генерален секретар на партията. Сега отново поставям този въпрос и смятам, че на утрешното заседание на ЦК трябва да се включи в дневния ред да се разгледа моята молба за освобождаването ми от поста генерален секретар.

Причините са: първо, в това, че аз стоя вече 30 и няколко години начело на партията и държавата; второ – приближавам

80 години. Очевидно годините са си години, а постът генерален секретар изисква голямо напрежение. Независимо какви преустройства ще правим, как ще се движим напред, генералният секретар на партията ще бъде винаги претоварен. Нашата партия е авангард, водеща партия, тя няма да отстъпи своите позиции на водеща партия. Затова и работата на генералния секретар няма да бъде лека, тя ще го държи в голямо напрежение.

Кой да бъде избран за генерален секретар – това е работа на Политбюро. Преди няколко месеца, когато разговаряхме по този въпрос, се имаше предвид да бъде издигнат по-млад другар. аз мога да кажа сега, че становището, което беше формирано тогава, беше за др. Георги Атанасов. С изключение на един другар, който се колебаеше, всички останали другари застанаха зад тази кандидатура. Разбира се, оттогава мина време, правилно е всеки член на Политбюро сега да се спре на кандидатура. Може да бъде от състава на политбюро, от състава на ЦК, а може да се кооптира някои извън състава на ЦК. Така че, моля Политбюро да се занимае сега и утре на пленума да се предложи моето освобождаване като генерален секретар на ЦК на партията. Това е, което мога да кажа. Но категорично поставям въпроса да бъде освободен.“

Милко Балев: „Отчитате ли временната сложна обстановка у нас?“

Тодор Живков: „Обстановката сега навсякъде е сложна, не бягам от трудности, но нямам сили да работя в такава обстановка поради възрастта си.“

Георги Атанасов: „аз лично, приемам предложението на др. Живков като политически целесъобразно, обективно назряло, като предложение, което ако бъде прието, може да създаде допълнителни условия за по-нататъшното разгръщане на процеса на преустройството в страната. Ние трябва да кажем, че извървяхме един голям път след Априлския пленум. Това е един достоен път с едно достойно ръководство на страната, на партията начело с др. Живков. И съображението, което др. Живков изложи тук, е човешко съображение и същевременно, доколкото става дума за политически деец, то е и политическо съображение. Утрешният пленум, на който ще се обяви свикването на конгреса, в политически план е най-подходящият момент да се извърши тази назряла промяна. Смятам, че тези съображения

налагат да се отнесем с разбиране и да подкрепим предложението на др. Живков, да приемем неговата оставка от поста генерален секретар.

Моля моята кандидатура за генерален секретар да не се обсъжда. Основният ми аргумент е, че този пост освен всичко друго, изисква и някои други качества.

Предлагам за генерален секретар на партията Петър Младенов.“

Тодор Живков предложи да се даде почивка, за да могат да помислят.

Милко Балеv: „Ние становища сме изразявали.“

Добри Джуров: „Не е необходима почивка.“

Димитър Стоянов: „Аз сега научавам за това предложение и съм не само притеснен, но и много изненадан, в такъв смисъл, че сега сме в етап, когато искаме да разгърнем на широк фронт преустройството, когато ни остава една година до конгреса, когато се налага една по-голяма стабилност от всеки друг път, тъй като виждаме какво става в другите социалистически страни. На този етап опитът, авторитетът на др. Живков ни е необходим. И не виждам защо една година преди конгреса трябва да се прави тази генерална промяна. Аз смятам, че сега ние не сме подготвени да извършим една такава радикална промяна в нашето ръководство. Аз не виждам нищо, което да налага сега да се правят промени.“

Стоян Овчаров: „Аз мисля, че предложението, което направи др. Живков, е правилно, необходимо, то отговаря на интересите на партията, на интересите на народа, на необходимостта да поддържа стратегическото сътрудничество със Съветския съюз. Мисля че това решение е мъдро и ние трябва да го уважим.“

Андрей Луканов: „Категорично подкрепям предложението на Тодор Живков за оставка. Другари, в живота на всеки обществен организъм има дни и решения, от които за дълго време зависи неговата съдба и неговото бъдеще. Днес и утре за нас са такива дни и всеки е изправен пред една изключително политическа и човешка отговорност. Ние нямаме право да сгрешим, защото за такива грешки се плаща скъпо. Аз категорично и безусловно подкрепям изказаното мнение тук в подкрепа на предложението на др. Живков. Мисля, че това предложение му

прави чест. Именно сега, на този пленум, без половинчатост и без двумислие този въпрос трябва да намери решение. Това е назрял за нашето общество, за нашата партия въпрос. Мисля, че и партията, и народът очакват такова решение. Всяко друго решение, всяка непоследователност може само да усложни обстановката и да обремени политическата атмосфера, да засили негативните настроения. Ако ние твърдим, както току-що направи др. Стоянов, че у нас всичко е наред, че ние се развиваме безкризисно, ще направим фатална грешка.“

Пенчо Кубадински: „Другарят Живков 30 и толкова години води партията и страната по много пътища на възход и ние трябва да му благодарим. Мен напоследък ме тревожат някои неща, които стават в България. В много категории, сред наши партийни членове, сред активни борци се създава едно негодувание, едно настроение, което аз сам не мога да си обясня докрай. Смятам, че една такава законна и нормална промяна ще послужи като отдушник в нашата партия. Иначе може да стигнем до положението, до което искат да ни докарат неформалните групи, които изкараха вече хиляди хора на площада. Трябва да се намерят пътища, докато не сме се разделили от нашия народ, по-млади другари да поемат щафетата и да се умиротвори страната. Защото аз не смятам, че тези неща, които стават, са край. Те са начало. Затова трябва да бъдем достатъчно предвидливи и мъдри и да преценяваме обстановката.“

Само с един обединен Централен комитет и Политбюро можем да вървим напред. Колкото на мен да ми е тежко, тъй като ние с др. Живков работим толкова години, аз виждам, убеден съм, че трябва да стане промяна.

Обстоятелствата сега са такива, че без тези промени ще има негативни последици за партията.“

Начо Папазов: „Тодор Живков, когото ние дълбоко уважаваме като държавник, стоял начело на цяла епоха в развитието на България, постъпва съвършено мъдро и правилно. Обстановката у нас не е никак добра и се налагат промени.“

Добри Джуров: „Обстановката в страната – и в партията, и в икономиката, и в духовната сфера – е изключително сложна, с определени кризисни явления. Международната обстановка също е сложна. Предложението на др. Живков в контекста на тази сложност просто му прави чест. Това е едно мъдро предло-

жение. Има две алтернативи за излизане от положението. Едната алтернатива е със старото ръководство начело с др. Живков да се опита да излезем от това тежко кризисно положение в нашата страна. Втората алтернатива е с ново ръководство. Аз съм дълбоко убеден, че старото ръководство няма да може да излезе от тази обстановка, защото старото ръководство е загубило доверието и в партията, и в народа. Във връзка с това ми се чини, че не бива да има абсолютно никакво колебание в приемането на оставката на др. Живков като генерален секретар и председател на Държавния съвет. Разбира се, трябва по човешки да се отнесем към неговото дело.“

Георги Йорданов: „Аз мисля, че страната и партията се намират наистина в много сложен етап и от политическата мъдрост на решенията, които ще се вземат от Централния комитет по инициатива на Политбюро, много ще зависи бъдещото развитие на страната. България има име на страна, която се е развивала стабилно. И ако сега намерим такава мъдрост, ние много ще улесним процеса на преустройството, който е един от най-трудните в историческото ни развитие през последните десетилетия. Аз съм дълбоко убеден, че др. Живков е обмислил предложението, което прави, поради което виждам в него мъдрост и политическа целесъобразност. На свой ред смятам, че ние трябва да го приемем.“

Приемането на това решение трябва да бъде единодушно и цивилизовано. Когато у нас се сменя човек от висок политически или държавен пост, това се превръща в драма и за самия него, и за семейството му, става повод да бъде обсипван с хули и кал.“

Тодор Живков: „Предлагам да се обединим около становището за приемането на оставката ми и да се прекратят разискванията.“

Милко Балев: „Може да има възражения против оставката.“

Димитър Станишев: „Това заседание има изключително принципно значение за по-нататъшната работа на нашата партия. Искам да се присъединя към думите на др. Живков за причините за даване на оставка от поста генерален секретар. Това е постъпка на политически деец, който правилно оценява времето, когато трябва да напусне.“

Емил Христов: „Одобрявам предложението за оставка на Живков.“

Йордан Йотов: „Приемам всички изказани съображения. Една такава промяна ще съдейства за извършването на преустройството. Това е обаче едната страна. Трябва да си дадем сметка и за другата страна, а именно, че тази промяна е свързана и с редица трудности в осъществяването на този процес.“

Милко Балев: „Аз неслучайно зададох въпроса: „Вие преценили ли сте обстановката, в която подновявате това ваше предложение?“

Тодор Живков: „Очевидно съм мислил.“

Милко Балев: „Ние не сме разговаряли предварително по този въпрос. Преди месеци ние обсъдихме ваше писмено предложение, по-рано устно в Политбюро, и тогава пак единодушно се обединихме около становището, че не бива да се приема оставката ви или оттеглянето ви, по редица международни и вътрешни съображения. Обстановката сега е сложна. Вие сам предлагате да се обединим около общото предложение.“

Проблемът е сериозен. И ако се отиде с такова предложение, трябва да се помисли как пленумът на ЦК ще приеме някои от тези съображения и тези предложения.

Тодор Живков: „Другари, вие чувствате спокойствието, с което аз се отнасям към този въпрос. Значи съм го мислил. В това трябва да бъдете убедени.“

Милко Балев: „Очевидно трябва да се обединим около предложението, което се прави.“

Петър Младенов последен взе думата. „Тодор Живков – това е олицетворение на партията, на всичко, което е направено сега и което сигурно ще се прави дълго време. Аз мисля, че който и да бъде след него, ще му бъде ужасно трудно. Нашата партия ще даде вярна оценка за делото на др. Тодор Живков. Неговият живот е посветен на революционното дело, на работническата класа, на комунистическата партия, изцяло, от началото на съзнателната му дейност и досега.“

Петър Младенов благодари, че са го предложили за генерален секретар. И пое инициативата и ръководството по организирането на пленума на 10 ноември.

Тодор Живков: „Ти поемай ръководството сега, но не те е избрал Централният комитет. Ще извиняваш тогава.“

Младенов предложи пленумът да се занимае само с този въпрос, за да не мине освобождаването на Тодор Живков незабелязано, между другото, а точката, свързана с конгреса, да се отложи за един следващ пленум. Тодор Живков и останалите присъстващи не се съгласиха. Петър Младенов предложи да останат сами (без Живков), за да решат въпросите около пленума. Живков се съгласи като наблегна на това, че Политбюро трябва да излезе на пленума с документ. Добри Джурев уточни какъв да бъде документът: първата част да е свързана с Тодор Живков, а втората – с Петър Младенов.

Тодор Живков се съгласи и напусна заседателната зала на Политбюро.

След неговото излизане членовете и кандидат-членовете на Политбюро се договориха кой ще ръководи пленума, кой ще докладва за оставката на Тодор Живков, кой ще предложи новия генерален секретар и какво съдържание да има документът, който ще се предложи от Политбюро, а също преди пленума да се извикат първите секретари на областните комитети на партията и да се информират за оставката на Живков...

***

Така протече заседанието на Политбюро на 9 ноември 1989 година. Не се споменава нищо за прословутото писмо на Петър Младенов.

След излизането на Тодор Живков от залата отново се постави въпросът за освобождаването му и като председател на Държавния съвет, но решението не бе взето. Такова решение бе взето на другия ден.

Личеше договорка Георги Атанасов да бъде избран вместо Тодор Живков. Атанасов си направи отвод и предложи Петър Младенов.

Откритото противопоставяне на оставката на Живков от страна на Димитър Стоянов и Милко Балева, което в началото беше осмивано, сега дава повод за преоценка.

Ясно личеше противопоставянето на Живков на Младенов и Луканов. Той оценяваше, че им липсват държавнически качества. Кандидатурата на Младенов, а зад него на Луканов, не му беше по вкуса.

Може да се каже, че в този момент започна следдесетоноемврийския преврат. Процесът на промяната след 10-и ноември

беше оглашен от хора, които нямаха никакво влияние в партията, идваха от паразитиращи министерства на външната търговия и външните работи, и от някои управления на вътрешните работи. Те нямаха подкрепата на апарата.

Едно нещо обаче е сигурно. Основната заслуга за мирния преход бе на други членове на Политбюро и донякъде на самия Живков. В никакъв случай на Младенов и Луканов. Лошото е, че повечето тогавашни членове на Политбюро помислиха, че с това е свършила тяхната мисия. Не разбираха, че най-сложната битка тепърва започва.

Тя се изрази още на пленума на 10 ноември, на който Живков направи силен доклад. След това бе пристъпено към организационните въпроси и бе съобщено, че Живков иска да се оттегли. Някои членове на Политбюро се опитаха да отложат пленума. Настана объркване. Последва бърза почивка и кулоарни комбинации.

След почивката беше направено предложение изказванията да бъдат прекратени. Гласуваха „за“.

Живков искаше да му дадат думата. Георги Атанасов отговори: „Нали гласувахме за прекратяване на изказванията.“

Край.

Всичко беше решено.

От този момент е и прословутата снимка на Живков, гледащ объркано присъстващите.

Живков беше играч и знаеше, че това е краят. Но изведнъж разбра, че е изигран напълно, че нищо не му е оставено.

***

Беше последният след Сталин. Което ще рече, че беше работил във времето на Сталин, Хрушчов, Брежнев, Черненко, Андропов. Надживя ги. С изключение на един – Горбачов. Според Живков, Горбачов беше единствената му грешка. В първото си голямо интервю в „Строго секретно“ след 1991 година това беше ъгловият камък за неговите оценки: „Горбачов беше предател. Каква пародия на историята и до каква степен един сбъркан човек може да унищожи една велика страна и един велик народ. Това е трагедията на XX век. Една жалка историческа личност. Реформите на Горбачов причиниха идеологически банкрут, делегитимираха системата, като политик той не разбираше простата истина, че всяка система се нуждае

от идеология. Горбачов доведе до дегенериране на кадрите, до деморализиране на обществото, до мафиотски неофеодализъм и до капитализъм в най-уродливото му издание, включително в България.“

На тази тема Живков беше бесен. Не защото е бил лично излъган и унижен, а защото нещо, което е било градено с толкова труд през десетилетия от милиони беше унищожено от един политически аутсайдер.

А Живков не беше аутсайдер. Присъстваше на върха на политиката от 1949 г. до 1989 г. 40 години. Въпреки всичко, въпреки оспорването му, въпреки волунтаризма и селската му тарикатщина, той не допусна трагични грешки. Оцеляваше. В България нямаше кървавите бунтове на Берлин, Познан и Будапеща, на Пражката пролет, на полската „Солидарност“. Превратът дойде чак през 1989 г. Той беше неизбежен, въпреки че Живков съжаляваше, че не се е опитал да се противопостави.

Както неговото време, така и той беше авторитарен. Но за разлика от другите оставаше в рамките на политическото приличие, на „правешките параметри“, характерни за цялата ни политическа върхушка след 9 септември. Той не позволи да бъде изграден култ към него както при съседите – Енвер Ходжа, Чаушеску, Тито. Надсмиваше им се. Шегуваше се със себе си. Беше прилежен ученик на съветските лидери, техен добър подражател. Политически експлоатираше добре българо-руската духовна и историческа близост. И печелеше от нея за България. Това беше силната му страна, която ще сложи печата под историческата оценка на един живот в един свят на тотално противопоставяне и глобален конфликт.

Въпреки това разбираше нуждата от запазване на баланса между националното и интернационалното, между необходимите разходи (материални и човешки) и надеждата за по-добро бъдеще. Това беше неговият здрав народен нюх – да търси баланса.

„Мога ли да бъда упрекнат, че не предвидих такъв абсурд. Да имат цялата власт, към която всячески са се стремили с години ... Да я пропилят в непристойни кърфишеци срещу мен, в угодничество пред Горбачов. Срещу самите себе си. Срещу България“ – написа по-късно Живков за станалото в началото на ноември 1989 г.

Трагичното е, че исторически много бързо основната цел на промяната стана безпредметна. Всичко тръгна в друга посока. Всичко се оказа фалшиво. Намеренията си останаха намерения. Реалностите се оказаха коренно различни и брутални. Силите не достигнаха. Промяната беше използвана от хора, които извършиха контрапреврат и социална контрареволуция. Реалните лостове на властта минаха в други ръце. Както и илюзиите, че след 10 ноември ще стане нещо по-добро.

КОЙ И ЗАЩО УБИ ЛЮДМИЛА ЖИВКОВА

Срещата на Людмила Живкова с американския президент Джими Картър бе приета като символично събитие за отварянето на прозорци към други държави, региони и мирогледи.

Срещата на Людмила Живкова с американския президент Джими Картър бе приета като символично събитие за отварянето на прозорци към други държави, региони и мирогледи.

Трети път ми се зави свят, стените се задвижиха пред погледа ми, сливаха се, понечих да изляза от банята, стигнах вратата... брава нямаше!

Опилах отново вратата – не грешах! Брава нямаше!.. Тогава си спомних за двама мъже в черно от охраната, които не бях виждала до тогава, но не обърнах внимание... Пак ми се зави свят... и поех към отвъдното...“

Това са думи на духа на Людмила Живкова, споделени при едно от виденията на Радко Радков – един от последните български литератори класици, поет със световна слава и драматург, чиито пиеси са взривявали световни сцени.

Един от най-близките на дъщерята на първия партиен и държавен ръководител от времето на соца. Истински, а не измислен екстрасенс, имащ видения от двадесетгодишен, надникнал в миналото, прероден Овидий. След смъртта на Людмила, срещал се с нея в неземното...

Писалите за тази кончина (името им може да запълни цял легион), и то преди всичко – преписвайки един от друг глупостите си, не са подозирали в него човека, държащ ключа към загадката, необяснена и до ден днешен.

Никой от тях все още не е дал безупречен отговор за случилото се на 21 юли 1981 г. във вила 32 в Бояна. Няма да се спираме на празнословието. Нито на самозвани магове, гадатели, пророци за проклятия на богинята котка Бастет, на цар Траян (?!) и пр.

Не ни интересува фалшификатора Димитър Мурджев, който бе агент на КГБ и Людмила директно му бе заявила: „Ти

си изпратен от Москва да шпионираш семейството ни! Казвам ти го, за да знаеш, че знам“! Няма да се спираме на безпочвената версия за самоубийство.

„Тя бе дълбоко религиозна, не би сторила този грях за нищо на света“ – отсича Радко Радков. Нито пък ще се спираме на мъглявостите на нарцисиста Любомир Левчев.

Ще търсим убиеца.

Досега той не е открит. Защото, както би казал добрият стар Авакум Захов: „Убиецът е търсен все там, където не е и не може да бъде!“

И широко известното не ни интересува. Официалните заключения – и те. Там няма следи. И не би могло да има. Ще ги търсим в една обща картина. На България. Защото Людмила Живкова бе неделима от страната.

Професор Жак Пери пише до Държавния департамент на САЩ: „България е най-стабилната държава в Източния блок. На преден план в политиката ѝ излизат позиции, твърде различни от прокламациите за комунизъм и социализъм. Дива лъжа е, жертва на стереотипи, че България е черно петно, имитация на Русия.“

Живков използва съветските водачи за доброто на България. Българите са образовани, културни, независимо мислещи, западно ориентирани, това е слабото място зад Желязната завеса. Като това слабо място има и друго – Людмила Живкова!“

И в Москва знаят това.

Генерал губернатор в София е Никита Толубеев, земляк на Брежнев. Железен мъж. С опит от Куба. Но иска помощ. Подкреплението идва в лицето на Черненко – идеологическият цербер на ЦК на КПСС. В жилите му тече не кръв, а догми. И двамата свиват знамената пред крехката и болнава жена.

При това „чувствителна и лесно наранима“ – както я характеризира Иван Славков. Тя не цепи басма и на двамата и им заявява в очите: „България не е част от културата на Русия! Вие не сте комунисти, а партийци. СССР е нецивилизована страна!“

Четири пъти викат Живков в Кремъл да му дърпат ушите за прозападната дейност на дъщеря му. А Тато отвръща: „Тя е просто разкрепостена! И държи на българското!“ На самата Людмила през 1981 година също на два пъти четат конско в Москва.

И за да сме докрай ясни за вярната картина, цитираме летописеца на ЦРУ Питър Швайцер: „През 1981 г. КГБ започна акции за смазване прозападното движение в Източния блок. Най-агресивна КГБ беше към Людмила Живкова ...“

Но не КГБ поиска главата ѝ. Агресивността на Комитета за държавна безопасност се оказа само манна небесна за истинските убийци. Защото отклоняваха вниманието от самите тях.

И още нещо работеше за убийците.

Драматичният символ на българското самосъзнание работеше всеотдайно в обкръжение от кариеристи, бюрократи, темерути, интриганти, клеветници, доносници на Шесто, блюдолизци, подмазвачи, интересчи, шарлатани, пияндета, курвари, шизофреници, манияци и какви ли не.

Тя бе поддържана само от двама-трима верни приятели като Радко Радков и Емил Александров. Наред с огромната дейност по издигане културата и самосъзнанието на българина, Людмила Живкова се бе отдала изцяло на тайното учение на Блаватска, Ани Бизант, Ръорих, Бердяев, издигащо вечността на духа.

Бъдещето – набиваше тя в квадратните глави на властимащите – не е на технологията, а на ума. Тя бе разработила план за инвестиране у нас не в техника, а в култура. И започва безпрецедентни срещи в Тибет с учители и посветени...

И така влиза в полезрението на церберите на Световната конспирация.

В своите търсения на Вселената на духа, Людмила Живкова влиза в контакт с посветени и представя своето разбиране за създаване на световно духовно братство.

На базата на разбирането си за всестранно развитие на човешкия мозък, тя изготвя план за прекършване рогата на Световната конспирация. За целта залага на една невинна на пръв поглед инициатива – събиране и картотекиране в София на талантиливи деца от цялата планета под флага на безобидната асамблея „Знаме на мира“.

Един ден, след десетилетия, след много асамблеи, хиляди деца вече ще са зрели мъже и жени, лидери в своите си области: писатели, журналисти, публицисти, политици, държавници, учени, художници, музиканти, артисти – солта на земята.

Дори символиката ще се включи в битката за царство на ума. Ако се погледне от птичи поглед към камбаните на мира, ще се види, че това е Светият кръст. Той ще пренесе на земята космическата енергия на духа. И всички тия някогашни деца-творци, ще се превърнат във войници на Световното правителство в последна битка със Световното зло. Един истински Армагедон – битка на Духовното срещу Материалното.

Всичките ѝ срещи – като да речем със Сей Баба, който според Артър Кларк е надарен от свръхцивилизация със свръхвъзможности, както и с различни гурута, са само показни действия за отклоняване вниманието на Световната конспирация от нейните истински важни срещи рандевута със Световното правителство.

Но церберите на Световната конспирация трудно могат да бъдат заблудени. Те разкриват подготвяното съвършено оръжие срещу тях. Смъртната присъда на Людмила Живкова е произнесена.

За суперагентите на Световната конспирация, на които и самата България не ѝ е много присърце, е детска игра да бъде ликвидирана крехката жена, „лековерна и доверчива“ по думите на баща ѝ Тодор Живков. Една загадъчна смърт е само епизод от веригата убийства, сред които и тези на Сталин, на Джон Кенеди, на Индира Ганди...

Само във възможностите на свръхагентурата на Конспирацията е една брава на врата да изчезне яко дим.

Това са жестоките закони на Световното зло, запретило днес ръкави за построяване на Глобалното село.

Людмила Живкова трябваше да умре, защото се опита да постави основите на една идея, която би направила нашия свят едно по-добро място за живеене...

по информация от интернет

МИЛИАРДИТЕ НА ПУТИН

„Панамските документи” говорят, че Путин укрил поне 2 млрд. долара. Говорителят на руския президент отказа да коментира информацията за личните авоари на държавния глава, но миналата седмица заяви, че западни шпиони подготвят „информационна атака” срещу него.

Руският президент Владимир Путин е укрил поне 2 млрд. долара с помощта на свои близки приятели. Това става ясно от т.нар. „Панамски документи”, които показват как богатите и влиятелни хора използват страните, определяни като „данъчен рай”. Разкритията обхващат 11,5 млн. секретни документа, изтекли от четвъртата по големина офшорна адвокатска фирма в света – панамската „Мосак Фонсека”.

Според документите мрежа от офшорни сделки и кредити в огромни размери водят до руския президент Владимир Путин.

Въпреки че името на Путин не присъства в официалната документация, експерти наблюдават определена закономерност в данните, пише британският вестник „Гардиън”. Според анализатори много от близките приятели на Путин са натрупали завидно имущество чрез сделки, които няма как да са били сключени без неговата протекция.

Според изданието документите предполагат, че семейството на Путин се е възползвало от печалбите, натрупани от приятелите на президента, тъй като то е харчило от тези пари.

Офшорната схема започва в Панама, минава през Русия, Швейцария и Кипър и включва впечатляващи имоти сред които дори частен ски курорт.

„Панамските документи” повдигат завесата около един от най-близките приятели на Путин – Сергей Ролдугин. Според „Гардиън” той е човекът, който запознал Владимир Владимирович със съпругата му Людмила, а по-късно е станал кръстник на по-голямата дъщеря на руския президент Мария.

Оказва се, че Ролдугин, който е професионален музикант, е натрупал състояние от управлението на активи на стойност от най-малко 100 млн. долара.

Експерти смятат, че дългогодишният приятел на Путин е бил избран за ключовата си роля в укриването на средства, тъй като той самият не се занимава с политика. В документи до банки в Швейцария и Люксембург Ролдугин отрича да има каквито и да било връзки с публични личности в Русия. Той е декларирал, че не извършва никаква бизнес дейност.

Въпреки това изтеклите документи разкриват, че Ролдугин е притежавал 12,5% от най-голямата рекламна агенция в Русия – „Видео Интернешънъл”, чиито годишни приходи са над 800 млн. долара. Информацията за истинските собственици на тази рекламна агенция е една от най-пазените тайни в Русия.

Освен това на Ролдугин е била дадена възможност да закупи и част от „Камаз” – руският производител на камиони и на военна превозна техника. Освен това той притежава и 15% от регистрираната в Кипър фирма „Райтар”.

Едно от най-скандалните му притежания остават 3,2% от руската банка „Россия”. Финансовата институция отдавна е известна с услугите, които прави на приятели и политици, близки до Путин. След анексията на Крим тя попадна в списъка с руски институции, санкционирани от САЩ.

Според изтеклите данни човекът, който стои зад банка „Россия” – Юри Ковалчук, е успял да прехвърли повече от 1 млрд. долара в специално създадена офшорна фирма „Сандалуд Континентал”. В САЩ Ковалчук е известен като „личният banker” на висшия ешелон на руската власт, включително и на президента.

Средствата, прехвърлени в „Сандалуд континентал”, са дошли от поредица „рискови” заеми от държавната „Руска национална комерсиална банка”, разположена в Кипър, както и от други руски държавни банки. Няма обяснение защо тези финансови институции са се съгласили да отпуснат подобни „нетрадиционни” заеми на фирмата, коментират експерти.

Панамската фирма „Мосак Фонсека”: Никога не сме се занимавали с незаконни дейности Международният консорциум на разследващите журналисти обеща нови разкрития по темата в началото на май.

Друга част от средствата на „Сандалуд континентал“ са дошли от заеми с изключително големи лихви. Печалбите от тях били прехвърлени в швейцарски сметки.

Оказва се, че кръгът около Путин е получавал и пари в брой от евтини заеми, дадени без никакво обезпечение. Лихвите по тях пък са били едва 1%. Засега няма информация някои от заемите да е върнат.

През 2010 г. и 2011 г. „Сандалуд“ дава три кредита за 11,3 млн. долара на офшорната фирма „Озон“, която притежава луксозният ски курорт „Игора“ в околностите на Ленинград. „Озон“ принадлежи на Ковалчук и на кипърска фирма. Путин пък е патрон на курорта и чест негов посетител.

Година и половина след даването на заеми дъщерята на Путин – Катерина, се жени в курорта „Игора“. Информация за сватбата ѝ се появява в публичното пространство чак през 2015 г.

Анализатори отбелязват, че няма нищо незаконно в използването на офшорни фирми. Въпреки това трансакциите, направени от руските бизнесмени, включват фиктивни сделки със задна дата, изплащането на мултимилionни такси за консултантски услуги и неколkokратни заплащания на огромни суми като компенсация за сделки, за които се твърди, че са били анулирани.

Това не е бизнес, а само фасада, за да се укриват активи, коментира Андрю Мичъл, водещ експерт по борба с прането на пари пред Би Би Си.

Секретността около офшорните сделки достигала до там, че служителите на банка „Россия“, изпращали инструкции на конфиденциален посредник – швейцарска адвокатска фирма, базирана в Цюрих.

Тя от своя страна уредила „Мосак Фонсека“ да създаде „кухи“ фирми, регистрирани в Британските Вирджински острови, с фиктивни директори от Панама, които подписвали одобрения за сделките. Оказва се, че в много от случаите дори конфиденциалните документи на „Мосак“ за истинските собственици също са били фасадни.

Експерти напомнят, че укриването на средства от страна на Путин е в ярък контраст с призива му към „деофшориза-

ция“ – апел към руснаците през последните години да върнат средствата си в родната икономика.

Говорителят на Путин – Дмитрий Песков, отказа да коментира информацията за личните авоари на руския президент. Миналата седмица Песков заяви, че западни шпиони подготвят „информационна атака“ срещу руския президент.

„Целта им е да дестабилизируют страната преди изборите“, подчерта той. (Следващите парламентарни избори в Русия ще се проведат през септември 2016 г. – б.ред.)

Международният консорциум на разследващите журналисти, който се занимава с „Панамските документи“, обеща нови разкрития по темата в началото на май.

Сегашното изтичане потвърждава, че част от компаниите в Панама се регистрират чрез офиси в Лондон.

Преди две години в подобен офис екип на BTV под прикритие се представи за приближен на български политик и поиска да бъдат скрити финансови потоци, свързани с този фиктивен политик, както и възможност за участие в обществените поръчки, без да има формален конфликт на интереси.

Тогава екипът ни се срещна и с Дейвид Лей, журналист от „Гардиън“, един от онези, които получиха изтеклата информация по скандала „Уикилийкс“.

Тайното богатство на Путин: Какво притежава руският президент?

Руският президент Владимир Путин има огромно лично богатство, като той е един от най-заможните хора в света. Това твърдят от ВВС в свой документален филм, разследващ състоянието на държавния глава и позоваващ се на историите на приближени до Путин. Изданието Business Insider публикува най-важните акценти от филма.

Дворецът за 1 милиард долара.

Сергей Колесников, който е работил в Кремъл, твърди, че администрацията е събирала пари от руските олигархи. По неговите думи богатшите смятали, че финансите им отивали за здравеопазване. Реално обаче те били използвани „за построяването на дворец на брега на Черно море за Владимир Путин, изчисляван на 1 милиард долара“.

От ВВС твърдят още, че са получили достъп до документи на една от офшорните компании, които са пренасочвали ми-

лиони рубли към проекта за огромното имение. Според информацията мнимият собственик на фирмата Lirus Investment Holding бил самият Путин.

Близка до Путин банка има задължения, колкото половината бюджетен дефицит на Русия.

Ще спаси ли Кремъл трезора?

Огромното богатство.

Официалните данни за състоянието на руския президент показват, че неговите спестявания са доста скромни в сравнение с други световни политически лидери. През април 2015 г. той е декларирали доход за предходната година, възлизащ на 7,65 милиона рубли или 119 хиляди долара. Освен това в документа са били посочени два имота – апартаменти.

В своя филм от ВВС обаче припомнят, че според доклад на Централното разузнавателно управление (ЦРУ) през 2007 г. Владимир Путин има богатство, изчислявано на 40 милиарда долара.

Политическият анализатор Станислав Белковски потвърждава тази информация. Той твърди, че по думите на „поверителни източници“ активите на руския президент наистина възлизат на тази сума.

„Все още съм сигурен, че Путин е най-богатият човек в Европа и един от най-богатите в света“, допълва той.

Путин: Мога да унищожа Америка за половин час или по-малко. Скрито изказване, което една книга разобличава.

Играч на петролния пазар.

От финансовото министерство на САЩ посочват пред ВВС, че имат доказателства за бизнес отношения на Владимир Путин с един от бизнесмените, които бяха засегнати от санкциите на Запада – Геннадий Тимошенко.

Той е собственик на корпорацията Gunvor, която търгува около 3% от световния петрол. Представителите на американската институция твърдят, че руският държавен глава „прибира“ част от печалбата на компанията.

„Дейностите на Тимошенко в енергийния сектор са свързани директно с Путин, който има инвестиции в Gunvor“, допълват от министерството.

Яхтата от Роман Абрамович.

Дмитри Скарга, който ръководи местната компания за луксозни лодки Sovcomflot, твърди, че знае за подарък на Путин – яхта за 35 милиона долара, от собственика на английския футболен клуб Челси Роман Абрамович.

Източник: БГНЕС

ГРИГОРИЙ РАСПУТИН

Григорий Распутин (на руски: Григòрий Ефìмович Распутин) е руски монах и мистик. Распутин е загадъчна фигура, живяла в последния етап от царуването на руския цар Николай II, неговата съпруга царица Александра и единствения им син Алексей.

Григорий Ефимович Распутин е роден на 22 януари (10 януари по стар стил) 1869 г. в сибирското село Покровско, Тоболска губерния. Той е сред най-скандалните личности в историята на руската монархия, едновременно боготворен и яростно ненавиждан. Убит е на 30 декември (17 декември по стар стил) 1916 г.

Распутин е наричан още „лудият монах“, докато другите го оприличавали на странник, също и старец. Някои вярвали, че той е физически и духовен лечител. Чрез ловки интриги и спечелване на благоразположението на кръгове в императорския руски двор, той придобива огромно политическо и религиозно влияние, успявайки да се намеси във вътрешните дела на Руската православна църква.

Влиянието на Распутин идва в резултат на болестта на престолонаследника Алексей, който страда от хемофилия, която води до постоянни кръвоизливи (хеморагии). След като лекарите не успяват да помогнат на принца, приятелка на царицата разказва за свещеника. Распутин се моли за престолонаследника и става чудо – успява да помогне на великия княз Алексей. При всяка криза в здравето на престолонаследника монахът спечелва все по-голямо влияние в руския двор. Достига се дори до положение, когато срещите на царското семейство зависят от самия него. Царица Александра дори смята, че Бог говори с нея чрез Распутин. Аристокрацията в Санкт Петербург обаче не одобрява влиянието му. Това донякъде се обуславя от обтегнатите ѝ взаимоотношения с Руската православна църква.

Предвоенната обстановка още повече обтяга отношенията. Носят се слухове, че царицата е шпионин на Германия. Когато цар Николай II заминава за фронта, влиянието на Распутин над царица Александра става всеобхватно. Той става неин довереник и съветник. Пресата започва все повече да отправя критики срещу силното влияние на Распутин. Той заминава за родното си Покровско, когато получава новина за обвинения срещу него.

На 16 декември 1916 г. Распутин е поканен от княз Феликс Юсупов да посети двореца му на канала Мойка, където монахът е отровен с цианкалий. Когато видели, че отровата не му подействала, убийците стреляли неколкратно в него, той паднал, но пак се надигнал и се опитал да избяга, след което бил хванат, и отново разстрелян този път и в главата, вързан и привидно умрял от раните си, го закарали до река Нева, в чиито ледени води било хвърлено тялото му. След като бил изваден вкочаненият му труп, е установено, че е умрял от удавяне.

Оспорва се дали Распутин е помогнал за загубата на доверие в царското управление, оглавяващо Русия до падането на Романовата династия през 1917 г.

Распутин прави предсказания.

Още в началото на 1916 г. той се обръща с писмо към императора, което започва с думите: „Аз чувствам, че ще си отида от живота до 1 януари. Царю на руската земя, ако чуеш камбанен звън, който ще ти съобщи, че Григорий е убит, знай, че един от твоите е подготвил моята смърт и никой от вас, никое от твоите деца няма да живее повече от две години. Царю руски, ти ще бъдеш убит от руския народ, а самият народ ще бъде проклет и ще стане оръдие на дявола.“

РАСПУТИН – ЧЕРНИЯТ МАГ

Явление идващо от дълбоката руска природа, връзано в една неудържима, бурна и убийствена човешка душа.

Распутин е един най-загадъчните, влиятелни и скандални мъже не само в руската, но и в световната история. Той принадлежи към най-ниския социален слой, но печели такова влияние над царското семейство, че практически управлява огромната руска империя чак до смъртта си.

Распутин – Черният Маг Смъртта на Распутин е един удивителен случай на невъзможното.

„Извадох от шкафа кутийката с цианкалий и я сложих на масата до сладкишите. Доктор Лазоверт сложи гумени ръкавици, взе от нея няколко кристалчета отрова и ги стри на прах. След това разтвори пастите и посипа плънката с праха в количество, което според него можело да убие и слон... Оставаше да сипем отрова и в чашите...“

Распутин Распутин вече се намира на крачка от своята смърт: „Най-послед, след като изчерпа любимите си теми, Распутин поиска чай. Побързах да му наляя и побутнах към него бисквитите. Но защо тях, в които нямаше отрова?..“

Едва след това му предложих от еклерите с цианкалия. Отначало отказа.

– Не искам, много са ми сладки.

Но си взе един, после още един... Гледах го с ужас. Отровата трябваше да подейства мигновено, но за мое изумление Распутин продължаваше да говори, сякаш нищо не е станало.“

Следва: „Целият се тресях. Ръката ми се изопна. Прицелих се в сърцето и натиснах спусъка. Распутин извика и рухна върху мечата кожа.“

За миг се ужасих колко е лесно да убиеш човек. Едно движение – и онова, което допреди миг е живяло и дишало, лежи на пода като парцалена кукла.

Чули изстрела, приятелите ми дотичаха. В суматохата закачиха електрическия кабел и осветлението угасна. В тъмното някой налетя върху мен. Аз не мърдах от мястото си, страхувайки се да не настъпя трупа. Най-послед оправиха осветлението.

Распутин лежеше по гръб. От време на време лицето му потрепваше. Ръцете му бяха застинали в спазъм. Очите му – затворени. На копринената му риза – червено петно. Наведохме се над тялото, за да го огледаме.“

Из мемоарите на Феликс Юсупов.

Същинският му край: По късно се оказва, че Распутин е избягал, нито смъртоносната отрова, нито куршумът са успели да изтръгнат живота от тялото му. Черният маг успява да избяга. Но убийците му го хващат и в гонитбата отново стрелят по него. Той пада. Сметнали, че това е краят на краят му те го хвърлят в Нева. След няколко дни тялото му е открито. Аутоп-

сията показва, че не е умрял нито от цианкалий, нито от двата куршума, а от удавяне поради замръзване.

Григорий Распутин е роден на 22 януари (10 януари по стар стил) 1869 г. в далечната сибирска пустиня. Той е третото дете на сравнително заможен селянин. Според доста източници Распутин е последвал примера на баща си, а именно работа, водка и много разврат.

Има сключен брак. На 20 години се жени за момиче на име Прасковья Дубровина. Тя му ражда 4 деца. Едно от децата, дъщерята му издава книга за баща си. Животът му поема в друга насока, доколкото е известно се превръща в крадец. Това не му се отдава, поради което е заловен. След затвора се замонашва. Решава, че ще замине за Атон и изминава целият път пеша, за да се накаже, заради греховете, които е извършил.

Към 1900 г. става член на секта, която носи името „хлестити“. Основното им занимания са били секс оргиите. Изповядвали идеята, че първо трябва да съгрешеш, а след това да изкупиш греха си.

Още тогава, Распутин е в обтегнати отношение с църковния клир. Распутин е принуден да напусне родното си село. Странства и се прехранва, чрез лечение на болни. Разбира се, посвещава „груповите изкупления на греховете“.

В Санкт Петербург се озовава през 1903 г. В царското семейство попада по уж случаен начин. Но според някои анализатори е успял да се възползва от ситуацията, а именно че Романови имали склонност към окултните науки.

1907 е годината, която го приобщава окончателно към царското семейство. През октомври наследникът Алексей получава силен пристъп на болестта си – хемофилия. Императрицата нарежда да доведат Распутин. Той застава до леглото на болното дете. След изпадането му в полутранс, отците на Алексей изчезват. От този момент нататък, до самата си смърт волята му е закон за семейството. Предсказва редица политически събития, включително и смъртта на Пьотр Столипин, председател на Министерския съвет.

От старите си навици не успява да се откаже. В една от най-известните тогава кръчми се похвалил със сексуалните си подвизи в двореца, визирал дори императрицата. Разбира се, дворът бил информиран за пиянските му запои. Скандалните

действия не повлияли на Распутин. Конфликтът между „светият дявол“ и представителите на държавната власт достигнал своята кулминация по време на първата световна война, когато на Николай II назначава за петроградски митрополит епископ Питирим, известен с хомосексуалните си наклонности. След този случай, започват смъртните заговорите срещу Распутин.

Първото покушение е извършено през 1914 г. в Покровское от селянката Хиония Гусева. Тя членувала в някаква женска секта, чиято главна цел била гибелта на Сатаната Распутин. Преоблечена като просякиня, Гусева го намущква в стомаха, но не успява да го убие. Тогава буквално червата му се разпилели по улицата. Но той успява да се излекува и се връща в столицата. Оргиите му продължават с денонощия, а враговете неумолимо затягат обръча около него. Приблизени до двореца планират втори опит за убийството на императорския довереник. Второто завършва успешно.

Следствието по делото за убийството на Григорий Распутин се точи около два месеца. Прекратено е на 4 март 1917 г. Тялото е изгорено в нощта на 10 срещу 11 март. На мястото на кладата са изписани два ритуални надписа, единият от които на немски език: „Hier ist der Hund begraben“ („Тук е погребано куче“). И по-нататък: „Тук е изгорено тялото на Распутин Григорий в нощта на 10 срещу 11 март 1917 г.“

Распутин е предчувствал убийството си. Още в началото на 1916 г. той се обръща с писмо към императора, което започва с думите:

„Аз чувствам, че ще си отида от живота до 1 януари. Царю на руската земя, ако чуеш камбанен звън, който ще ти съобщи, че Григорий е убит, знай, че един от твоите е подготвил моята смърт и никой от вас, никое от твоите деца няма да живее повече от две години. Царю руски, ти ще бъдеш убит от руския народ, а самият народ ще бъде проклет и ще стане оръдие на дявола.“

Пророчеството се оказва вярно. След падането на Николай II Временното правителство образува извънредна следствена комисия, която трябвало да разкрие престъпленията на царските чиновници, в това число да разследва и действията на Распутин. Комисията не открива факти, които да свидетелстват за влиянието му върху царското семейство.

Някои смятат, че Распутин е бил убит от агент на Скотланд ярд, тъй като те са знаели, че Распутин е бил против Русия да участва във войната и че ще накара императора да сключи мир с Германия. Ако това се случи 350 000 немска армия можело да бъде прехвърлена на Западния фронт, което би предизвикало поражение на Антантата. Затова са предприели мерки, той да се отдръпне от управлението, възможно по-бързо. Решителният изстрел идва от агент на име Осуалд Райнер. Доказателства се пазили в британските архиви.

Иван IV Грозни

Иван IV Василевич Грозни (на руски: Иван IV Васильевич Грозный) е велик княз на Великото московско княжество (1533–1547 г.) и първи цар на Русия (1547–1584 г.). Той е основател на Руското царство и най-дълго управляващият владетел на Русия, като по време на управлението му е завладяно Поволжието, започва завладяването на Сибир и са създадени много основни държавни институции, просъществували до 18 век. В същото време той е запомнен и с ексцентричното си поведение и политиката на масов вътрешен терор, посредством опричината.

Първият руски цар е внук на племенницата на последния римски (византийски) император София Палеологина, а посредством баба си е потомък на Асеневци (София е прапраправнучка на цар Иван Асен III) и Велбъждския деспот Деян. Принадлежи към династиите Палеолози и Кантакузини. Чрез майка си е потомък на Комнините и Комитопулите.

Основаването на Руското царство е продължителен исторически процес, чието начало като имперски проект слага папа Сикст IV, успявайки да ожени пребиваващата в Рим племенница (София Палеологина) на последния византийски император Константин XI за дядото на Иван Грозни – Иван III. Иван Грозни е кръстен и носи името на дядо си.

Иван Грозни е роден на 25 август 1530 г. в село Коломенское, близо до Москва. Син е на великия княз Василий III Иванович и Елена Глинская, племенница на литовския княз Михаил Глински, и правнучка на Якша, велик войвода при деспот Георги Бранкович. Иван Василевич официално наследява трона на тригодишна възраст, но до края на 40-те години реалната власт

е в ръцете на различни групи боляри. Първоначално най-влиятелна е майка му, Елена Глинская. След нейната смърт през 1538 г. управлението е под контрола на фамилиите Шуйски и Белски, макар че от 1544 г. Иван IV формално поема самостоятелно властта. На 16 януари 1547 г. той е коронясан за цар на Русия.

Иван Грозни преживява дълбока лична криза при почти смъртоносното си заболяване през 1553 г. Докато е болен, той иска от болярите да се закълнат пред най-големия му син. Много от тях отказват, смятайки, че царят няма да оцелее. След оздравяването си той постепенно избива всички, отказали да се закълнат, включително Владимир Старицки, чието име е споменавано като евентуален негов наследник. Параноичните пристъпи на Иван Грозни се засилват след смъртта през 1560 г. на първата му съпруга Анастасия Романовна, за която бил женен 14 години.

Иван Грозни понася тежко и бягството в Жечпосполита на своя близък приятел и съратник Андрей Курбски. Широко известни са посланията на царя до него, които са смятани за образец на политическа публицистика.

„Московский застенек. Края на XVI век (Константино-Еленинские ворота московского застенка на рубеже XVI и XVII веков)“, 1912 г.

През следващите години Иван Грозни се жени още 6 пъти, като в някои случаи бракът трае едва няколко дни. Според полуполюгендарни сведения, изхождащи основно от противниците му, една от съпругите му (четвъртата – Анна Колтовска) е изпратена в манастир, а за други има съмнения, че са отровени. Последната му жена е погребана жива, с плътно запушена уста и цялата омотана във въжета, тъй като погледнала кокетно, както на Иван му се е сторило, придворен болярин. През 1581 г. Иван Грозни удря бременната си снаха, защото е неприлично облечена, и предизвиква помятане. Неговият син и наследник Иван влиза в разгорещен спор с него, в резултат на което Иван Грозни го убива.

Иван Грозни умира на 18 март 1584, докато играе шах със свой приближен. При отварянето на гроба му през 1960-те е установено, че останките му съдържат необичайно голямо количество живак, което показва, че той вероятно е бил отровен.

Друга възможно причина за това са възможни опити за лечение на сифилис.

Въпреки разрушителния пожар в Москва през 1547 г., началото на управлението на Иван IV е свързано с мирни реформи и модернизирание на държавното управление. Той преработва съдебния кодекс, известен като „Съдебник“, създава постоянна армия (стрелци), учредява Земския събор и Избраната рада и затвърждава позициите на Руската православна църква със Стоглавия събор, уеднаквил ритуалите и църковните правила в цялата страна.

Други реформи, въведени от Иван IV, са свързани с ограничаването на правата за преселване на селяните, като с това се поставят основите на крепостничеството. При неговото управление е основана и първата руска печатница, макар че по-късно първите печатари Иван Фьодоров и Пьотр Мстиславец са принудени да избягат във Великото Литовско княжество.

През 1565 г. Иван IV въвежда Опричината – част от територията на страната, която се контролира пряко от царя чрез негови лични служители, опричници. Според някои историци това е средство да намали влиянието на боярите, докато други приписват действията му на параноя и умствено разстройство. Опричината довежда до опустошение на цели области от страната. През 1573 г. Иван Грозни премахва опричината, екзекутира някои видни опричници и по-късно дори твърди, че тя никога не е съществувала.

Отношения с европейските страни.

Иван Грозни полага усилия да установи търговски връзки с Европа. Въпреки това германските търговски компании не използват построеното през 1550 г. пристанище на река Нарва и продължават да доставят стоките си в балтийските пристанища, контролирани от Ливонския орден. В отговор през 1554 г. той отваря Архангелск, пристанище на Бяло море, за английската Московска компания.

За да утвърди достъпа си до Балтийско море, Иван Грозни води продължилата 24 години Ливонска война срещу Ливонския орден, Литва, Полша и Швеция. Войната нанася тежки щети на руската икономика и армия, без да доведе до някакви териториални придобивки.

Отношения с монголските ханства и приоритети на външната политика.

След две неуспешни войни срещу Казанското ханство през 1547–1548 г. и 1549–1550 г., през 1552 г. Иван Грозни успява да превземе Казан и да присъедини земите на ханството към Русия. В чест на тази победа той построява църквата „Свети Василий Блажени“ в Москва.

През 1556 г. без големи затруднения той анексира и Астраханското ханство. С това той установява контрол над цялото течение на Волга и си осигурява достъп търговските пътища през Каспийско море. За зависими от Русия се признават Сибирското ханство, предвождано от хан Едигер (1555 г.) и Голямата Ногайска орда (1557 г.). Иван Грозни подкрепя започналите през 1581 г. усилия на фамилията Строганови и Ермак Тимофеевич за колонизиране на Сибир.

Не толкова успешни са войните на Иван IV с Кримското ханство. Хан Девлет I Гирай неколккратно опустошава руски територии, а през 1571 г. дори опожарява столицата Москва. За известно време руснаците завземат крепостта Азов, но са принудени да я изоставят. За да се предпазят от кримската заплаха, те изграждат поредица от защитни съоръжения от Брянск до Нижни Новгород.

ПАДАНЕТО НА КАЗАНСКОТО КАНСТВО И БЪЛГАРОФОБИЯТА НА СЪСЕДИТЕ МУ

Иван Грозни, срива град Казан/на втората снимка, и се провъзгласява за „цар на Българи и Руси“. По късно в България се развива култ към „бате Иван“, който уж цял да ни спаси от Турция. Но как може Българоубиец, да спаси българи... не може! Това е един от многото случаи в които Българи са избирали за герой, своят палач.

Вместо встъпителни думи, спомените на един от руснаците обсаждали Казан: Вече около пет седмици россияните стояха под Казан и убиваха излизащите от града не по-малко от десет хиляди неприятели,.. Никой не се предаде жив, спасиха се малко... ранените... Градът беше завзет.. убиваха всички които се намираха, в домовете, или в ямите; вземаха в плен жени, деца или чиновници... сечта престана но кръвта се лееше... Царския дворец, улиците, крепостните стени и дълбоките ровове бяха запълнени с мъртви.. тела се носеха по реката...

След затриването на Златната Орда, която държала българите под робство, нашите братя въстават и създават Казанското Канство. То е пряк наследник на Волжка България, и за това свидетелства дори най първото име на град Казан – Булгар-Ал-Джахид – Новият Булгар. Според редица волжки историци от днешните идел-уралски републики, единствената съществена разлика между Казанското Ханство и Волжка България е че столицата се е преместила. и Тъй като Казанското Канство е било на ключов търговски път, то е било апетитна хапка за Руснаците в техните амбиции, да засвадеят цяла Азия. Входната врата за това е именно Волжка България. За съжаление тя става жертва на Руската имперска политика.

Всъщност днес историята ни я представят много лаконично. Опитват се ако може да я подминат. Да кажат само

с едно изречение „тогава и тогава, великият Иван Грозни, смачка нищожните българи...“. Да ама не! И макар руснаците да се оправдават с това че: „Българските Канове са направили 40 последователни атаки над Руски Територии, главно в регионите Нижни Новгород, Владимир, Вятка, Кострома и Галиш, в първата половина на 16 век“, това е просто една бегъл опит да се оправдае варварското избиване на населението на многолюден град и търговски център. Докато човек разгръща страниците на книгата „Пълна колекция на руските хроники“, може да се удиви от небивалиците. В своите бълнувания се стига дотам че се твърди че Иван Грозни е нападнал Казанското Канство, не заради имперска политика, а защото „българите предвождани от Крал Мохамед Гирай пленили 150 000 роби“. От това човек би заключил че половината население на тези северни земи е отишло в плен на Българите. Някак си не се връзва...

Гербът на Москва изобразява Руски войн пронизващ Барадж – символ на победата над Волжка България.

Всъщност гербът на Москва не е единственият спомен и символ на победата над Волжките България. Самият Иван IV Грозни като човек, във визша степен Мегаломан заповяда да се съгради църква, символ на победата, с куполи за всички светци, каквато „светът не е виждал. Катедралата „Свети Василий“, по руски известна като „Собор Покрова“, се издига през 1588 в Москва. Легенда разказва че Иван Грозни толкова се впечатлил от това здание че заповядал да убият архитекта – Постник Яковлев, защото се страхувал да не би някога този архитект да създаде нещо още по красиво. Яковлев е човекът който създава плановете на стените на Казанският Кремъл, с който добил славата си. Катедралата има редица куполи, в форма на чалма, украсени по най-чудни форми, символизиращи чалмите на Волжките Българи, въху който е бил забивано копие (респективно – Кръст). Цялото сдание е като един своеобразен паметник на българското падение и всеки който има някога път до Москва трябва непременно да отиде и да заплюе поне веднъж паметникът на нашето поражение...

Обсадата на Казан продължила 40 дни като града паднал на 2 октомври 1552 година. В историята е останало името на последната Българска царица – Сююмбике, което е еквивалент

на българското женско име Люба, от Сюю – любов. Приставката Бике просто означава Жена, Госпожа, Дама. Царицата остава вдовиза през 1551 и се заема сама с управлението на държавата и възпитанието на син ѝ. В летописът „Казанска история“, написан няколко години след падането на града, се разказва покъртителна история за напускането на Сююмбике на Казан. Подобно на Патриарх Евтимий, и тя е била основна Духовна Опора на населението в града, и последна надежда за благополучен край на войната. Отивайки през мавзолея на супруга си, ден преди да падне града тя започва да ридае: „Досега аз бях ханска съпруга – ридае тя – а ето станах нещастна робиня! Вече не мога и да плача – сълзите ми изсъхнаха, очите ми ослепяха и гласът ми изчезна!“ Последните думи на Сююмбике са били именно към града си: „О нещастен обезкръвен град! Няма го в теб вече онова минало величие! Какъв си бил и какъв си станал! Бил си господар, а сега си само жалък роб! Къде са твоите царски софри и празници? Къде са щастливите лица на момите и жените? Живял си Казан красиво и богато. А сега по твоите улици текат реки от кръв и сълзи. И нямам никакъв късмет да изпратя известие на родния си баща!“

След обсадата богатствата на града са били изнесени към Москва. В „казанска история“ говорят за 16 кораба злато, а самите руснаци само споменават несметни богатства.

Россиани плаваха в изобилие, вземаха каквото си искат: хляб, мед, домашните животни, опожаряваха селищата, убиваха жителите... къщите бяха красиви и богати... в тях имаше скъпоценности..пленьваха само жените и децата.

За съжаление, съдбата на българите е вечно да се сблъскват с брутален примитивизъм и както Българските така и Волжките Българи гледат историята си върху низ от войни с народи на ниско цивилизационно равнище, за което знанието е по низшо от Златото. За това свидетелства и изгарянето на Казанската Библиотека. Явно че на Руският владетел книги и мъдрост не са му трябвали... но Злато – винаги.

ПРОРОЧЕСТВАТА ЗА ТРЕТАТА СВЕТОВНА ВОЙНА

Двама от великите пророци на историята – Петър Дънов и Нострадамус, мрачно предсказват, че Третата световна война ще започне от Сирия.

В книгата си „Живия хляб“ Дънов казва нещо изумително актуално днес:

„Остава още една война да има в далечно бъдеще. Тази война ще се прекрати, но ще дойде друга, по-голяма, в далечното бъдеще. Ако сега не се научите да носите с радост страданията, в тази война ще бъдете на фронта и никой не може да ви избави. Ако народите не поумнеят и се отвори нова велика война, ще остане само една трета от човечеството“, пише Дънов.

А след това дава конкретна посока на пророчеството си, която отвежда именно към Сирия. „Поради безумието на хората, в резултат на лошите им мисли и чувства ще стане тази трета расова война, която ще продължи повече от 20 години. Ще се води главно по въздух и вода, както и с бомби. Ще пострадаат Ню Йорк и Вашингтон от самолети, а по-късно Ню Йорк от ракети с атомен заряд, а Вашингтон от сачмени бомби. Ще им помогнат французите, които ще ударят с ракети стартовите площадки на арабите. Когато последните тръгнат да завладяват Швейцария, ще бъдат залети от повдигащите се води и Арабинът 666, който сега живее в Сирия, ще загине с армията си и войната ще свърши. След нея ще настане епоха на мирно развитие на останалите живи хора“, твърди Петър Дънов. Той пророкува и точен брой жертви – 50 милиона души. Според него евентуалната трета световна дори има възможен продължител – четвърти глобален сблъсък, който би отнел 550 милиона живота. „Това не го искам аз, но казвам, че човешките мисли, чувства и постъпки определят тази война. Ако и тогава не поумнеят, ще дойде пострашна война. След нея вече няма да воюват, защото ще стане такова чудо, каквото хората никога не са очаквали. Тогава ще

се прекъснат всички съобщения, железниците, телеграфите, телефоните и ще минат най-малко 100 години, за да могат да се възстановят отношенията на един народ с друг. До това време те ще бъдат съвършено изолирани“, казва още учителят преди 80 години.

А ето и злокобното пророчество на Нострадамус:

„Когато над Европа има 28 звезди и държавата пред вратата ѝ влезе, ще падне като Йерихон“, гласи цитат от Нострадамус, чието значение до скоро никой не е разбирал. Днес, като се има предвид скорошното приемане на Хърватия в ЕС като 28-а членка на Съюза, цитатът придобива друго измерение. И ако въпросната 28-а звезда наистина се отнася към хърватите и ЕС, то единственото, на което може да се надяваме, е Нострадамус да греша. Понеже пророчеството продължава със следното: след въпросното събитие предстои ядрена война, природни бедствия и накрая унищожение на планетата. Д-р Михаел Ратфорд, тълкувател на Нострадамус, обаче уточнява, че самите хървати няма да предизвикат войната, а просто тя ще съвпадне с въпросната 28-а звезда.

УНИЩОЖАВАНЕТО НА БЪЛГАРСКАТА АРМИЯ И НЕЩО ЗА НАТО

Какво беше армията ни през годините?

След Освобождението на България със заповед № 1 от 15 юли 1878 г. на руския императорски комисар в България княз Александър Дондуков-Корсаков се създава Българската земска войска. В края на 1878 г. Българската земска войска има в състава си общо 31 400 души, оборудвани с оръжие, материална част и боеприпаси от руската армия.

През ноември 1879 г. в София е създадено военно училище в което постъпват на обучение 255 български юнкери. Освентях в руски военни училища са изпратени 132 български младежи, а във Велико Търново се създава учебна дружина за подготовка на унтерофицери. На военна повинност подлежат всички български граждани от 21 до 40-годишна възраст.

Българската войска се състои от 21 пеши дружини, 4 конни сотни, 6 пеши, 1 планинска и 1 конна батарея, 1/4 сапъорни роти, 1 обсадна рота и артилерийска паркова команда. С княжески указ от 1884 г. се преминава от дружинна към полкова структура в армията. Формирани са 8 пехотни и 2 артилерийски полка, към които са придадени пионерна дружина и морска част.

След Съединението на Източна Румелия с Княжество България през 1885 г. българската армия е реорганизирана в 12 полка. През Сръбско-българската война армията заедно с доброволците и опълченците наброява малко над 100 000 щика. През 1886 година в българската армия отново се извършва реорганизация, като се отменят корпусната и дивизионната организация и се въвежда отново бригадната организация, съществувала преди Сръбско-българската война българската армия се състои от 6 бригади, пионерна дружина, конна бригада и артилерийска бригада. Към армията са: Военно училище, Флотилия и морска

част и Александровски държавен конезавод. На територията на Княжество България действат 21 военни полкови окръжия.

През 1889 г. е извършена нова реорганизация, според която в българската армия има вече 24 пехотни, 4 конни, 6 артилерийски и един пионерен полк. Според Закона за въоръжените сили от 15 декември 1891 г. армията се състои от: действаща – със срок на служба 10 г. (от които 4 редовна, а останалите служба в запаса) и резервна – със срок на служба 8 г. Предвижда се по време на война общата численост на въоръжените сили на княжеството да достигат 318 570 души. През 1895 г. се полагат основите на пограничната стража, като за целта към всяка дивизионна област се формира по една погранична дружина. През 1897 г. се преустройват и военноморските сили: създава се Дунавска флотилия с щаб в Русе и морска част във Варна. През 1903 г. е приет нов закон за въоръжените сили.

През 1906 г. се въвеждат военно инспекционни области. Подсилват се артилерийските и инженерните части. По време на Балканската война от 1912–1913 г. мобилизационният състав на Българската армия достига 639 567 души, а през Първата световна война от 1914–1918 г. (към 1 септември 1918) – 885 175 души.

По силата на антибългарския Ньойски мирен договор от 1919 г. е ликвидирана наборната система и се въвежда принципът на доброволността, като при това общата численост на БА е сведена до 33 000 души. Тежестите на договора върху армията се премахват при военния министър генерал Луков през 1938 г., когато отпадат неговите военни клаузи. През 1939 г. мирновременният състав на въоръжените сили на България се състои от четири отделни армии, с десет пехотни дивизии, две конни дивизии, въздушни и морски войски с общ числен състав 72 250 души.

Непосредствено след Деветосептемврийския преврат от 1944 г. дошлата на власт Българска комунистическа партия (БКП) поставя под свой контрол цялата армия. През 1944 г. мобилизационният състав на Българската армия надхвърля 474 000 офицери, подофицери и войници. Част от офицерския състав е уволнен, създадена е Народна гвардия, включваща една дивизия, един полк и 71 по-малки подразделения, която е съставена изключително от партизани и други привърженици на

крайната левица. В останалите части са назначени за помощник-командири цивилни.

Да се обсъжда боеспособността на армията преди 1944 няма смисъл, тъй като тя е преминала през огъня на няколко войни и е доказала какво може и кои са слабостите и.

След 1944 г. въоръжените сили на България започват бърза реорганизация по съветски модел, и са преименувани на Българска Народна армия. Москва бързо предоставя на България танкове Т-34/85, СУ-100 самоходни установки, шурмови самолети Ил-2 и друга нова бойна техника. В края на 40-те години на 20 век, армията е разширена до над 200 000 души и стотици хиляди допълнителни войници резерв. Военната служба е задължителна. Специална защитна линия, известна като отбранителна линия Крали Марко е построена по протежение на цялата граница с Турция. Тя е силно укрепена с бетонни стени и куполи на танкове Т-34, Панцер III и Панцер IV и др. По време на управлението на Тодор Живков, е създаден значителен военнопromишлен комплекс, който произвежда бронирани машини, самоходна артилерия, леки стрелкови оръжия и боеприпаси, резервни части.

България изнася оръжие на Алжир, Йемен, Либия, Ирак и Сирия, както и изпраща военни съветници в някои от тези страни. Военна и медицинска помощ е предоставена на Северен Виетнам по време на Виетнамската война.

През 70-те години на ХХ век, ВВС е в апогея на своята мощ и притежава най-малко 300 модерни бойни самолети в инвентара си. Обучението в Българската народна армия е изтощително дори за съветските стандарти. През 1989 г., когато Студената война е към своя край, армията наброява около 152 000 редовни войници. ВВС са получили общо над 220 МиГ-21 между 1960 и 1989 г., 40–45 Ми-24, и други модерни самолети като МиГ-23 и МиГ-25.

Доставките на бронетанково въоръжение също са в огромни количества – над 1 500 танка Т-55, близо 300 танка Т-72, около 200 Т-62, над 1 000 МТ-ЛБ, около 2000 БТР и други. Българската народна армия е имала далекобойни ракети. – 8 комплекса Р-400 (SS 23) с обсег 480 км, въоръжени с още 24 допълнителни ракети всички с възможност за поставяне на ядрени глави; 50 комплекса Р-300 “Елбрус” (Scud) с възмож-

ност за поставяне на ядрени глави с обсег 300 км; неуточнен брой тактически ракетни комплекси 9 К52 “Луна” с обсег 70 км с възможност за поставяне на ядрени глави, 1 комплекс 9 К79 “Точка” (SS21) с обсег 70 км (и 1 комплекс ОТРК 9 К714 Ока, с далекобойност 400 км, дислоциран в с. Телиш) с възможност за поставяне на ядрени глави; 26 зенитно-ракетни дивизиона въоръжени с комплексите: С-200 с обсег до 240 км 10 установки с възможност за ядрени бойни глави, 10 мобилни установки С-300 с обсег до 75 км, общо 20 мобилни установки СА-75 “Волхов” с обсег до 43 км и СА-75 “Двина” с обсег до 29 км, 20 мобилни комплекса 2 К12 “КУБ” с обсег до 24 км, (1 зенитно-ракетна бригада система 2 К11 “Круг” с обсег 50 км, в периода 1984–86 г. е командвана от сегашния министър на отбраната ген. Аньо Ангелов, тогава подполк.), 24 мобилни ЗРК “Оса” с обсег до 13 км, 30 мобилни установки С-125 “Печора” с обсег до 12 (модернизирани до 28) км, 20 мобилни комплекса 9 К35 “СТРЕЛА-ЮСВ” с обсег 5 км.

ВМФ разполага с 2 ескадрени миноносца, 3 стражеви кораба, 1 фрегата, 1 ракетна корвета, 4 подводници, 6 ракетни катера, 6 торпедни катера, 12 преследвача на подводници, общо няколко десетки – минни заградители, базови и рейдови миночистачи, патрулни кораби, десантни кораби, обслужващи кораби, катери и др.; брегови ракетни комплекси и бреговата артилерия батареи 130 мм и 100 мм водени от радиолокационни станции, морска хеликоптерна ескадрила, военноморска авиация с 10 бойни и 1 транспортна машини, парашутно-десантна и водолазна част, батальон морска пехота.

Мирновременният състав на армията към 1987 г. е около 152 000, мобилизационният капацитет на България тогава, по оценка на ЦРУ, надхвърля 2,11 милиона мъже.

Високата боеспособност на БНА (Българска Народна Армия) се дължи на насищането с военен ресурс – със съветско оръжие в достатъчна степен, както и на що годе твърдата подготовка по специалностите на бойците. БНА е голяма военна сила, материално-технически много добре обезпечена от СССР и родния ВПК. По това време няма армия на Балканите и в половин Европа, която да може да воюва с БНА. Въоръжението е най-модерното на Балканите, а бойния дух е неимоверно висок! Периодът 1944–1990 г. е най-добрият като ресурсно осигуря-

ване в историята на Българската войска на Третата Българска държава до днес. Като граница на Варшавския договор и още повече – страна граничеща със 2 страни членки на НАТО – на България безвъзмездно се дарява от съветска страна огромно количество въоръжение.

Но дотам... ..!

Чл. 9. Въоръжените сили гарантират суверенитета, сигурността и независимостта на страната и защитават нейната териториална цялост.

(КОНСТИТУЦИЯ на Република България)

Няма какво да се лъжем – след краха на комунизма се оказва, че пари в държавата липсват – всичко е окрадено, разграбено, предприятия рухват всекидневно. На всички е ясно, че армия с такъв огромен ресурс и разхищение не може да съществува по начина, по който е съществувала досега – СИВ и СССР вече не съществуват и ресурсното обезпечаване вече не е безплатно.

Тук обаче трябва да се отбележи фалшивият лозунг, под който пишман политиците ни, в своето невежество да управляват финансите на държавата, решиха да започнат саморазправата с войската. Лозунгът бе: „България трябва да има армия, която може да си позволи!“

Редукцията на личния състав започва на 27 януари 1989 г. Нали се досещате? Старта на програмираният от Вашингтон „преход“ на България, т. е. някои войни се печелят без изобщо да има конфликт.

Решението е на Държавния и Министерския съвет се привежда в изпълнение без много шум, както можете да се досетите. Тогава свиването на армията от гледна точка на личен състав се обяснява с приетата през май 1987 г. в Берлин отбранителна доктрина на Варшавския договор. Аргументите са свързани с приемането на принципа на разумната достатъчност и поставянето на ударението върху качествените параметри. На 1 януари 1989 г. Българската армия наброява 117 500 души. Решението на ДС и МС се изпълнява до 1 октомври същата година и числеността на армията пада на 107 500 души. През 1990 г. парламентът променя срока на наборната военна служба и го прави 18 месеца, а за завършилите висше образование – 12.

През 1990 г. се подписва Договорът за обикновените въоръжени сили в Европа (ДОВСЕ). В него участват 30 държа-

ви – съюзниците на НАТО и страните от тогавашния Варшавски договор. България подписва документа през ноември същата година. Това е антибългарски договор, а хората които са го подписали, са палачите на държавата и предатели на целия български народ. Благодарение на този договор българската държава трябва да съкращава своите обикновени въоръжени сили с толкова, колкото пожелаят „великите сили“. Това означава, че нашата държава трябва да се съобразява непрекъснато с чуждите интереси и че на практика не може да има силна армия, с която да защитава териториалната си цялост, без да ѝ бъдат наложени санкции след това. Цялата идея на ДОВСЕ прилича на Ньойския договор и осакатяването на армията ни през 1919 г.

Всъщност какво представлява ДОВСЕ? Това е един вид гарант за държавите, току що отърсили се от комунистическата пелена, и за техния по-нататъшен път на развитие. Един вид предпазна мярка на западния блок срещу неблагоприятни войнствено настроени държави. (Знаем че в източния блок всички държави са били въоръжени до зъби, били сме заплаха за Вашингтон).

ДОВСЕ налага еднакви ограничения и за двата лагера от Атлантическия океан до Урал, като това засяга ключово въоръжение, необходимо за осъществяването на изненадващи, както и на широкомащабни нападателни операции. Колективно участващите в договора се съгласяват да не надвишават:

- ✓ • 20 000 танка;
- ✓ • 20 000 артилерийски оръдия;
- ✓ • 30 000 бронирани бойни превозни средства;
- ✓ • 6 800 бойни самолета;
- ✓ • 2 000 нападателни хеликоптери;

Договорът допълнително ограничава дела на въоръжение на една държава до 1/3 от общото за всички страни в Европа – правилото на „достатъчност“. Тези ограничения са:

- ✓ • 13 300 танка;
- ✓ • 13 700 артилерийски оръдия;
- ✓ • 20 000 бронирани бойни машини;
- ✓ • 5 150 бойни самолета;
- ✓ • 1 500 бойни хеликоптера.

Квотите за това какво количество въоръжение БА може да притежава, са 1475 танка, 2000 бронирани бойни транспортни средства, 1750 артилерийски оръдия, 235 бойни самолета, и 67 бойни хеликоптера. През 1990 г. министърът на националната отбрана оповестява, че между страните от Варшавския договор дебатите за разпределението на оръжия са били настървени, защото всеки член се е опитвал да увеличи своята квота, а оттам и своята сигурност, преди да започнат да се отчитат пред НАТО.

Договорът включва и регионални ограничения за предотвратяване на дестабилизираща концентрация на наземно оборудване. За предпочитане е оборудването да се превърне в невоенно такова или да се унищожи. Договорът включва безпрецедентни разпоредби за обмен на подробна информация, проверки на място, инспекции по поискване, както и проследяване на разрушаването на място. Страните по договора получават неограниченото право да наблюдават процеса по унищожение на военната техника. След като договорът влиза в сила, започва 4-месечен период на основни инспекции. 25% от унищожаването трябва да бъде приключено до края на първата година, 60% до края на втората и 100% до края на третата година. Основното постижение трябва да е широкомащабно намаление или унищожение на конвенционалните военни съоръжения в региона от Атлантическия океан до Урал през първите 5 години от влизането в сила на договора. До 1995 г. (края на периода за намаляване), когато ограничаването на оборудването влиза в сила, 30-те страни членки завършват и проверяват унищожаването или преобразуването на над 52 000 танкове, бронирани превозни средства, артилерийски оръдия, бойни самолети и хеликоптери. Освен това те провеждат над 4000 внезапни проверки на място.

НАТО изпълнява своите задължения главно чрез унищожаване на най-старата техника. Членове на НАТО с по-нова техника (САЩ например) се съгласяват да прехвърлят част от оборудването си на съюзници с по-остаряла бойна техника. Какви са проблемите с приложението на ДОВСЕ на практика обаче?

Русия заявява, че намерението на САЩ за създаване на военни бази в Румъния и България е нарушение на договора.

НАТО оспорва това твърдение и казва, че базите не са предвидени за постоянно и затова не могат да се считат като нарушение на договора. Представяте ли си? В споразуменията с България и Румъния през 2006 г. обаче специално се казва, че базите могат да бъдат постоянни, под пряк американски контрол „Вашингтон таймс“ също получава потвърждение от висши американски служители, че базите ще са постоянни. По тази причина през 2007 г. Русия прекратява своето участие в ДОВСЕ. Досещайте се на коя страна са ни вкарали, къде ни намърдаха? НАТО и САЩ не ни пазят нас, гражданите на България, а са ни окупирали със стратегическа военна цел.

Според администрацията на Клинтън през 1999 г. пък Русия, Украйна, Беларус, Армения и Азербайджан не играят по правилата. Нарушенията варират от притежание на оборудване над допустимото според договора до отказ на пълен достъп по време на инспекциите по договора. Разбирате ли? Само САЩ имат право да се защитават, тоест да нападат, и по дяволите не искат да имат противник от другата страна.

В угода на чужди интереси нарязвахме ракети и самолети. Антибългарската партия ДПС унищожи Строителни войски, защото там наред с други неща също учеха българи и българи от различни малцинства как да се разбират помежду си. Как да съжителстват и работят заедно. Уви, това е заплаха за мира в България и плановете на ДПС.

Междувременно се оказва, че цели десетилетия стотиците ракети „земя-земя“, които ни продава или дарява СССР преди 1989 г., са били без бойни глави. От нашата страна се искало само да поддържахме ракетите, а бойните глави щели да ни бъдат доставени според плановете на ЩОВС (Щаб на обединените въоръжени сили) при нужда. До 1990 г. военнополитическата логика има своите основания. Бедата е, че Варшавският договор се саморазпуска, СССР изчезва от световната карта, а България поема по своя път. Оказва се обаче, че ракетите ни „Скъд Б“ и „Луна М“ в Ямбол и Самоков нямат реална бойна мощ. На 16 септември 1991 г. военният министър ген. Йордан Мутафчиев пише писмо до министъра на отбраната на СССР маршал Шапошников, в което спешно иска 47 бойни глави за „Скъд Б“ и 100 бойни глави за „Луна М“ от запасите на Съветската армия. Работата се запъва, защото не се води на необходимото държав-

но равнище. Затова пък един от първите документи, подписани от новия премиер Филип Димитров, е писмо до президента Борис Елцин, с което настоява руснаците да ни пратят бойни глави за иначе старото желязо. 2014-03-24_11-24-40 Военният министър в кабинета на Филип Димитров, Димитър Луджев направо пита генералите „Защо са ви тези безполезна кюнци?“ и прави стратегическото предложение да ги нарежем. Малко по-късно обаче през март 1992 г. и самият Луджев моли маршал Шапошников за бойните глави на „кюнците“. Шефът на руския генщаб ген.-полк. Дубинин склонява специално за България да се възобнови производството на бойни глави за ракети „Скъд Б“. Ген. Дубинин обаче обяснява, че не може да ни доставят глави за „Луна М“. Така обезоръжените „Луна М“ стоят на „въоръжение“ в армията чак до 1998 г. И днес никой не може да обясни на какво чудо се е надявала БА, след като такива бойни глави отдавна не се произвеждат.

Шифрограмата на ген.-полк. Кондратиев заварва като наш военен министър Александър Сталийски. В нея зам.- военният министър на Русия ни съобщава, че още в началото на 1993 г. ще се произведат бойни глави специално за нашите „Скъд Б“. Отделно Сталийски подписва с руския си колега арм. генерал Павел Грачов 10-годишно споразумение, че взаимно ще си опазваме тайните.

Следващият военен министър – Валентин Александров, запретва ръкави да осигури парите. Но военният бюджет за 1993 г. е много малък и покупката се отлага за следващата година. На 2 ноември 1994 г. шефът на военноикономическия блок на МО ген. Симеон Петковски получава телеграма срочно да се открие акредитив за плащане, защото същия ден е подписано решение да се изпълни контрактът. Ракетчиците се радват на новата придобивка, всекидневният им труд най-сетне придобива измерение и смисъл. Колко трае радостта им обаче?

Президентът неолиберал Желю Желев още през 1992 г. при посрещането си в САЩ е поканил желязците да се запознаят с ракетите ни.

В поделението в Телиш, където са най-мощните български ракети СС-23, тутакси довтасват американци с видеокамери. Снимани са дори номерата на бойните части...

Нека отворим една скоба и кажем, че през тези години от 1990-а до 1997-а, Българската армия не разполагаше с големи финанси. Всяка година бюджетът на МО се намаляваше и орязваше, стигна се дори до момент, в който наборниците нямаше какво да ядат – родителите им носеха храна от вкъщи. Това беше огледален образ на случващото се в държавата – пълен разпад и липса на управленски компетенции, кражби и далавери! Но армията съществуваше. Имаше я! Имаше го гарант за суверенитета и независимостта на Българската държава!

6 май 2012 г., Гергьовден. Пародия на военен парад показва какво е останало от Българската армия.

6 май 2012 г., Гергьовден. Пародия на военен парад показва какво е останало от Българската армия.

На 14 февруари 1994 г. българският президент Желю Желев подписа Рамковия документ, с който България се присъединява към програмата „Партньорство за мир“. Две седмици по-късно (28 ноември 1994 г.) заместник-министърът на външните работи Тодор Чуров участва в заседание на Съвета на НАТО с България, на което обявява, че страната ни приема първата Индивидуална програма за партньорство между България и НАТО. На 16 октомври 1995 г. България се присъединява към Споразумението между страните-членки на НАТО и страните-участнички в „Партньорство за мир“ по статута на техните въоръжени сили, което регулира правния статут на силите, участващи в дейности по партньорството на чужда територия. На 2 февруари 1996 г. България пристъпва към засилен индивидуален диалог с НАТО. На 10 април 1996 г. България представя в НАТО Документ за обсъждане (Discussion Paper) в рамките на Засиления диалог на НАТО със заинтересовани страни-партньори по въпроси на членството. През периода май 1996 г. – април 1997 г. са осъществени 5 кръга от индивидуални разговори между България и НАТО в рамките на Засиления диалог по въпроси на членството.

За начало на парламентарната дискусия по структурата и числеността на Въоръжените ни сили може да се приеме 29 юни 1994 г.

Тогавашно 117 народни представители от 36-ото Народно събрание не включват в състава на Въоръжените сили полуво-

енизирани формирания, макар и да има такова предложение от Комисията по национална сигурност. Самият състав на въоръжените сили се узаконява два дни по-късно с гласовете на 143-ма депутати. Той включваше Българската армия, Гранични и Вътрешни войски, Войските на Министерството на транспорта, Войските на Комитета по пощи и далекосъобщения, Строителни войски, Националната служба за сигурност (НСС), Националната разузнавателна служба (НРС) и Националната служба за охрана (НСО). По предложение на Ибрахим Татарлъ и ДПС Строителни войски са нарочени за премахване. След шест години тази антибългарска идея, плод на турската партия ДПС, се реализира.

37-ото Народно събрание не само не намалява броя на елементите на Въоръжените сили, но ги и увеличава, като освен Българската армия към тях се записват и другите формирания в МО. Не събира необходимите гласове идеята Гранични войски да влязат в Българската армия. Началото на пълната професионализация на Въоръжените сили в България или респективно на процеса за отмяна на наборната военна служба започва от 27 февруари 1996 г., когато влиза в сила Законът за отбраната и Въоръжените сили. В него тогавашните депутати записват изискванията кандидатите за кадрови войници да са отслужили наборната служба, да са положили клетва, да имат средно или по-високо образование, да не са по-възрастни от 35 години, да са годни за военна служба, да не са осъждани за умишлено престъпление от общ характер, срещу тях да няма образувано наказателно производство и да нямат друго гражданство. В същото време в периода 1992–1995 заради ДОВСЕ вече са:

Нарязани: 29 Миг-17, 5 Миг-15, 16 Миг-21, 5 Миг-23;
Обезоръжени: 19 Миг-21УМ, 8 Миг-23УБ

Превърнати в музейни експонати, учебна част или аварии:
30 самолета. Общо – 112 самолета.

Нарязани са самолети, годни за консервиране като военен запас (в САЩ ги складира в пустинята – за всеки случай). Защо са нарязани и защо това рязане идва преди да има нови самолети на тяхно място?

Нарязани са по такъв начин, че да няма никакъв шанс да се възстанови нещо от тях – целенасочено. Още тогава започват

да се изпълняват заповеди, идващи от чуждестранни командвания.

За тези самолети е имало боеприпаси за водене на война поне за няколко години.

Какво се случва с ракетите и бомбите на тези самолети, къде са?

Защо никой, никъде не представя на обществото копие от заповедите за унищожаване на армията? Чисто и просто да се знае името на палача! Нека се знае името му, да не се крие в някоя канцелария на топло и на заплата. Нека влезе в историята като черен генерал.

Някой замисли ли се, че тези самолети, които бяха нарязани, ставаха за имитация на такива, които са годни? Вместо да правим лъжливи мишени, ние ги имахме в неограничено количество! Или май командването е далече от процеса „мислене“?

Сега някои чуждоземен генерал доволно потрива ръце – с минимални средства е затрил една мощна ВВС на евентуалния противник.

И понеже всяка военна история се пише с много кръв, какъв ли е кървавият урок, който ще научим? Всичко е възможно, ние вече не сме противник!

Народното събрание и правителството на Иван Костов фиксират числеността на Българската армия, като е разпоредено това да стане с План за организационното изграждане на въоръжените сили. Промоцията на новия заместител на План 2010 – План 2004 е на 31 август 1999 г. Този главен инструмент на „реформата“ е копиран от така наречения доклад „Кифенаар“, на името на американския запасен генерал Хенри Кифенаар, водещ експертна група, посетила България. Тогавашният американски военен министър Уилям Коен нарича доклада „пътна карта на българската военна реформа“. Според този доклад и според „План 2004“ числеността на Българската армия се регламентира на равнище 45 000 души. Има обаче данни и за втори „доклад Кифенаар“, в който числеността на армията ни е 27 000 души.

Правителството гласува Плана за организационното изграждане и структурата на въоръжените сили до 2004 г. на 21 октомври 1999 г.

До 2004 г. трябваше да бъдат съкратени около 10 500 офицери, 12 500 сержанти, 18 500 войници и 20 000 военни служители. Ще останат 700 танка и 1,900 реактивни и модерни противотанкови системи. В артилерията ще останат 1050 оръдия, а във флота – 13 кораба и катера. В авиацията – 90 самолета, включително и шурмовите. Ще останат самолетите СУ – 25 и СУ – 22, но със силно ограничен брой. В Силите за бързо реагиране ще бъдат включени 3 общовойсковы бригади, по една изстребителна и шурмова авиоескадрила, бойни и транспортни вертолетни и 6 транспортни самолета, всичките 13 кораба и 4 брегови ракетни установки и 2 вертолета от флота.

Платихме скъпо предателството, превърнало армията ни в чуждестранен легион. При атаката срещу българската база в Кербала, Ирак на 27 декември 2003 г. загинаха петима български военнорслужещи и бяха ранени 50. Накараха ни да воюваме за корпоративните интереси на Вашингтон.

При едно от посещенията си в САЩ за получаване на наставления и заповеди от новия ни по-голям брат бившият български президент Петър Стоянов заявява: „България ще спазва международните норми на поведение дори с цената на отказ от националния суверенитет“. Допълва го министър-председателят Иван Костов: „Ние не интерпретираме българската политика през българския национален интерес“.

През 1999 г. се закрива Видинският гарнизон, а 9 бригади и 50 по-малки подразделения се реорганизируют. Предислоцирани са 164 танка, 1300 камиона и джипа, 1800 цистерни и коли и 8700 тона боеприпаси. За реформата в Сухопътни войски са отделени 13,5 млрд. лв., а 1,5 млрд. лв. за ремонт на техниката. За нуждите на Сухопътни войски са построени 9 нови обекта, за които са отпуснати 5,7 млрд. лв. Странно – според г-н Костов няма пари... Познато на всеки българин изказване на политик!

През 2000 г. Народното събрание намалява срока на наборната служба съответно на 9 и на 6 месеца. Текстът влиза в сила от 1 октомври 2001. През март 2000 г. правителството предлага кандидатите за кадрови войници да не са по-възрастни от 25 години. По предложение на Христо Бисеров депутатите гласуват горна граница за кандидатстване 30-годишна възраст. По-този

начин антибългаринът Бисеров с това свое предложение оръзва възможността за по-многочислена армия.

В периода 2000–2001 г. са закрити инженерните полкове и понтонни батальони на подчинение на армейските корпуси и Сухопътните войски, които имат възможности за изпълнение на целия спектър от задачи по инженерното осигуряване на войските. Закриват се и Строителни войски, с което възможностите още повече намаляват.

На 6 април 2001 със закон, приет от 38-ото Народно събрание се ратифицира споразумение между Република България и Организацията на Северноатлантическия договор относно транзитно преминаване на сили и личен състав на НАТО. Това е още една крачка към тъй бленуваното подлагане на дупе на НАТО.

Ето само някои членове от споразумението между България и НАТО, които могат да накарат борците за свобода и суверенитет на българската държава да се обръщат в гробовете си:

Член 1. „Транзитно преминаване“ означава безпрепятствено и безвъзмездно преминаване... и безпрепятствен достъп до/от територията на Република България и необходимия за транзитното преминаване престой на НАТО, сили на НАТО и личен състав на НАТО, оборудване или стоки, материална част, оръжие, боеприпаси, експлозиви, превозни средства, морски съдове и въздухоплавателни средства, както и използването на пунктове за осигуряване съобразно потребностите на транзитното преминаване и на престоя, необходим за транзитното преминаване;

„Престой“ означава временен престой на територията на Република България на сили на НАТО и личен състав на НАТО, необходим за осъществяване на транзитното преминаване в рамките на Операцията, което включва разполагане, наемане или придобиване на сгради, съоръжения, помещения, оборудване, както и на всякакви други стоки, които биха били необходими за целите на такъв престой на НАТО, сили на НАТО и личен състав на НАТО;

„Територия“ означава територията на Република България, включително въздушното пространство, териториалните и вътрешни води на Република България.

Член 3. Изпълнителите по договор с НАТО, наетите от тях лица и подизпълнители, действащи в рамките на Операцията, които не са местни изпълнители, наети от тях лица и подизпълнители, няма да бъдат обект на местните закони или подзаконови актове в частта, отнасяща се до реда и условията на сключване и изпълнение на техните договори.

Изпълнителите по договори с НАТО, наети от тях лица и подизпълнители, действащи в рамките на Операцията, няма да бъдат обект на местните закони и подзаконови актове по отношение на лицензирането им и регистрирането им като търговци и юридически лица и при наемане на служители, но ще имат възможността и правото да договарят придобиването на стоки и услуги, както и осъществяване на строителна дейност. Същевременно договори за под изпълнителска дейност с местни физически и юридически лица в България ще бъдат подчинени на българското законодателство.

Член 6. Властите на Република България предприемат безвъзмездно за НАТО същите необходими мерки за сигурност и защита на НАТО, сили на НАТО и личен състав на НАТО, включително за всяко въздухоплавателно средство, морски или речен съд, който може да бъде на територията на страната, както и за цялата инфраструктура, необходима за Операцията по време на транзитното преминаване и престоя, каквито се осигуряват за българските въоръжени сили на територията на Република България. За всякакви допълнителни мерки за сигурност и защита, които биха могли да бъдат поискани от НАТО, ще се дължи заплащане на разумна цена.

Член 9. По време на транзитното преминаване на сили на НАТО, личен състав на НАТО стоките се освобождават, съобразно ССВС/ПзМ от обезпечаване на дължимите митни сборове и събирането от държавните органи други вземания, свързани с вноса/износа на такива предмети. НАТО, силите на НАТО и личният състав на НАТО се освобождават от задължението да представят митнически декларации за физическите лица при представяне на Приложение Е към 8 ТА1 МАС 2171.

Митническата обработка на предмети, внесени от или от името на НАТО, сили на НАТО, личен състав на НАТО и изпълнители по договор с НАТО, при влизане на територията за целите на престоя в съответствие с разпоредбите на това

Споразумение, ще бъдат освободени съобразно ССВС/ПзМ, от обезпечаване на дължимите митни сборове и събираните от държавните органи други държавни вземания, свързани с вноса/износа на такива стоки.

Член 11. Транзитно преминаващите или разположените на територията превозни средства, морски съдове и въздухоплавателни средства, принадлежащи на НАТО, сили на НАТО и изпълнители по договор с НАТО няма да бъдат обект на лицензионните и регистрационни изисквания в Република България. Член 12. Силите на НАТО, личният състав на НАТО и изпълнители по договор с НАТО заедно с техните превозни средства, морски съдове и въздухоплавателни средства и оборудване преминават безвъзмездно и без ограничения и имат безпрепятствен достъп до територията.

Силите на НАТО, личният състав на НАТО и изпълнителите по договор с НАТО използват летища, железопътни и автомобилни пътища и пристанища, без да заплащат съответните такси, налози, мита, вземания или сборове. Независимо от това, силите на НАТО, личният състав на НАТО и изпълнителите по договор с НАТО ще заплащат на разумна цена поисканите и предоставените услуги, но операциите, придвижването и достъпът не могат да бъдат възпрепятствани от неуредени плащания за тези услуги.

Член 14. На силите на НАТО се разрешава да оперират със свои собствени телекомуникационни средства, както и да използват част от електромагнитния спектър на Република България в съответствие с условията, определени в договорености, сключени между правителството на Република България и НАТО.

Член 16. За целите на изпълнението на разпоредбите на това Споразумение Страните разменят необходимата информация, която може да включва и класифицирана информация.

Като цяло престоят ни в НАТО не е много евтин – членски вноски за всичките им под организации – към момента се въртят около 15–20 милиона евро на година, за контингентите ни в чужбина се отделят около 60–70 милиона евро на година. Стабилна сумичка, която можеше да бъде спестена и вкарана в нещо по разумно от завирането на войници на край света (без България да има полза от тези екскурзии, които за някои за-

вършват с ковчези). Не е много икономически целесъобразно. Оставяме настрана, че не отговаряме и на половината от изискванията на НАТО – било то за самолети, за бронетехника, или пък за процент на военнослужещи зад граница... Всъщност НАТО се превърна в доста отворен клуб на държави намиращи се около Русия. Целта е ясна – затягане на обръч около Русия. До колко обаче е стабилен този обръч?

Между впрочем единственият факт от нашето членство в НАТО е следния – ние вече нямаме армия. Дори и днес военни и политици продължават с мантрите, че нямаме нужда от кой знае каква армия щом сме в ЕС и НАТО – напълно безотговорни твърдения. Унищожихме си собствената армия, вярвайки на натовски обещания за спасение от незнайно какви точно. Междувременно нашите съседи продължават да се въоръжават до зъби.

Членството в НАТО не означава абсолютно нищо и ще дадем примера с турската инвазия в Кипър – по това време Турция и Гърция са членове на НАТО. И то тогава (през 70-те години на 20 век) когато НАТО е било най-сплотено срещу грозящата ги съветска опасност. И какво става – след инвазията в Кипър – никой и дума не обела в НАТО, всички се правят на луди...

НАТО всъщност вече е един напълно излишен съюз, изпълнил своята роля на противовес от страна на западния свят към агресивния съветски блок. Няма източен блок, а САЩ окупираха властта в НАТО и използват съюза за свои собствени нужди, разправа с непослушни държави и най-вече стягане на обръч около Русия.

Всичко това обаче не се нрави много на техните европейски съюзници, както се и видя между впрочем от организираната от САЩ и Франция акция срещу Либия. По голямата част от съюзниците решиха да не взимат ничия страна, докато ние с нашата феодална политика веднага излязохме крачка напред. Тази акция обаче показа и другото лице на НАТО – оказа се, че в стремежа си да държат и контролират всички големи запаси на оръжие, САЩ са оставили Европа без такова. На третата седмица от едни наистина рехави атаки срещу Либия, се оказа че никой от войнстващите право раздаващи няма повече ракети! Ето до това води членството в НАТО. Тук ще споменем и милионите долари членски внос. Всъщност най-доброто

решение за България е да напусне този съюз – още от самото влизане на нашата държава, ние не можем да покрием повечето от критериите. Освен обаче, че е най-доброто решение – то е и най-лошото. Членството в тази организация поне ни пази от самата нея – защото не се знае иначе в кой момент, някой натовец може да реши да атакува и България. Тук идва и момента в който да трябва да се разясни на всички хора, че дори и членки на НАТО не могат да бъдат спасени и техният суверенитет да бъде гарантиран. Нашите политици и генерали, като подплашени пуйчета от ставащото в Косово бяха на друго мнение и рипнаха да унищожават оръжие с цел – приема ни в НАТО и съответните дадени ни под сурдинка гаранции, че случая Косово няма да се разиграе и тук.

България вече не е суверенна държава.

Българската армия през годините.

Българската армия е създадена под наименованието Българска земска войска от Българското опълчение със заповед от 8 юли (20 юли нов стил) 1878 г. на руския императорски комисар княз Александър Дондуков-Корсаков. По силата на Търновската конституция на военна повинност подлежат всички български граждани от 21 до 40-годишна възраст. Попълването на числения състав става на териториален принцип, като територията на Княжеството е разделена на 3 военни отдела: Западен, Източен и Софийски. Офицерският състав се комплектува от възпитаниците на Военното училище в София.

Вижте как се е развивала българската армия през годините.

Сръбско-българска война (1885 г)

Българската армия наброява 86 000 души. Общият брой на доброволните дружини и отряди възлиза на 14 000 души. Недостатъчният брой на офицери, боеприпаси и униформи не попречва на българите да спечелят войната.

Началото на XX век.

Общият брой на Българската армия възлиза на 102 000 души. Числеността ѝ надвишава тази на войската на Съединените американски щати. Българската армия бива разделена на пет части – Първа, Втора, Трета, Четвърта и Пета армия.

Балканската война (1912–1913 г)

България мобилизира 600 000 души при население 4 400 000. Армията разполага с общо 714 000 мобилизационен резерв. Българските войници имат на разположение близо 1200 оръдия.

Българският флот разполага с шест леки торпедоносца – „Дръзки“, „Смели“, „Летящи“, „Шумни“, „Храбри“ и „Строги“

Първа световна война (1914–1918 г.)

България мобилизира 800 000-на армия. Това я превръща в държавата, която издържа най-голямата армия по глава на населението в света. Съществуват огромни дивизии, като например Трета пехотна Балканска дивизия (43 000 човека).

Втора световна война (1939–1945 г)

Според Ньойския мирен договор числеността на българската армия трябва да бъде не повече от 33 000 души. Това е променено от военния министър ген. Луков през 1938 г. България успява да мобилизира 450 000 армия и то преди включването си във войната.

1944–1989 г.

Няма точни данни за числеността ѝ, но варира между 150 000–200 000 души мирновременна армия. В състава ѝ влизат пет танкови бригади. От 1961 г. България разполага с ракети, способни да носят ядрен заряд.

През 70-те години на XX в. ВВС са в апогея на своята мощ, притежаващи най-малко 300 модерни бойни самолета в състава си.

Българската армия днес.

Данните за числеността на българската армия варират между 24 000–30 000 души.

Танковете в експлоатация не възлизат на повече от 100, а бойните джипове на повече от 1000.

Архитектурен резерват село Старо Стефаново (област Ловеч)

Стѐфаново е село в Северна България. То се намира в община Ловеч, област Ловеч.

Селото е разположено в полупланински район на 20 km южно от гр. Ловеч, на Микренските възвишения, в район със смесени гори. През него минават реките Селищен дол и Усоин дол, притоци на р. Видима.

Първите писмени извори за селото са открити от Стоян Минковски с помощта на отдел „Османистика“ на Националната библиотека в турските регистри на Никополския „санджак“, „каза“ – Лофча от 1515 г., където е споменато под името Исвоте. Селото се споменава и в данъчни архиви от 1624 г. под името Ивраджа, Иврач. Известно е, че село Вратца е било със статут на войнуганско-дервишко село и като такова се е ползвало с определени привилегии. Има войнугански списъци от 18 век.

Първото училище е основано през 1854 г. и се е намирало в къщата на игумена на троянския манастир Давид (сподвижник и куриер на Васил Левски) до 1906 г. През 1870 г. в селото е организиран таен революционен комитет. В това село е роден един от ръководителите на Велчовата завера – Иванаки Йонков-Кюркчията (Врачанчето). То е наследник на Стара и Нова Вратца, преименувани след 9 септември 1944 г. съответно на Старо Стефаново и Ново Стефаново.

В околностите на селото се намират тракийски могили.

През 1982 година част от Старо Стефаново е обявено за архитектурен резерват, като в него продължават да живеят хора. Запазени са около 110 паметника на културата от началото и средата на 19 век. [1] Най-важните обекти в резервата са: църква „Рождество на Пресвета Богородица“ (1864 г., майстор Генчо Кънев от Трявна); селска чешма (1830 г.); Поповото мостче (1824 г., майстор Марин Христов от Ловеч).

В резервата са снимани филмите „Хайка за вълци“, „Панчо и таласъмите“ и „Отвъд чертата“.

Старо Стефаново се намира само на двайсетина километра от областния център Ловеч. Шосето ненадейно завива надясно и отвежда право към селския мегдан. Безразборно накацали по планинските възвишения, старинните му къщи са съхранили непокътнат архитектурния си облик от началото на XIX-ти век. От време на време по тесните, разбити улички преминават магарешки каручки, които едва се разминават с отпавилите се на паша стада.

Селото сякаш е потънало в дълбок сън и нищо не може да наруши идилията, в която живеят неколцината му жители. А това са все възрастни хора, които посрещат редките посетители с любопитство и усмивка. Но скоро няма да е така, понеже обновените „Дедови къщи“ чакат своите гости. И въпреки

това Старо Стефаново е на „светлинни години“ от изтърканите представи за популярна туристическа дестинация.

Селото притежава уникално богатство – своите стари къщи, недокоснати от превратностите на времето. Неслучайно преди 20-на години е обявено за архитектурен резерват. В началото на XIX-ти век в района върлувала опустошителна чума. За да избягат от болестта, жителите на малко село, разположено на отсрещното дере, се прехвърлят тук, на мястото на днешно Старо Стефаново. И издигат красиви къщи, които и днес надничат към нас зад високите каменни дувари. Къщите са двуетажни и са изградени от камък и дърво. В долната част са били разположени работилниците и дюкяните, а на горния се намирала жилищната част. Около 96 къщи в селото са обявени за паметници на културата. В центъра му се издига старинната църква „Рождество на Пресвета Богородица“. Иконостасът ѝ е много красив. Майсторът, който го е изписал, е изрисувал и фасадите на част от местните къщи. Това са т.нар. „алафранги“, типични по-скоро за други райони в страната. Те са най-често с растителни мотиви. Другото характерно за къщите са каменните плочи, или т.нар. тикли, от които са направени покривите.

В Старо Стефаново животът тече със свой собствен, несмутен от днешното време ритъм. Селцето неведнъж е омагьосвало въображението на художници и кинодейци. Обезлюдените му къщи с килнати каменни покриви са били декор на не една кинопродукция, пресъздаваща епохата на българското Възраждане. Безспорно най-оживеното място тук е разположеният на централния площад „хоремаг“, в който се предлагат основни хранителни и други стоки. В полумрака на тясното магазинче се помещава и местната кръчма. Ако се отбиете тук на чашка кафе или мастика, няма как да не се заговорите с някой от местните хора, който словоохотливо ще ви запознае с любопитни анекдоти за селото и неговите обитатели.

Добри Джуров.

Добри Джуров е роден на 5 януари 1916 година в село Врабево, Троянско. Учи в Семинарията (изключен за комсомолска дейност). През 1932 г. става член на РМС, а през 1938 г. на БРП (к). През 1937 година е осъден на една година затвор, след кое-

то през 1939–1940 година е войник в Двадесет и пети пехотен драгомански полк.

След военната си служба Джуров се включва активно във Военната организация на БКП в София. През 1942 година е интерниран в лагера „Кръсто поле“, откъдето успява да избяга и става партизанин. От септември 1942 година е политкомисар, а от април 1944 година – командир на партизанска бригада „Чавдар“.

След Деветосептемврийския преврат през 1944 година Добри Джуров е обявен за полковник, известно време работи в Министерството на вътрешните работи, а през юни 1945 година е прехвърлен в армията. През 1947 година завършва Военната академия „Фрунзе“ в СССР. Последователно командва дивизия, от 1949 година – Втора армия, а от 1956 година е заместник-министър на отбраната. През 1959 година завършва съветската генералщабна академия. От 1958 година е кандидат-член, а от 1962 година – член на ЦК на БКП и народен представител.

От 17 март 1962 година до 22 ноември 1990 година Добри Джуров е министър на народната отбрана. Той е заемал най-дълго време длъжността военен министър на България – 28 години, 8 месеца и 5 дни, като достига военно звание армейски генерал (1964). Става кандидат-член (1974) и член на Политбюро на ЦК на БКП (1977–1990).

Удостоен със званието „Герой на Народна република България“ (1976), „Герой на социалистическия труд“ (1986) и Орден „Георги Димитров“.

Добри Джуров играе активна роля в отстраняването на Тодор Живков от ръководството на БКП. Той остава военен министър до септември 1990 година и членува във Висшия съвет на преименуваната Българска социалистическа партия.

На 10 януари 1991 година напуска по свое желание парламента и се оттегля от обществения живот.

Добри Джуров умира на 17 юни 2002 година в София.

ГЛАВА ТРЕТА

ОСМИЯ – ПРЕРАЖДАНИЯ

БАРБАРОСА

Виж „Златна книга на Вселената. Живот в Тангра. 1 част, глава 6

Хайредин Барбароса.

Хайредин Барбароса, известен още като Хайрудин и Хайрад-Дин, с рождено име Хъзър и Хъзър-реис, е османски велможа и адмирал на флота при управлението на Сюлейман Великолепни и султан на Алжир.

Хайредин наследява след смъртта на големия си брат Арудж Барбароса командването на пиратски флот с численост на екипажите от няколко хиляди души и през 1518 г. се обявява султан под името Барбароса II, признавайки върховната власт на Османската империя. Братята Барбароса приемат това име заради червените си бради по които приличали и имитирали императора на Свещената Римска империя и предводител на Третия кръстоносен поход – Фридрих Барбароса.

Испанците обаче подготвят атака срещу северноафриканското крайбрежие на Алжир владяно от флотилията на Хайредин, но османският пират предвижда този развой на нещата. На 17 август 1518 г. голяма испанска армия под командването на вицекраля на Сицилия Хуго де Монкада дебаркира на северноафриканския бряг и се настанява да станува в Алжир. Испанците изисват незабавно възстановяване на властта им над тази територия. Хайредин им отказва, решавайки да се брани в крепостта Алджир. Монкада е готов на шурм, но решава да изчака подкрепления от султана на Тлеменсена, разколебан от командващия на артилерията. Внезапна морска буря потапя 26 испански кораба с 4000-ен екипаж. Хайредин излиза на вилазка и разбива остатъка от испанската армия, пленявайки я и обръщайки я в роби на османските галери.

За проявената храброст, Хайредин е назначен от Сюлейман Великолепни за командващ в Африка. Последвалата морска

дейност на Хайредин Барбароса кара император Карл V през 1535 г да изпрати срещу него мощна флота под командването на изявения адмирал Андреа Дориа. Въпреки някои победи в тунизийската кампания, испанските сили губят войната срещу Барбароса и неговите пирати.

Благодарение на натрупаното несметно богатство, Барбароса II (както става известен през 16 век) живее последните си години в спокойствие в Цариград, където умира в двореца си на Босфора, и е погребан в своя джамия, построена специално за целта. По традиция от великолепия век, всеки османски кораб напускащ залива Златния рог, дава салют в чест и поздрав пред неговия мавзолей, а екипажите на корабите произнасят специална молитва в памет на първия османски адмирал и велик пират.

Хайредин е бил една от най-популярните фигури на великолепия 16 век, а по лична заповед на императора на първата глобална империя (Испанската империя) – Карл V, срещу него е изпратен с цел да го плени завоевателя на Мексико – Ернан Кортес.

Пиратството в Средиземноморието. Арудж и Хайредин Барбароса.

От кръстоносните походи насам между последователите на двете големи религии – исляма и християнството – се възцарила фанатична омраза. Оправдаващи своите действия с религиозни мотиви, те се избивали, ограбвали и заробвали един други в служба на единствено правата за всекиго вяра, а в действителност всеки застъпвал нагли политически и икономически интереси.

В 1453 година турците завладели Константинопол и разпрострели господството си над южните брегове на Средиземно море. В 1492 година маврите били прогонени от Испания в Северна Африка и подсилили там турската сфера на влияние. Наред с религиозната нетърпимост у арабите възникнало желанието да отмъщават за изгубените си владения на Иберийския полуостров. И понеже скъперническата камениста североафриканска земя предлагала оскъден и горчив хляб само на малцина селяни и търговци, много пропъдени от Испания араби се опитвали да изкарват препитанието си от пиратство. По същото време и под предлог, че продължават „богоугодната вой-

на“ срещу мюсюлманството, испанските хидалгос започнали да нападат Северна Африка. В първото десетилетие на шестнадесетия век те завладели много градове по североафриканското крайбрежие и по островите, които се намирали пред него, и ги укрепявали с фортове и гарнизони.

В Средиземно море и по-рано имало пирати: древни булгари, финикийци, гърци, римляни и араби. Ала когато по южните му брегове нахълтали турци и испанци, останала само простата алтернатива: коранът или библията, християни или мюсюлмани. Пиратството се превърнало в съставна част от големите и нескончаеми войни, чиито страни принадлежали към двете различни религии, а те ги използвали за морално оправдание на своите цели. Предимство за маврите било, че добре познавали езика, търговските привички и морските съобщения на своя противник. Морското разбойничество у маврите или варварите, както по-късно в Европа нарекли арабското население на Северна Африка, било организирано твърде добре. Местните владетели обикновено се сдобивали с десет процента от печалбата и плячката. В замяна пиратите намирали сигурно убежище в пристанищата. Позволявали им свободно да продават по пазарищата ограбените вещи и стоки, както и робите-християни. За екипажа на пиратския кораб или флота важели същите закони на дисциплина и подялба на плячката, както у християнските им събратя. Всеки капитан, наречен на арабски “реиз“, екипирал своя кораб на собствени разходи. За маскировка ползвали чужди флагове, сраженията започвали гранатометигачи или топовни изстрели, които приканвали противника да спре. Не се употребявали запалителни бомби, които иначе били много обичайни за морските сражения от старо време, за да остане плячката непокътната. Най-често били използвани пиратски ветроходи били дау и шебека, които от XV столетие насам били въоръжавани с барутни топове на предната и на кърмовата кула.

В 1504 година арабски морски разбойници успели да превземат две големи бойни галери на папа Юлий II, които пътували със скъпоценен товар от Генуа за Чиватавекия. Галерите плавали далеч една от друга и не били взели никакви предохранителни мерки. Край остров Елба се появил бърз ветроход и се устремил право към папския кораб, който се движел отпред. Едва когато ветроходът почти се опрял надлъж о борда на га-

лерата и арабите, скрити дотогава под палубата, се готвели за абордаж, папските пратеници забелязали опасността. Ала било вече много късно. След кратка борба екипажът на галерата бил сразен, а оживелите тутакси разсъблечени. Пиратите надянали униформите на папските матроси и намаляли скоростта на галерата, за да пресрещнат втория кораб. Военната хитрост успяла напълно. Втората галера се приближила и също била абордирана.

Мавританският пиратски водач, нанесъл този дързък удар, се казвал Хорук (Арудж), заради червената му брада го наричали още Барбароса. Той бил син на един грънчар-християнин нейде от Балканите, който бягайки от турците се преселил чак по островите. След като турците превзели остров Лесбос, Яков-реиз и семейството му приели исляма. Грънчарят притежавал сносна лодка, с която карал грънците си по пазарите. Когато тримата му сина порастнали, заедно с тях той от време на време опитвал късмета си и в пиратството. След смъртта на бащата синовете Хорук, Елиас, Ицхак и Азор продължили занаята.

(Произхода му минава за „неизвестен“, някои го броят за грък, други за еврейн има и изследователи които считат, че бил българин: www.narodnodeo.bg/news.php...)

Според мен е напълно възможно, не трябва да ни подвежда еврейското звучене на някои от имената. Много християни от това време са носили такива библейски имена. Още от времето на покръстването, което ставало често групово, в някоя река или водоем, групи от жени и мъже влизали а попа от брега ги обявявал за „Ана“, „Мария“, „Йоан“, „Аврам“, някакво име каквото му се изпречи пред очите от Библията която държал... Може би оттогава е останала поговорката че „Само едно магаре не се казва Марко“... Затова после обезателно ги питали – „Кой Иван и откъде“, особено във войската така се рапортувало Иван еди кой си от еди къде си. И обезателно се предавало родовото име.)

Барбароса...

По време на един пиратски набег Арудж бил пленен от една галера на монаси-йоанити, а Елиас убит. По всяка вероятност Ицхак сам се справял със скромното бащино наследство,

защото тогава започнал светкавичния възход на Азор. Скоро той станал най-прочутия за времето си морски разбойник и получил от турския султан почетната титла “Хайредин“, тоест закрилник на вярващите. За червената си брада и Хайредин, също като брата си Арудж, бил наричан Барбароса. Отначало сам като вълк-единак Азор нападал християнски кораби, за да събере големия откуп за брат си. Но скоро все повече и повече пирати се стичали около младия и с щастлива звезда пиратски капитан. И все пак минали години, преди Азор да може да откупи своя брат от скамейката на гребците в орденската галера на йоанитите.

След завръщането си Арудж застанал начело на една пиратска организация със значителни размери, която срещу високо възнаграждение влизала в съюз с всички работодатели, дори и с дявола. Първият голям успех на братята било завземането на една силно въоръжена испанска галера на път за африканския бряг. Корабът бил правителствен, на борда се намирили един губернатор и стотици войници. Наред със злато и скъпоценности той превозвал пасажери от знатни фамилии, които обещавали богат откуп. В абордажния бой Арудж загубил едната си ръка и затова на Азор се паднало щастието да води през Тунис триумфалната процесия на пленници и невиджана плячка.

Наред с разбойническото съдружие на Арудж и Хайредин по североафриканските брегове никнели като гъби безчислени други пиратски групировки, които печелели хляба си – и то доста добре – с лов на християнски търговски кораби, особено испански. Испания също не бездействувала. Цели две години (1509–1510) мощна испанска флота блокирала пристанищата на Оран, Бужие и Алжир. Принуден, Алжир сключил мир с Испания, за няколко години пиратството затихнало. Но в 1516 година алжирците наново призовали за война срещу испанците. Те измолили емира Салим-ел-Туени да им стане владетел. Емирът от своя страна повикал Арудж на помощ. Хайредин блокирал с флотата Алжир откъм морето, а Арудж с пет хиляди души влязъл в града. Накарал да удушат в банята работодателя му Селим и се обявил за владетин на Алжир. Арудж се опитал да разпростре своето владичество и върху Тунис. Но алжирците бързо се уморили от господството му и завързали интриги с испанците, за да се отърват от пиратския главатар. Карл V из-

патил на испанския наместник в Оран 10 000 войници, които успели да обкръжат Арудж и войските му край Тлемсен. Арудж се опитал да скъса обръча и да се измъкне, но бил убит в боя при река Хуерда заедно с още 1 500 от хората му. Една легенда разказва, че той пръскал след себе си злато и сребро, за да отклони преследвачите, ала и то било напразно. А испанците твърде рано ликували над смъртта на по-стария Барбароса, защото в лицето на брата му Хайредин се раждал един техен още по-опасен враг.

Когато императорът поискал да направи победата си пълна и изпратил флота срещу Алжир – това бил първия от общо петнадесет напразни опита да превземе града, – Хайредин съкрушително я сразил. Испанците загубили над двадесет кораба и 4 000 души. Тукатси след триумфалното си влизане в Алжир Хайредин обявил града за притежание на Османската империя и положил клетва за вярност на турския султан Селим I. Султанът го удостоил за наместник на града, с пищна церемония го въздигнал в сан бейлербей и поставил в негово разположение 2 000 канонири и 4 000 яничари за борба срещу испанците. Засилен с тези атрибути на власт и могъщество, Хайредин завладял алжирските пристанищни градове Бона, Колос и Шершел. Военните му и пиратски части проникнали и във вътрешността на страната. Те превзели град Константин и други далечни земи, които принудили да им плащат данък.

Въпреки голямата си известност и успехи Хайредин живеел просто и скромно, но никога не забравял с щедри дарове да си осигурява благосклонността на султана. В една френска морска история, излязла през 1841 година, описват Хайредин така:

Хайредин (Азор) Барбароса.

„... Веждите му бяха рошави, брадата гъста и носят груб. Долната му устна бе широка, издадена презрително напред. Имаше нисък ръст, но притежаваше херкулесова сила – само с една ръка можеше да държи двегодишна овца дотогава, докато я умъртви... Изключителното влияние, което той упражняваше върху своите помощници и екипажи от флотата, почиваше според мнението на венцехвалителите му както върху славата за храбростта и умението му, така и върху обстоятелството, че щастието неизменно го придружаваше дори и в най-главолом-

ните начинания. Умен и храбър в атака, предвидлив и дързък в защита, неуморен в работата си, нечувствителен към временни неуспехи, всички тези достойни за уважение качества се помрачаваха от пристъпите на безмилостна и хладна жестокост...

Когато в 1526 година испанците отново предприели опит да си върнат Алжир, те осезателно почувствували нарастналата сила на Червенобрадия. Въпреки силната огнева подкрепа от испанската островна крепост Пенон пред Алжир и опасния за навигация, осеян с пясъчни прагове рейд, пъргавите ветроходи на Хайредин успели да абордират високите плавателни съдове на испанците. Битката била решена, когато Хайредин завзел флагманския кораб, а испанския флотоводец попаднал в плен. Ала след боя Хайредин не влязъл в Алжир, понеже бият Ибн Гази заговорничел с испанците, а отплавал за Тунис. Почти три години Барбароса предприемал оттук пиратските си походи по море. В 1529 година той се появил със силна войска пред Алжир и окончателно се установил в града. Понеже от собствен опит се убедил в стратегическото значение на Пенон, не след дълго нападнал островната крепост и принудил тамошния гарнизон, наброяващ 500 души, да капитулира. Тогава наредил да разрушат крепостта до основи, а роби-християни я разнесли камък по камък и с тях издигнали в морето вълнолом от острова до континента. Хайредин бил сега на върха а своята мощ. Славата му била тъй голяма, че всеки реиз по североафриканския бряг, който разполагал с мореходен съд, се присъединявал към победоносния пиратски адмирал. Реизите образували особена корпорация, която притежавала безчислени средства и голямо влияние. Мнозина от екипажите им били европейци, попаднали като моряци в плен, или преселници, приели исляма, авантюристи и др.

Седемнадесет години Хайредин Барбароса възглавявал държавно организирано пиратско господство над Западното Средиземноморие, без нищо сериозно да го застраши.

Андреа Дориа.

Когато турците се впуснали в поход към Виена, императорът Карл V удостоил генуезеца Адреа Дориа за адмирал на императорската флота в Средиземно море. Султанът пък повикал Хайредин в Константинопол, назначил го за велик адмирал на

турската флота и се обърнал към него с думите: „Нека всички мои кораби се подчиняват на твоята заповед и да ти бъдат повелени бреговете на империята ми.“ С това турския султан, един от най-могъщите тогава владетели на земята, официално провъзгласил Хайредин за главнокомандуващ на османската военна флота. И все пак летописите, дори когато разказват и за понататъшната му дейност, неизменно го наричат „авантюрист и главатар на пиратска банда“

(А ние се чудим защо историческото наследство на несъществуващите тогава българска и булгарска държави и народи е било разграбено и присвоено..И дори произхода на редица бележити личности от тези народи се прикрива и също се присвоява или се обявява за „неизвестен“..., като на Алонсо де Охеда например и т. н.

Освен древни българи със своите „олгети“-ладии, и през средновековието е имало български мореходци и пирати: nauka.bg/forum/index.php)

, докато неговият противник Андреа Дориа е „роденият на 30 ноември 1468 година в Генуа, потомък на старинен благороден род, адмирал на служба при Карл V, един от най-великите държавници и герои на своето столетие“. Колко е съмнително е това изложение, като се има пред вид, че Хайредин в продължение на шестдесет години останал верен на своя султан, а Дориа се бие за всекиго, който можел да му плати. Дориа не служил само на императора, а и на папата срещу императора, служил на Генуа срещу Франция, но и на Франция срещу своя роден град Генуа, сражавал се за Франция срещу Испания, и пак за императора срещу френския крал Франсоа I.

Битките и сраженията между Дориа и Хайредин не донесли окончателна победа за никого от тях. След като Дориа извоювал цяла редица победи в Източното Средиземноморие, Барбароса потеглил със силна ескадра по италианските брегове и всявал там страх и ужас. Ударил Дориа в Месинския проток и го преследвал чак до Вецианския залив. При повторното си нахлуване по италианския бряг в 1534 година оплячкосал Реджо и Генуа. Хиляди пленени християни попаднали на скамейките за гребци по галерите или били предлагани за продажба като роби на пазарищата в Алжир и Тунис. Гордо известил Хайредин на султана: „Онова, което сторих на Дориа съгласно Твоята

заповед, е само скромно предястие за попарата, която съм му надробил. Това сражение бе само луната на моето слънце“.

След тези нападения император Карл V се подготвил за контраудар. На мощна флота под командата на Дориа той самия качил в Барселона немски, испански и италиански десантни войски и с тях завладял Тунис.

Карл V превзема Тунис.

На 21 юли 1535 г. Карл V влязъл в града като триумфатор и го предал на войниците си за плячка, плен и пожар. Хайредин, който предвождал отбраната, успял да избяга и продължил пиратските си походи от Алжир. На 25 септември 1538 г. между съюзените испанско-венециански флоти под командата на Анреа Дориа и смесената флота от алжирски пирати и турски бойни кораби, водена от Хайредин, се състояла морската битка при Превента, край западния бряг на Гърция. Дориа бил разбит, а Венеция се принудила да сключи неизгоден мир със султана. С тази победа Барбароса овладял цялото Средиземноморие.

Ала Карл V, крал на Испания и император на Свещената римска империя на германската нация, в чиито владения слънцето никога не залязвало, не бил готов да възприеме този факт. Той заповядал да подготвят силни войскови съединения за превземането на Алжир и на 19 октомври 1541 г. отплавала флота от петстотин кораба, командувана от Дориа, и с мощни десантни войски. Хайредин е намирал в Константинопол, затова Хасан, неговият заместник в Алжир, предвождал мюсюлманите. След извънредно трудния десант на войските поради бурното море и високите вълни атаката на испанската пехота се провалила още по бреговата ивица. Императорските отреди загубили 10 000 убити, а пленниците били толкова много, та един роб – християнин струвал на пазара „по-малко от глава лук“.

В 1543 година френският крал Франсоа I сключил съюз със султан Сюлейман I против Карл V. Заедно с една ескадра от френската флота и със своята мавританско-турска флота Хайредин обсадил Ница. При превземането и плячкосването на града той пленил над 5 000 души, които открито продавал като роби на тържището в Марсилия. Мирът бил сключен в 1544 г., но френският крал не можел да плати дълговете за оказаната му помощ. Тогава Хайредин просто останал на френския бряг и

разграбвал пристанищните градове и провинции. Устройвал лов на жителите им и ги пращал като роби в Алжир. И стоял там като бич божий, докато Франсоа I платил на Сюлейман своите дългове до последния франк.

През лятото на 1546 година умрял Хайредин Барбароса, велик адмирал на Турската империя и високопочитан морски герой, едно изключително явление на флотоводец и пират.

++++

След смъртта на Хайредин Барбароса султанът назначил за адмирал и главнокомандващ турската флота в Западното Средиземноморие неговият ученик и помощник Драгут. Също като Хайредин и Драгут бил три години прикован за греблата на една християнска галера, освободили го срещу откуп. В боевете с Дориа, чийто пленник бил, той си възвърнал множество бази в Северна Африка и завоювал Триполи за султана, който го провъзгласил за бей на града. Драгут предприел редица грабителски набези по испанския и италианския бряг и в 1565 година повел една мавританско-турска флота с десантен корпус от десет хиляди отчаяни главорези на шурм срещу остров Малта, седалище на монашеския орден на йоанитите. При атаката на един форт Драгут бил смъртно ранен.

Приемник на Муслим Драгут станал един християнин от Европа, който преминал към правата вяра и по ислямския обичай се назвал Хаджи Али или Улуй Али. Известен в Европа и под името Охтиали, този пиратски адмирал бил назначен от султана за наместник на Алжир. Охтиали доказал своята благодарност и привързаност, като върнал на султана Тунис и с безмилостна стръв преследвал всички християнски кораби из западното Средиземноморие, безразлично дали те са били бойни галери, пиратски съдове или мирни търговци. И все пак Охтиали не бил назначен за главнокомандващ на турската флота, а си оставал дребен главатар на пиратска ескадра чак до решителното сражение между съюзените флоти на папата, Испания и Венеция и турската бойна флота в 1571 година при Лепанто. Християнската флота командувал дон Хуан Австрийски, незаконен син на Карл V. Турската флота била предвождана от султанския фаворит Али паша. Битката се водила според такти-

ческите принципи по онова време: кораб срещу кораб и човек срещу човек. В известието си до императора за победата дон Хуан между другото пише:

„Един час след започването на боя между двата адмиралски кораба още нищо не беше решено. Два пъти нашите войници си проправяха път до гротмачтата на турския кораб, ала всеки път бяха отхвърляни отново назад до бака на нашия от безчислените подкрепления, които мюсюлманите въвеждаха в битката. И двата пъти нашият кораб се държеше само поради нечуваната храброст на фелдмаршал Лопе де Фигуера. След час и половина бог ни подари победата, Али паша с повече от 500 турци бе убит, флагите и щандартите му бяха изтръгнати и свалени и вместо тях на гротмачтата се развя нашият флаг с кръста.“

Битката при Лепанто.

Макар че дон Хуан Австрийски станал безспорен победител в гиганското кръвопролитно сражение, от турска страна имало и една по-малка частична победа: на Охтиали и неговата варварска флота. Той завладял много християнски кораби, между които адмиралския кораб на Малтийския орден, чийто щандарт отнесъл в Истанбул и го хвърлил в нозете на султана. И чак сега султанът го удостоил с върховното командуване на остатъците от турската флота, избягнали унищожението при Лепанто.

След битката при Лепанто и начеващият упадък на Османската империя бреговете на Северна Африка все повече и повече се изплъзвали от турския контрол. Варварските държави, както започнали да наричат в Европа от XVI столетие насам селените предимно с бербери страни на Северна Африка: Мароко, Алжир, Тунис и Триполитания, малко се интересували от султана и в своите пристанищни градове и крайбрежни поселения развивали и устройвали бази за организирано от самата държава морско разбойничество. Свързано и с твърде изгодна и доходна търговия с роби.

Дошло времето на всемогъщите пирати от варварските държави.

АГАМЕМНОН

Агамемнон (гръцки: Αγαμέμνων) („много решителен“) е гръцки цар, един от най-известните герои от гръцката митология. Агамемнон е син на царя на Микена Атрей (или Аргос) и царица Аеропа, по-възрастен брат на Менелай, внук на Пелопс и правнук на Тантал.

Ранни години.

Бащата на Агамемнон, Атрей бил убит от Егист, който завзел трона на Микена и властвал заедно с баща си Тиест. През това време Агамемнон и Менелай били приютени от Тиндарей, краля на Спарта. Там те се оженили за дъщерите на Тиндарей Клитемнестра (Ния) и Хубавата Елена (Йолена). Агамемнон и Клитемнестра имали четири деца – три дъщери, Ифигения, Електра и Хризотемида и един син, Орест.

Менелай наследява Тиндарей на трона на Спарта, а Агамемнон с помощта на брат си изгонва Егист и Тиест и си връща царството на баща си. След това разширява владенията си чрез завоевания и става най-силният владетел в Гърция.

Агамемнон е върховен вожд на гръцките войни в похода срещу Троя. За да намали силата на проклятието на боговете, тежащо над дома му от времето на дядо му Тантал, принася дъщеря си Ифигения в жертва преди флотата да тръгне от Авлида. Пред вратите на Троя връща пленницата Хризеида на баща ѝ Хриз и отнема от Ахил (Пламен) Бризеида, което е основната тема на „Илиада“.

Историята на рода на Агамемнон още от легендарния цар Пелопс е помрачена от убийство, кръвосмешение и предателство. Гърците вярвали, че това бурно минало е станало проклятие за цялата династия на Атридите.

В края на живота си се завръща в родината си с Касандра (Неда) и убива Егист (безименния мъртвец) – прелъстителя на Клитемнестра (Ния), заради сина си Орест (дъщеря си Дея).

ЛУИ XIV

Луи XIV (на френски: Louis XIV – 5 септември 1638, Сен-Жермен-ан-Ле – 1 септември 1715, Версай), наричан също Кралят Слънце (le Roi Soleil) понеже властва като абсолютен монарх, е крал на Франция и Навара.

Биография.

Неговото управление, продължава от 1643 до смъртта му през 1715 година, започва когато той е едва четиригодишен и продължава седемдесет и две години, три месеца и осемнадесет дни, което го прави най-дългото документирано управление на европейски владетел. [1]

Луи XIV започва да управлява лично държавата едва през 1661 година, когато умира неговият пръв министър кардинал Джулио Мазарини. [2] Привърженик на теорията за божественото право на монарха, според която кралската власт има божествен произход и е независима от светски ограничения, Луи продължава усилията на своите предшественици за създаване на централизирана държава. Той се стреми да премахне остатъците от феодализма, оцелели в някои части на Франция, заставяйки аристокрацията да живее в неговия бляскав Версайски дворец. Тази политика успява да усмири благородниците, много от които участват във въстанието Фронда в началото на неговото управление.

През по-голямата част от управлението на Луи XIV Франция е водещата европейска сила. За това време тя участва в три големи войни (Нидерландската война, Деветгодишната война и Войната за испанското наследство) и в два по-малки конфликта (Деволуционната война и Войната за съединенията). Кралят се възползва от дейността на насърчаваните и покровителствани от него видни политически, военни и културни деятели, като Джулио Мазарини, Жан-Батист Колбер, Анри дьо Тюрен, Се-

бастиан дьо Вобан, Жан-Батист Молиер, Жан Расин, Жан дьо Лафонтен, Жан-Батист Люли, Луи Льо Во, Андре Льо Нотър.

След своята смърт, няколко дни преди да навърши 77 години, Луи XIV е наследен от петгодишния си правнук, който става крал Луи XV, тъй като надживява най-големия си син и старшия от внуците си.

Произход и раждане.

Луи XIV е роден на 5 септември 1638 година в кралския замък в Сен Жермен ан Ле като първото дете на Луи XIII и Ана Австрийска. Раждането му идва след 23 години бездетие на отчуждените един от друг кралски съпрузи и е прието от съвременниците му като божи дар. По тази причина той е наречен Луи Дийодоне (Louis-Dieudonné, „Луи, дарен от Бога“). [3], като първороден син той получава традиционната титла на френските престолонаследници, дофин. [4] През 1640 г на Луи XIII и Ана Австрийска се ражда втори син Филип I Орлеански, който след смъртта на чичо си Гастон Орлеански става херцог на Орлеан.

Луи XIV е потомък на няколко видни европейски династии. По бащина линия е внук на френския крал Анри IV и Мария Медичи, а по майчина – на испанския крал Филип III и Маргарита Австрийска, и двамата от рода на Хабсбургите. Така той е потомък на множество исторически фигури, като императорите на Свещената Римска империя Карл V и Фридрих I Барбароса; други негови предци са първите монарси на обединена Испания, Фердинанд и Исабела, както и Рюрик, основателят на първата руска династия. Той е потомък и на бургундския херцог Шарл Смели, на поета Шарл Орлеански и на последният известен кондотиер Джовани деле Банде Нере. По-важен за претенциите му към трона е прекият му произход от свети Луи, а чрез него – от първия френски крал Юг Капет. Предците на Луи XIV, десет поколения назад, имат различен етнически произход – 28% френски, 26% испански, 11% германски, 10% португалски, както и италиански, славянски, английски, савойски и лотарингски. [5]

Управление на регентите.

Поради късното раждане на престолонаследника Луи XIII се разпорежда в случай, че синът му наследи престола малолетен, страната да бъде управлявана от регентски съвет. След

смъртта на Луи XIII четиригодишният Луи XIV официално става крал, а майка му Ана Австрийска става едноличен регент. В действителност държавното управление поема първия министър, кардинал Джулио Мазарини, когото висшата аристокрация и гражданите не харесват заради нефренския му произход (Мазарини е италианец). Мълвата твърди, че Мазарини е бил любовник на кралицата/регентка в продължение на много години, до смъртта си.

След края на Тридесетгодишната война (1618–1648) във Франция избухва първото въстание наречено Фронда (въстание срещу френското правителство). То е провокирано от политиката на кардинал Мазарини, който продължава линията на управление на предшественика си, кардинал Ришельо, с която иска да увеличи властта на короната за сметка на благородниците. През 1648 г. той налага данък на членовете на Парижкия парламент, които са почти изцяло аристократи или богати граждани. Членовете на парламента не само отказват да платят, но и отменят всички останали финансови декрети на кардинала. Мазарини отвърща като заповядва парламентаристите да бъдат задържани, което води до бунт в Париж и на 10-годишният тогава Луи и придворните му се налага да бягат от града. След подписването на Вестфалския мирен договор, втори братовчед на краля Луи дьо Бурбон/принц дьо Конде, възглавява френската армия, за да помогне на Луи XIV и неговият двор. През януари 1649 г. Конде обсажда Париж и последващият мир в Рюл временно прекратява конфликта.

Лично управление.

Войни.

Бюст на Луи.

Франция продължава да води военни действия срещу Испания. Французите получават военна помощ и от републиканска Англия на диктатора Оливър Кромвел. През 1658 г. френската армия побеждава испанците в битката при Дюните. Пиренейският договор (1659) слага край на войната. Съгласно него Луи се жени за испанската инфанта Мария-Тереза (негова братовчедка). Бракът е сключен през 1660 г. и съгласно брачното споразумение Мария-Тереза се отказва от свои бъдещи претенции за испанския трон. Испания се съгласява да плати 50 000 еку зестра, но не успява да ги събере.

Официално регентството на Ана Австрийска приключва през 1651 г., когато Луи е на 13 години. Кралят оставя управлението на държавата в ръцете на Мазарини, на когото има пълно доверие и когото боготвори. Когато кардиналт умира през 1661 г., всички очакват на поста министър-председател да бъде назначен Никола Фуке, маркиз на Бел Ил и вседържец на финансите. Вместо това Фуке бива уволнен и затворен заради финансови злоупотреби. Луи се отказва да назначи нов премиер и започва да управлява сам. Той създава ръководен от него Висш съвет, в който членуват неголям брой министри: Жан Батист Колбер (министър на вътрешните работи), Юго дьо Лион (министър на външните работи), Франсоа Мишел Льо Телие дьо Лувоа (министър на войната). Луи изключва от съвета висшите благородници и Сен Симон пише, че това е времето на „господство на буржоазията“.

През 1661 г. френската хазна е почти празна, Луи харчи огромни суми за блясъка на кралския си двор. Като покровител на изкуствата, той финансира Молиер, Льо Брюн, Люли и други крупни фигури на изкуството по това време. Кралят става „защитник“ на „Френската академия на изкуствата“ и изразходва много средства за подобрието на музея Лувър. През 1665 г. Жан Батист Колбер е назначен за контролор на финансите. Той намалява рязко държавния дълг чрез по-ефективно данъчно облагане и с подобряване на методите за събиране на данъците. Колбер има мащабни планове за подобряване на френската икономика чрез инвестиране в търговията и индустрията. Така неговата администрация създава нови предприятия и насърчава производството и изобретенията. Колбер подобрява сериозно военноморския флот, каналите и пътищата, той е един от създателите на икономическото течение „меркантилизъм“. По заповед на Луи XIV в Париж е построен „Домът на инвалидите“, където намират последен покой войници-ветерани. Кралят определя тази сграда за едно от най-големите си постижения.

През 1665 г. умира испанският крал Фелипе IV, който е наследен на трона от болнавия си и умствено недоразвит син Карлос II. Луи XIV заявява, че Брабант (тогава испанска Холандия, днес Северна Белгия) принадлежат на неговата съпруга Мария-Тереза, дъщеря на Фелипе IV и полусестра на новия испански

крал. Така през 1667 г. избухва Деволюционната война, в която френският крал участва лично.

Бурбонска династия във Франция.

Като свой основен враг Луи XIV вижда не Испания, а Обединените провинции. Проблемите в Нидерландия по това време помагат на замислите на Франция. Най-силната политическа фигура в Холандия Йохан де Вит се опасява, че властта може да премине в ръцете на Оранжевия принц (Prins de Orange) Виллем III. Според Де Вит, ако войната с Франция се води по земя, това ще доведе до засилване влиянието на Виллем III и неговата армия. Франция лесно завладява Фландрия и Франш Конте. За да се защитят от по-нататъшна френска окупация, холандците се присъединяват към т. нар. Троен съюз с Англия и Швеция (1668). Страхувайки се от обединените флотове на Англия и Холандия, Луи се съгласява да сключи мир. Договорът е подписан в Екс-ла-Шапел през 1668 г. Съгласно него, Франция задържа Фландрия, но предава на Испания Франш Конте (днешна Холандия).

Тройният съюз не просъществува дълго. През 1670 г. Луи XIV подписва таен договор в Дувър с братовчед си, английският крал Чарлс II (Чарлз също е внук на Анри IV). Съгласно него, двете страни създават коалиция и през 1672 г. обявяват война на Холандия. Агресията на Франция принуждава Де Вит да напусне властта и да предаде управлението на Виллем Оранжеви. Виллем III сключва съюз с Испания, а през 1674 г. Англия се оттегля от военния конфликт. Вилем се жени за племенницата на Чарлз II Мери Стюарт. Мирният договор е сключен в Наймейхън (днешна Холандия) през 1678 г. и Франция печели нови територии в Ниските земи (Холандия) и си връща Франш Конте.

Договорът от Наймейхън засилва мощта на Франция. Това не задоволява Луи XIV и година по-късно той освобождава външния си министър Симон Арно, маркиз на Помпон. Продължава укрепването на френската армия, но през следващите години френският крал се заема със съдебни процеси за придобиване на територии. Луи твърди, че завладените от него земи му принадлежат, заедно с прилежащите им колонии. Той възлага на френския съд задачата да провери кои земи принадлежат на Франция и на френската армия, за да ги окупира.

Тези анексии не са първостепенна задача за Луи, всъщност той иска да придобие стратегическия във военно отношение град Страсбург. Градът се намира в Елзас, но за разлика от останалата част на тази провинция, Вестфалският мирен договор не го предоставя на Франция. През 1681 г. със съдебно основание Луи анексира Страсбург.

В началото на 80-те години на XVII век Франция на Луи XIV е най-голямата сила в Европа, увеличават се и френските колонии извън Европа. Кралят продължава политиката на Ришельо и Мазарини за отслабване на благородничеството, защото вярва, че безграничната мощ на тази прослойка ще бъде ограничена, ако зависи от хора, които той всеки момент може да уволнява и унижава. Кралят постига пълен контрол над аристокрацията, като лукаво я прислонява да живее в двореца му във Версай. Там тя е задоволена с бляскъв живот, подаръци и балове, но е непрекъснато под зоркото око на краля. Така той принуждава аристократите да му служат като придворни във Версай, а на постове на министри и губернатори назначава хора от буржоазията.

В изпълнение на целите си за упражняването на абсолютна власт, Луи се опитва да увеличи и влиянието си над църквата. През ноември 1681 г. той свиква Клерикален събор, който преди да бъде разпуснат през юни 1682 г. се съгласява да издаде декларация, с която властта на краля на Франция е увеличена за сметка на тази на папата. Така папските легати, изпратени във Франция без съгласието на краля, имат нужда от неговото одобрение, за да могат упражняват правомощията си, а епископите не могат да напускат страната без одобрението на краля. На френския крал се позволява да постановява църковни закони, а всички актове, издадени от папата в Рим, стават невалидни във Франция, ако не бъдат одобрени от Луи XIV. Тази декларация не е одобрена от Рим.

Версай.

Дворецът Версай.

На 6 май 1682 г. Луи XIV официално премества двора си във Версай. Дворцовият живот се съсредоточава върху великолепието на кралското семейство, придворните и техния светски живот. По този начин благородниците могат да се откажат от своето влияние и да зависят изцяло от субсидиите и подаръ-

ците на краля. Вместо за власт, те се състезават за честта кой да носи масичката за храна на краля или кой да го придружава към леглото му за сън. Луи има няколко причини за изграждането на Версайския комплекс. Първата е, че той ненавижда Париж. Спомените от детството му за Фрондата, когато бунтовниците задържат него и семейството му, не го напускат никога. Затова той решава да построи своя резиденция извън Париж, откъдето да може да наблюдава цялата страна. Версай служи, за да показва великолепието на кралския двор и за спокойни преговори с чужди пратеници.

През 1683 г. умира най-важният министър на Луи XIV – Жан Батист Колбер. Това е човекът, който се грижи изцяло за финансите и икономиката на Франция. При неговото управление кралският доход бива утроен. През 1685 г. Луи е на върха на своето могъщество. Една от главните съперници на Франция, Свещената римска империя, е парализирана от войната си с османските турци. Турският везир обсажда Виена, но полският крал Ян III Собиески, начело на обединена християнска войска, побеждава турците и те завинаги са отблъснати от Централна Европа. Междувременно чрез политиката на придобивки в мирно време, наречена Реюнион, Луи завладява няколко територии, включително Люксембург. След като отблъсква нападението на турците, Свещената римска империя желае да си върне всички земи, които Франция ѝ е отнела.

Съпругата на Луи XIV – Мария Тереза, умира през 1683 г. През това време Луи има няколко метреси: Мария Манчини (племенница на Мазарини), Луиз дьо ла Валиер, Франсоаз-Антоанет дьо Рошфор, маркиза дьо Монтеспан, Франсоаз д'Обиние, маркиза дьо Ментнон. През 1685 г. кралят и Ментнон сключват таен брак. Ментнон, която е внучка на верния приятел на Анри IV Агрипа д'Обиние, в началото е била хугенотка, но по-късно става католик. Смята се, че тя е изиграла важна роля за решението на Луи XIV да отмени издадения от дядо му Нантски едикт през 1685 г. Тя вярва, че за да бъде абсолютен владетел, Луи трябва първо да постигне религиозно обединение в страната си. Кралят обаче започва преследването на хугенотите (протестанти), които биват изключени от общест-

вени длъжности и разчеквани в домовете им от войници. Тази политика засяга и населението в колониите. Кралят забранява обществената служба на друга религия, освен католицизма, както във Франция, така и в колониите. Евреите са прогонени от Франция. Луи XIV разрешава робството, но в колониите притежаването на роби е разрешено само за католици, които са с намерение да покръстят роба (робите) си.

Фасадата.

Така през 1685 г. с декрета от Фонтебло Луи XIV отменя Нантския едикт. Съгласно него, всеки хугенот, който откаже да стане католик, трябва да напусне Франция. Протестантските училища и институции са разпуснати. Децата, родени в протестантски семейства, биват покръстени в римо-католицизма, а протестантските храмове са затворени. Декретът предоставя възможност на хората само привидно да приемат католицизма.

Като следствие от декрета 200 000 хугеноти напускат Франция, а Холандия и Британия привличат тези квалифицирани хора. Това е тежък удар за френската икономика. Влиятелни фигури като маркиз Дьо Вобан осъждат издаването на декрета. С прогонването на хугенотите Луи цели да поощри омразата между католици и протестанти в Европа, за да предотврати съюзи между държави с различни вероизповедания срещу Франция. През 1686 г. католически и протестантски държави създават анти-френската Аугбургска лига. В нея участват свещеният римски император, някои от малките германски държави (Бавария, Пфалц, Бранденбург), Холандия, Испания и Швеция. През 1688 г. Луи XIV изпраща свои войски в Пфалц. Официално армията има за цел да поддържа претенциите на снахата на краля Шарлот Елизабет, херцогиня Орлеанска, към пфалцката корона (племенникът на херцогинята умира през 1685 г. и короната е наследена не от нея, а от младшия колон на фамилията им Нюбург). Истинската цел на нашествието е Пфалц да бъде изваден от Аугбургската лига. Действията на Франция обединяват срещу нея всички германски държави под водачеството на свещения римски император. Луи очаква, че католи-

ческият крал на Англия Джеймс II ще остане неутрален. През 1689 г. в Англия избухва Славната революция, която води до детронирането на Джеймс и замяната му на престола с дъщеря му Мери II и холандския щатхалтер Вилем Оранжеви (Уилям III). Така Англия се присъединява към Аугбургската лига, която се превръща във Великия съюз. Така започналата Деветгодишна война (1688–1697) се развива повече от положително за Франция. Имперските сили са концентрирани предимно на турския фронт и на Запад Австрия разполага с малка войска. Луи помага на Джеймс II да създаде армия, но той е победен при Бойн от Уилям и губи последната си опора – Ирландия (1690). Така Англия вече е в състояние да изпрати свои войски на континента. Англо-холандският флот побеждава френския при Ла Уг (1692). Въпреки многобройните победи на френската армия, през 1697 г. в Рийсвик е сключен мирен договор. С него Франция се отказва от Люксембург и териториите, които завзема в Холандската война, но запазва Страсбург. Луи признава новите английски крале и обещава, че повече няма да помага на Джеймс.

След договора от Рийсвик на дневен ред в Европа идва въпросът с наследството на испанската корона. Кралят на Испания Карлос II е инвалид, който няма наследник. Испанското наследство е доста апетитно, тъй като короната владее Неапол, Сицилия, Милано, Испанска Холандия и голяма колониална империя. Франция и Свещената римска империя искат испанския престол. Луи XIV и император Леополд I са близки роднини с испанското кралско семейство. Луи е син на по-старата дъщеря на испанския крал Фелипе III, както и съпруг на по-голямата дъщеря на Фелипе IV, и това му дава юридическо преимущество над Леополд, който е син на по-малката сестра на Ана Австрийска. Всички принцеси, които дават права на Луи, са се отказали от претенциите си. Много от европейските държави се страхуват, че ако Франция или императорът сложат ръка на испанската империя, балансът между държавите в Европа ще бъде сериозно нарушен. Английският крал Уилям III предлага трети претендент за испанската корона – сина на баварския владетел – Йозеф Фердинанд,

който да наследи Испания и Италия, а Холандия да бъде поделена между Австрия и Франция. Испанският кралски двор настоява за запазване целостта на империята. Когато Карлос II научава през 1698 г. за договора между Луи XIV и Уилям III, той признава Йозеф Фердинанд за свой наследник и му дава цялото испанско имущество.

Оранжевиите.

Шест месеца по-късно баварският принц умира от едра шарка. Испанският двор има единствената цел да запази обединени всички испански владения и знае, че това може да стане, само ако наследник на трона стане представител на Бурбоните или Хабсбургите. Франция и Англия подписват втори договор, който позволява на австрийския принц Карл да получи Испания, Холандия и колониите, докато синът на френския дофин наследява териториите в Италия. През 1700 г. на смъртно легло испанският крал подписва второто си завещание, според което предава наследството на втория син на дофина Луи, херцог Филип Анжу. Ако Анжу наследи френската корона, крал на Испания ще стане третият син на дофина, херцог Шарл дьо Бери, едва трети в реда на наследяването става ерцхерцог Карл. Така Луи XIV е изправен пред труден избор – да се съгласи с вече договорения дял в името на мира в Европа, или да приеме цялото испанско наследство за внука си, но да се скара с европейските държави. Луи заявява на Уилям, че ще спази техния втори договор. По-късно външният министър Колбер дьо Торси (племенник на Жан-Батист Колбер), казва на Луи, че дори да приеме само част от испанското наследство, войната с Австрия неминуемо ще започне. Луи решава, че щом ще има война при всички случаи, тогава е по-изгодно да приеме цялото испанско наследство. Карлос II умира на 1 ноември 1700 г. и за крал на Испания е коронясан херцог Филип Анжу под името Фелипе V. Опонентите на Франция неохотно приемат новия испански крал, а Луи действа агресивно. През 1701 г. френският крал изпраща войски в Германия. Той спира да нарича Уилям „крал на Англия“ и вместо това поддържа претенцията за английския трон на Джеймс Едуард Стюарт (син на Джеймс II). Това по-

тиква Англия да сключи съюз с Холандия, Австрия и протестантските германски държави. Бавария, Португалия и Савоя застават зад Луи XIV и Фелипе V. Последвалата Война за испанското наследство бележи остатъка от управлението на Луи XIV. В началото Франция има военно преимущество и дори застрашава Виена, но след загубата от Марлборо при Бленхайм (13 август 1704) преминава в отбрана. Бавария излиза от войната, а Савоя и Португалия преминават в противниковия лагер. Войната се оказва скъпа за Луи XIV. До 1709 г. той губи почти цялата мощ на Франция. Става ясно, че Франция не може да получи цялото испанско наследство, но и френските противници не могат да свалят Фелипе V от испанския престол. Луи XIV и Фелипе V сключват мирен договор с Великобритания и Холандия в Утрехт през 1713. През 1714 г. Франция подписва мирен договор и с Австрия в Ращат. Фелипе V е признат официално за испански крал и владетел на испанските колонии. Австрия получава Испанска Холандия и италианските владения. Луи се отказва от поддръжката за Джеймс Едуард Стюарт за британския трон.

Брак и деца.

Един брак (от 9 юни 1660, Сен-Жан де Люц) Мария-Терезия (1638–1683), инфанта Испанска, втора братовчедка на Луи XIV и по майчина и по бащина линия, раждат се 8 деца, но само първото доживява до зряла възраст:

Луи Великия Дофин (1661–1711) – женен от 1680 година за Мария Анна Баварска (1660–1690). Имат трима сина:

Луи, херцог Бургундски (малкия дофин), (фр. Louis duc de Bourgogne; 1682–1712), живял по време на царуването на дядо си и затова не е бил крал (но става баща на Луи XV);

Филип, херцог дьо Анжу, от 1700 крал на Испания (Филип V), основател на испанския клон на Бурбоните;

Шарл, херцог дьо Бери и Алансон, граф дьо Поатие (ум. 1714, бездетен).

Ана-Елизавета (1662–1662)

Мария-Ана (1664–1664)

Мария-Тереза (1667–1672)

Филип (1668–1671)

Луи-Франсоа (1672–1672).

Любовен живот и интриги.

Въпреки белязаното през детството от едра шарка лице, „Кралят слънце“ е атлетичен и остроумен чаровник, а и неуморен любовник. Той се жени два пъти, но това не му пречи да върти безбройни истории не само с благородни дами, но и с дворцови прислужници. Той е еднакво щедър към едните и към другите, без да мисли за скандалите, които неминуемо предизвиква. Той отрупва метресите си със скъпоценности, имения и титли. Жените на Луи са му верни любовници и той им се отплаща с декрети, с които узаконява многобройните си извънбрачни деца. Луи се раздвоява между своята безнравствена природа и постоянните неотстъпчиви религиозни съветници, и затова изкупува многобройните си прегрешения, като наказва сурово чуждите пороци, а не контролира своите. През 1674 година той нарежда да се отрежат носовете и ушите на всички проститутки, хванати да обслужват войниците, разположени в радиус на 5 км около Версай.

Интимният живот на Луи е бурен. На 16 години той е прелъстен от дворцовата шивачка, която буквално „се вдява“ гола в ръцете му. Първата любов на Луи XIV е Мария Мансини, племенница на най-близкия му политически съветник, кардинал Жул Мазарини. Връзката им продължава две години, докато кардиналът и кралицата майка не го убеждават настоятелно да изпрати момичето далеч от двора. За да постигне мир между Франция и Испания, кралят се жени за Мария Терезия Австрийска, дъщеря на испанския крал. Кралицата е незабележима, дори грозна жена набожна, но се чувства предопределена да се „жертва“ поне два пъти месечно за своя съпруг, дори това да означава да споделя ложето му с неговите метреси. Тя ражда шест от децата на „Краля слънце“, макар само едно от тях – дофинът Луи, да достига пълнолетие. Единственият намек за скандал, който евентуално би могъл да разруши брачния живот на Мария Терезия, е породен от мадам Де Монтеспан – съперничка за чувствата на Луи XIV. Тя пуска слуха, че кралицата е родила черно бебе плод от връзката

и с тъмнокожо дворцово джудже, подарено ѝ от някакъв африкански принц. Кралицата успява да даде някакво обяснение. Тя разказва, че по време на бременността ѝ джуджето силно я изплашило и заради това родила дете с тъмна кожа. Мария Терезия търпи всичките прегрешения на Луи XIV, но се случвало ядът ѝ да избухне нощем, когато кралят не се прибирал в семейната спалня. В такива случаи тя претърсвала целия дворец и всяка жена във Версай била разпитвана дали кралят не е нощувал в леглото ѝ. Мария Терезия умира в женски манастир, където прекарва последните години от живота си.

„Той харесваше жените и това беше взаимно“, казва за Луи Волтер. По време на управлението на „Краля слънце“ в двора цари безкраен празник. Заобиколен от умилкваща се свита, още от събуждането си сутринта до нощното усамотение (когато използва версайските лабиринти за тайни маршрути към някоя от постоянните си любовници), Луи XIV ръководи всяка подробност от безкрайните дворцови забавления – лов, танци, кралски вечери. Дворът му се прославя като център на европейската култура. Дворцовият летописец споделя: „Трябва да има някакво опрощение за този принц в неговото падение, заобиколен от толкова много женски дяволи, желаещи да го изкушат!“ Жените, ръководени от стремеж към престижен и облагодетелстващ флирт, често са окуражавани от семействата, бащите и дори от съпрузите си“. След кратък роман с хомосексуалната съпруга на брат си, Луи XIV се влюбва в придворна дама мадам Луиз дьо ла Валие, която става негова тайна, а впоследствие и официална метреса. Слабохарактерна и непретенциозна жена, Ла Валие намира място в сърцето на краля, а дворецът е узурпиран от най-близката ѝ приятелка – мадам Дьо Монтеспан, съпруга на принца на Монако. Интелигентна и сластолюбива красавица, маркиза Дьо Монтеспан използва влиянието си над Луиз дьо ла Валие и така дълги години ръководи социалния живот в двореца. След като спечелва кралските чувства и коварно се домогва до леглото на Луи, мадам Дьо Монтеспан добре осъзнава, че е обект на люти сплетни от страна на останалите дворцови дами, които са и нейни

потенциални съперници. Стремежът ѝ да запази верността на Луи XIV води до един от най-известните скандали на времето – „Аферата с отровата“. Водена от силна ревност, мадам дьо Монтеспан първо прибегва до любовни лекове и магии. След това, разочарована от липса на ефект, тя се отдава на черна магия под ръководството на луд свещеник. По време на тези тайни церемонии тя лежи гола на олтара (с лице и гърди, покрити от уважение към ранга ѝ), докато свещеникът пее и опипва тялото ѝ. Твърди се, че тя присъства на жертвоприношения на новородени деца, чиито сърца и вътрешности били изгаряни, стривани и прибавяни като любовно лекарство в храната на краля. Монтеспан е обвинена в опит да отрови съперницата си и самия крал. Тя решава, че след като вече не притежава Луи, той не може да принадлежи и на никоя друга. Неясно дали от кавалерство, или понеже се чувства поласкан, Луи XIV никога не признава публично обвиненията, но отстранява любовницата си от леглото си и от двора, след като я осигурява с достатъчно състояние – символичен знак за заслугите ѝ.

Следват многобройни кратки любовни приключения, преди Луи да се обвърже с мадам Дьо Ментенон, вдовица на сатирика Пол Скарон и официална гувернантка на кралските деца. Дълбоко религиозна жена, отвратена от сексуалните нужди на сакатия си съпруг, който е сладострастен, въпреки парализата и консумира брачните си права само орално, тя първоначално отблъсква вниманието на краля и молбата му да стане негова любовница. Понеже мадам Дьо Ментенон изгаря всички любовни писма на Луи XIV след смъртта му, има противоречия по въпроса дали е споделяла леглото му още преди тайния им брак, когато тя е на 48, а той на 45 години. Предполага се, че тя е била „технически“ девствена при сключването на този брак. Морганистичната брачна церемония, по време на която кралят ѝ поверява лявата си ръка, вместо дясната, титулува тази жена – простонародна по произход – да бъде кралска съпруга без право на наследство и претенции за кралица. Определяна като фригидна по природа и неприемаша извънбрачните афери на Луи XIV, мадам Ментенон се бори

да промени краля и да спаси душата му, все така подвластна на неспокойната му влюбчива природа. „Представете си“, казва тя, „робството да забавляваш мъж, ненаситен в забавленията си“. „Кралицата селянка“ постига своето – единствено тя е в леглото на краля до смъртта му, когато той умира от гангрена пет дни преди 77-ия си рожден ден.

Франция след смъртта на Луи XIV

Луи XIV умира на 1 септември 1715 година. Погребан е в базиликата Сен Дени. Почти всички наследници на Луи от брака му с Мария Тереза умират още деца. Единствено големият му син, дофинът Луи, известен като „великия дофин“, умира през 1711 г., като оставя трима синове. Най-големият от тях, Бургундският херцог Луи, умира през 1712 г. По този начин петгодишният втори син на Луи наследява френския трон под името Луи XV.

Луи XIV се опитва да ограничи властта на племенника си – херцог Филип Орлеански, който по закон е регент на бъдещия крал. За тази цел той прехвърля част от регентските правомощия на своя извънбрачен син от мадам Дьо Монтеспан, Луи Огюст дьо Бурбон, херцог Дьо Мен. Съгласно завещанието на краля, Мен става ръководител на кралските гвардейци. По време на управлението на Орлеанския херцог, херцог дьо Мен е лишен от правото да носи титлата „принц с кралска кръв“ и от командването на кралската гвардия, а по късно Дьо Мен е арестуван и пратен в затвора.

Векът на Луи XIV във Франция.

Луи XIV оставя Франция във водеща позиция в Европа. Въпреки неколкоратните военни съюзи срещу него, той разширява територията на Франция. Волтер го сравнява с Цезар и Август, и нарича неговото царуване „велика епоха, в която великите политици и военни са били рамо до рамо с велики хора на изкуството“. Същевременно политиката на Луи не носи по-добър живот на френските граждани. Многобройните му войни и скъпите му дворци изтощават финансите на страната. Луи XIV постига мечтата си да постави член на династията Бурбони на трона на Испания. Бурбонското семейство задържа короната на Испания до края на XVIII век. Крал Хуан Карлос I е пряк

наследник на Луи XIV. През 1682 г. пътешественикът Рене Робер Кавелиер, сеньор дьо ла Сал, отвоюва земите около река Мисисипи и ги кръщава „Луизиана“ в чест на Луи XIV. Днес Луизиана е част от САЩ.

Глава I

10 000

i

ESB

Уолдорф Астория

ii

Емпайър Стейт Билдинг

Лъки Лучано Коференция на Организираната престъпност Куба Хавана 1946 - 2016 България

Лъки Лучано

Obama ehnaton

obama kloning izvanzemen

ДК ВВС

ББ оставка 20.02.2013

Миг 23 унищожени

Нарязване на нови танкове

пародия на военен парад 2012

Протеста във Варна

Протеста София архив ДК

Протести февруари 2013 Деян Колев

vii

Глава III

Хайредин Барбароса

Луи 14

Агамемнон

viii

РОЗАТА НА ЩАСТИЕТО - част първа

© Автор – *Деян Колев*

© Издателство **ФОНДАЦИЯ СИРИУС 2018**

формат - 16/60/84
п. к. - 10,5

ISBN 978-619-90440-3-2

София • 2016